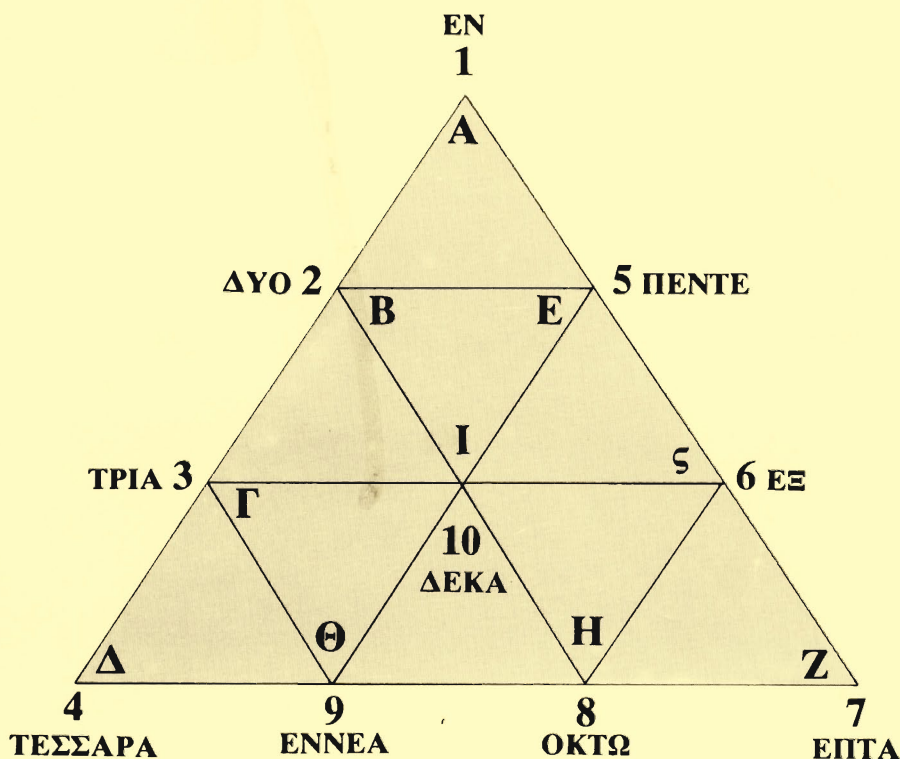

ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ -
ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ:
Η ΠΑΛΗ ΤΟΥΣ
ΚΑΙ Η ΕΚΒΑΣΗ

ΔΑΥΛΟΣ

ΔΡΧ. 800

Η ΤΕΛΕΙΑ ΑΠΟΔΕΙΞΗ ΤΗΣ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑΣ
ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΥΘΑΓΟΡΑ

Οί Βούλγαροι διανοούμενοι μιλούν
στόν «Δ» γιά τήν έλληνικότητά τους

ΔΑΥΛΟΣ

Μηνιαίο Περιοδικό
Κυδαθηναίων 29, Πλάκα
105 58 Αθήνα.
Τηλέφ.: 3223957, 9841655

Τα Γραφεία του Περιοδικού
λειτουργούν προΐνες ώρες
9.30 - 13.30 καθημερινά.

Ίδιοκτήτης: Έκδότης-Διευθυντής:
ΔΗΜΗΤΡΗΣ Ι. ΛΑΜΠΡΟΥ
Αχιλλέως - Μουσών 51
Παλιό Φάληρο.

Φωτοστοιχειοθεσία - Ατελιέ:
«Ν. ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗΣ & ΣΙΑ ΕΠΕ»
Μάγερ 11, Αθήνα, τηλ.: 5221792.
Έκτυπώσεις:
Π. ΚΟΚΚΑΛΗΣ
Βιβλιοδεσία:
Κ. ΚΟΝΤΟΓΙΩΡΓΟΣ

- Τιμή αντίτυπου: 800 δρχ.
 - Έτήσια συνδρομή: 8.000 δρχ.
 - Οργανισμών κ.λπ.: 10.000 δρχ.
 - Φοιτητών: 5.000 δρχ.
 - Έξωτერიκού: 50 δολλ. ΗΠΑ.
- Οι συνδρομές προκαταβάλλονται
τόν μήνα Ίανουαρίου κάθε χρόνο.

ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΙΣ
ΔΕΝ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΝΤΑΙ

Τα χειρόγραφα δεν επιστρέφονται.

Όλες οι συνεργασίες και τα
ταχυδρομικά έμβασματα στη
διεύθυνση:
ΔΗΜ. Ι. ΛΑΜΠΡΟΥ, Μουσών 51
175 62, Π. Φάληρο, Αθήνα.

Παρακαλούνται οι συνδρομητές
που αλλάζουν διεύθυνση, να το
γνωστοποιούν στο περιοδικό.

Επιτρέπεται η αναδημοσίευση
χειμένων του «Δ», με την προϋ-
πόθεση ότι θα αναφέρεται ρητώς
η πηγή τους.

ΣΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΑΥΤΟ:

ΣΕΛΙΣ 8004:

Θέλουμε να είμεθα Έλληνες;

Δ.Ι.Λ.

ΣΕΛΙΣ 8006:

ΕΠΙΛΟΓΗ ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ
ΠΑΝΟΣ ΤΣΙΝΑΣ, Ε. ΜΑΡΜΑΤΣΟΥΡΗΣ, Γ.Κ.
ΠΑΠΠΑΣ, Β.-Ε. ΣΩΤΗΡΟΠΟΥΛΟΣ, Ι. ΚΑΓΚΑΡΑΣ,
Γ. ΣΙΑΡΧΟΣ, Μ. ΜΗΝΙΩΤΗΣ, Δ. ΜΠΟΤΣΑΡΗΣ

ΣΕΛΙΣ 8013:

Τέλεια απόδειξη της μαθηματικότητας της
Έλληνικής έδόθη από τον Πυθαγόρα
ΙΠΠΟΚΡΑΤΗΣ ΔΑΚΟΓΛΟΥ

ΣΕΛΙΣ 8021:

ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ και ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ:
Το παρελθόν και οι προοπτικές
ΔΙΑΜΑΝΤΗΣ ΚΟΥΤΟΥΛΑΣ

ΣΕΛΙΣ 8021:

Οί θεοί των αρχαίων Έλλήνων
ήσαν ιστορικές φυσιογνωμίες
ΤΑΤΙΑΝΗ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ

ΣΕΛΙΣ 8033:

ΔΥΟ ΒΟΥΛΓΑΡΟΙ ΔΙΑΝΟΟΥΜΕΝΟΙ
ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΟΥΝ-ΚΑΤΑΓΓΕΛΛΟΥΝ
ΙΡΕΝΑ ΣΟΠΟΒΑ - ΣΤΕΦΑΝ ΓΚΕΤΣΕΒ

ΣΕΛΙΣ 8045:

Έλληνες θαλασσοπόροι στο Βορρά.
Πανάρχαιες έπιγραφές στη Σκανδιναβία
ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΣ ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ

ΣΕΛΙΣ 8069:

«Ήλιος του Φιλίππου» και Όλυμπος
ΓΙΑΝΝΗΣ Γ. ΜΩΡΑΛΙΔΗΣ

ΣΕΛΙΣ 8057:

Κοσμοσυρροή στην όμιλία στελεχών
του «Δ» για την Έλληνική Γλώσσα
«ΔΑΥΛΟΣ»

ΣΕΛΙΣ 8076:

Άπέσβετο λάλον ύδωρ
ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΤΑΓΑΡΗΣ
ΕΠΙΛΕΓΜΕΝΗ ΑΝΕΚΔΟΤΗ ΠΟΙΗΣΗ

Κ. Δημητρόπουλος, Γ. Γεωργόπουλος.
ΜΟΝΙΜΕΣ ΣΤΗΛΕΣ

ΕΛΛΟΓΑ ΚΑΙ ΜΑΝΤΙΚΑ: σελ. 8043 • ΑΙΣΙΜΑ ΚΑΙ
ΑΔΗΡΠΤΑ: σελ. 8055 • ΕΘΝΙΚΑ: σελ. 8031 •
ΔΙΑΧΡΟΝΙΚΑ: σελ. 8019 • ΔΙΗΓΗΜΑ: σελ. 8072 • Η
ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΩΝ ΙΔΕΩΝ: σελ. 8076.

Θέλουμε νὰ εἴμεθα "Ἕλληνες;

Ἐνεξαρτήτως οἰασδὴποτε βραχυπρόθεσμης ἐξελίξεως στὴν «δικέφαλη» περιοχὴ Ἑλληνικὴ-Μικρασιαστικὴ Χερσόνησος, τοὺς δύο αὐτοὺς πνεύμονες τῆς Αἰγῆίδος, τῆς πανάρχαιας κοιτίδος τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ τοῦ Παγκόσμιου Πολιτισμοῦ (καὶ βέβαια ἀνεξαρτήτως τῶν ἐξελίξεων στὴν ὑπόθεση τῶν Σκοπίων):

α. — Ἡ ἐξουσιαστικὴ ὑπόσταση-πολιτικὸ πλάσμα «Κράτος» ὑποχωρεῖ, παρακμάζει καὶ ἐκφυλίζεται, παρασυρόμενο ἀπὸ τὶς ραγδαῖες καὶ ἐξ ἀντικειμένου ἀναπτυσσόμενες συνθήκες, μορφές καὶ πιέσεις τῆς παγκοσμιότητος.

β. — Τὸ ἄλλο ἱστορικὸ πλάσμα, ὁ θρησκευτισμός, ἐπὶ τοῦ ὁποίου στηρίχθηκαν οἱ ἰσορροπίες καὶ ἡ τάξη πραγμάτων στὴν περιοχὴ μας κατὰ τοὺς τελευταίους αἰῶνες, δρῖσκεται καὶ στὶς δύο «ἐκδόσεις» του (Χριστιανισμός-Ἰσλαμισμός) σὲ φάση ραγδαίας ἐπίσης φθορᾶς — ἀκόμη κι ἂν προσωρινὰ παρουσιάζῃ κάποια σημάδια τεχνητῆς ἀναζωογονήσεως (προφανῶς λόγω τοῦ ἰδεολογικοῦ κενοῦ καὶ τῶν πολιτικοκοινωνικῶν κραδασμῶν ποὺ προκαλεῖ ἡ πρόσφατη κατάρρευση τοῦ Μαρξισμού).

γ. — Ὅλοι οἱ λαοὶ τῶν περὶ τὸ Αἶγαῖο χωρῶν, μηδὲ τῶν λεγομένων «Τούρκων» ἐξαιρουμένων, ἀναζητοῦν συνειδητὰ ἢ ἀνοργάνωτα, ἀλλὰ πάντως ἐναγωνίως, καὶ ἔχουν ἐν μέρει κἀνὲι ἤδη πράξῃ αὐτὸ ποὺ διαδέχεται ἤδη τοὺς ὅλο καὶ πιὸ εὐδιάκριτα ἐτοιμοθάνατους κρατισμὸ καὶ θρησκευτισμὸ ὡς ἓνα νέο πολιτιστικὸ πλάσμα (ποὺ πάντως δὲν συμπίπτει μὲ τὸ κλασσικὸ πολιτιστικὸ μέγεθος «Ἕθνος»).

δ. — Ἡ διάδοχος αὐτῇ πολιτιστικῇ ὑπόστασι, ποὺ προφανῶς, ὅταν ὀλοκληρωθῇ, θὰ εἶναι ἀρκετὰ ἐλαφρωμένη, ἂν ὄχι ἐντελῶς ἀπαλλαγμένη ἀπὸ τὰ στοιχεῖα τῶν ὑποχωρούντων δογματισμῶν καὶ ἀναγκαστικὰ θεμελιωμένη στὰ ἐν πλήρει ἀναπτύξει σήμερα παράγωγα τοῦ Λόγου (Ἐπιστήμη, Τεχνολογία, Πολιτισμός, Τέχνη, Ἑρευνα, Ἱστορία), εἶναι δῶρο τῆς Ἱστορίας πρὸς τὸν Ἑλληνισμό καὶ ἡ ἐκδίκησι τῆς Ἑλληνικότητος κατὰ τῶν ἐλληνοκτόνων-ισμῶν, ποὺ ἐξέθρεψε καὶ ἐξαπέλυσε ἐναντίον τῆς ἡ γνωστῆ παλαιᾶ μήτρα τοῦ Ἑξουσιασμοῦ: **Ἡ ὥρα**

→

→

ή καλή γιά τόν Έλληνισμό ήλθε ύστερα από μιá Έλληνική Τραγωδία διαρκείας δύο χιλιετιών.

* * *

Τò δέον γενέσθαι, ή πολιτική στρατηγική του Έλληνισμού, προκύπτει από τήν άνωτέρω σκιαγραφούμενη νέα ιστορική πραγματικότητα:

α. — Άντιπαράθεσεις (πόλεμοι, έχθρότητα ή κακές σχέσεις) μεταξύ θρησκευτισμών ή κρατισμών (μεταξύ Ρωμαίικου Κρατιδίου και λοιπών πολιτικών σχηματισμών στίς περι τò Αίγαίο περιοχές) αποτελούν **όλέθριο λάθος** και παρατείνουν τήν πορεία πρòς τόν ιστορικό θάνατο του «Έλληνισμού τών Τριών Ήπειρων και τών Πέντε Θαλασσών», θανατηφόρο πορεία πού παραλίγο νά ολοκληρώση τò Ρωμαίικο Κρατίδιο με τήν μωρή πολιτική στρατηγική του κατά τὰ 170 χρόνια της ύπάρξεώς του.

β. — Ή με κάθε μέσον προωθούμενη πολιτική της φιλικής προσεγγίσεως και της πολιτιστικής, οικονομικής, εκπαιδευτικής, έπιστημονικής, τεχνολογικής, έμπορικής και όποιας άλλης ειρηνικής διεισδύσεως του Έλληνισμού στους γύρω του άδελφούς λαούς είναι τò μεγάλο πολιτικό «χαρτί» μας, του όποιου σέ καμμιά περίπτωση και σέ καμμιά στιγμή δέν πρέπει νά ξεχνούμε τήν ακατανίκητη δύναμη, ύπεροχή και αποτελεσματικότητα (όχι μόνο για τή «γειτονιά» μας, αλλά και σέ παγκόσμια κλίμακα).

* * *

Άλβανοί, Σκοπιανοί, Βούλγαροι, αλλά και Τουρκοι, θά προτιμούσαν σίγουρα νά είναι Έλληνες, αντί αυτού πού είναι. Έρώτημα: Έμεις, οί Έλλαδικοί-Ρωμιοί, θέλομε τò ίδιο, δηλαδή α) θέλομε νά γίνωμε Έλληνες, β) θέλομε νά γίνουν και οί γείτονές μας Έλληνες; Ίδου τò έρώτημα, πού από τήν έμπρακτη απάντησή μας στην ιστορική του πρόκληση θά έξαρτηθ ή μακροπρόθεσμα τò πολιτικό-ιστορικό μέλλον τών περι τήν Αίγηίδα χωρών — κι όχι από όποιαδήποτε διακρατική εξέλιξη ή άγοραπωλησία.

Δ.Ι.Λ.

ΕΠΙΛΟΓΗ ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

Ὁ Πιλάτος, οἱ Ἑβραῖοι καὶ ἡ δίκη τοῦ Χριστοῦ

Κύριε διευθυντά,

Ἐπὶ τοῦ δημοσιευθέντος εἰς τὸ ὑπ' ἀριθμ. 136 τεῦχος τοῦ «Δαυλοῦ», σελ. 7917-7921, ἐξαιρετικῶς ἐνδιαφέροντος ἄρθρου τοῦ κ. Κώστα Πλεύρη ὑπὸ τὸν τίτλον «Πιλάτος, Χριστὸς καὶ Ἑβραῖοι» ἔχω νὰ κάμω τὰς κάτωθι παρατηρήσεις:

[...]

Μὲ τὴν παρουσίαν τοῦ Χριστοῦ εἰς τὴν Ἰουδαίαν οἱ Ἑβραῖοι εὐρέθησαν πρὸ μιᾶς ἐπαναστάσεως, ἣτις προήρχετο ἀπὸ τὴν Γκαμάλαν, ἀπὸ τὴν πόλιν τοῦ Ὁρους. Ἐκεῖ, εἰς τὴν πόλιν τοῦ Ὁρους, ὡς συγκεκαλυμμένως ἀναφέρουν καὶ τὰ κείμενα τοῦ Εὐαγγελίου, ὁ Χριστὸς, προερχόμενος ἐκ τοῦ γένους τοῦ βασιλέως Δαυίδ, ἔκαμε τὴν πρώτην του ἐπαναστατικὴν, οὕτως εἰπεῖν, διακήρυξιν. Ἀπὸ τὴν πόλιν τοῦ Ὁρους ὁ Χριστὸς κατέβη εἰς τὸν Ἰορδάνην ποταμὸν καὶ ἔλαβε τὴν ἔγκρισιν τῶν Ἑσσηίων, ἣτις ἐπεσφραγίσθη διὰ τοῦ βαπτίσματος ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου, καὶ μετὰ ταῦτα ἤρχισε τὴν δραστηριότητά του εἰς τὴν Γαλιλαίαν. Εἰς τὴν Γαλιλαίαν ἦτο τετράρχης τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὁ Ἡρώδης-Ἀντίπατρος ἢ Ἡρώδης-Ἀντίπας, ὡς ἀναφέρεται, ὅστις ἦτο ἐγγονὸς τοῦ Ἡρώδου τοῦ Μεγάλου τοῦ θανόντος τὸ ἔτος 4 π.Χ. Ὁ Ἡρώδης-Ἀντίπας ἐθορυβήθη ἀπὸ τὴν δραστηριότητα τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἐπηκολούθησαν ἐκ τοῦ μακρόθεν ἔντονοι διὰ λόγων διαξιφισμοὶ μεταξὺ τῶν δύο ἀνδρῶν, ἀπειλήσαντος τοῦ Ἡρώδου ὅτι, ἂν ὁ Χριστὸς δὲν ἀπέλθῃ ἀμέσως ἀπὸ τὴν ἐπικράτειάν του, θὰ τὸν φονεύσῃ, ὁ δὲ Χριστὸς ἀπεκάλεσε «ἀλώπεκα» τὸν Ἡρώδην (Λουκ. Γ' 31-35). Οἱ Ρωμαῖοι, οἱ ὁποῖοι παρακολουθοῦσαν στενῶς τὴν κατάστασιν, ἀπεφάσισαν τότε νὰ ἀπαλλάξουν τῶν καθηκόντων του τὸν Ἡρώδην-Ἀντίπαν καὶ νὰ διορίσουν ἡγεμόνα τῆς Γαλιλαίας τὸν ἀναφανέντα αὐτὸν φιλόδοξον ἄνδρα, τὸν Χριστόν, ὅστις καὶ αὐτός, ὡς ὁ προηγηθεὶς αὐτοῦ ἐπαναστάτης Ἰούδας ἐκ Γκαμάλας, ἰσχυρίζετο ὅτι εἶναι ἀπόγονος τοῦ βασιλέως Δαυίδ. Ὡς ἦτο φυσικόν, εἰς αὐτὸ ἀντέδρασεν ὁ Ἡρώδης-Ἀντίπας, φέρεται δὲ ὅτι ἔστειλεν εἰς τὸν αὐτοκράτορα καὶ ἀναφοράν, δι' ἣς ὡμίλει διεξοδικῶς περὶ τοῦ ἀκαταλλήλου τοῦ προσώπου αὐτοῦ, τοῦ Χριστοῦ, διὰ τὴν θέσιν ταύτην. Τελικῶς ὁ Χριστὸς δὲν ἀπεδέχθη τὸν διορισμὸν αὐτόν, διότι, ὡς καὶ εἰς τὸν Ἡρώδην διεμήνυσεν, ἄλλη ἦτο ἡ ἀποστολή του: «Γνοὺς ὁ Ἰησοῦς ὅτι μέλλουσιν ἔρχεσθαι καὶ ἀρπάζειν αὐτόν, ἵνα ποιήσωσι αὐτόν βασιλέα, ἀνεχώρησε πάλιν εἰς τὸ Ὄρος (εἰς τὴν πόλιν Γκαμάλαν) αὐτὸς μόνος» (Ἰω. ΣΤ' 15). Ὁ Ἡρώδης-Ἀντίπας εὐρέθη εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, ὅτε ὁ Χριστὸς κατεδικάσθη εἰς θάνατον ὑπὸ τοῦ Ἑβραϊκοῦ δικαστηρίου καὶ ὁ Πιλάτος ἀπέστειλε εἰς αὐτόν τὸν Χριστόν, διὰ νὰ ἐπικυρώσῃ τὴν ποινὴν, διότι ἦτο Γαλιλαῖος, καὶ ἐπομένως ἦτο ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του, ἀλλὰ ὁ Ἡρώδης ἠρνήθη νὰ πράξῃ τοῦτο. Αἱ ἱστορικαὶ πληροφορίες πού χρησιμοποιεῖ ὁ κ. Κ. Πλεύρης λέγουν, ὅτι ὁ Ἡρώδης ἦτο φίλος τοῦ Χριστοῦ καὶ ὅτι ἔχαρισε εἰς αὐτόν πολυτελεῆς ἱμάτιον. Αἱ πληροφορίες αὗται κατὰ τ' ἀνω-

τέρω ἀσφαλῶς εἶναι ἐπισφαλεῖς.

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω ἢ εἴσοδος τοῦ Χριστοῦ εἰς Ἱερουσαλήμ μετὰ πολλοῦ θορύβου ἀπὸ τὸ προπορευόμενον καὶ ἀκολουθοῦν αὐτὸν πλῆθος λαοῦ, ὡς καὶ τὰ μετὰ ταῦτα ἐπακολουθήσαντα γεγονότα, ἐθορύβησαν σφόδρα τὴν ἄρχουσαν τάξιν τῶν Ἑβραίων, οἵτινες ἀπεφάσισαν ὀριστικῶς πλεον τὴν ἐκμηδένισίν του, πρᾶγμα ὅπερ καὶ ἐπέτυχον. Αὐτὸς Ἰσως ἦτο καὶ ὁ λόγος τῆς κάπως ἐσπευσμένης λήψεως τῆς ἀποφάσεως ἐκ μέρους καὶ τῆς ἐβραϊκῆς ἡγεσίας καὶ τοῦ δικαστηρίου. Ἐντούτοις τὸ δικαστήριον ἐγινε μὲ ὅλους τοὺς ἰσχύοντας κανόνες λειτουργίας τῶν δικαστηρίων ἐν Ἰουδαίᾳ. Τὰ κείμενα τοῦ Εὐαγγελίου ὁμιλοῦν διὰ προσαγωγὴν ψευδομαρτύρων εἰς τὴν δίκην τοῦ Χριστοῦ. Τὸ ἀντικείμενον ὅμως τῆς δίκης ἦτο θέμα πολιτικῆς οὐσίας καὶ οὐδεμίαν σημασίαν εἶχεν ἢ μαρτυρία τῶν μαρτύρων, διότι οἱ μάρτυρες προσήχθησαν εἰς τὴν δίκην μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ τηρηθῇ ὁ τύπος λειτουργίας τοῦ δικαστηρίου.

Εἰς τὴν θεβιασμένην διαδικασίαν καὶ ἀπόφασιν ἐνεπλάκη καὶ ὁ Πιλάτος, διότι καὶ αὐτοῦ ἡ ἀπόφασις ὑπῆρξε θεβιασμένη. Αὐτὸς ἄλλωστε ἦτο προφανῶς καὶ ὁ λόγος τῆς μεταθέσεως τοῦ Πιλάτου τὸ ἔτος 36, ἕξι μῆνας μετὰ τὴν σταύρωσιν τοῦ Χριστοῦ. Ἐκτὸς τοῦ θεβιασμένου τῆς ἀποφάσεώς του ὁ Πιλάτος διέπραξε καὶ ἐν εἰσέτι λάθος. Ἔστειλε τὴν ἐπομένην ἡμέραν κατόπιν αἰτήσεως τῶν Ἑβραίων στρατιώτας, διὰ νὰ φυλάττουν τὸν τάφον τοῦ Χριστοῦ, μὴ τυχὸν ἔλθουν τὴν νύκτα οἱ μαθηταί του καὶ ἄρουν ἐκ τοῦ τάφου τὸ σῶμα του. Τοῦτο ὅμως δὲν ἠμπόδισε τοὺς Ἑσσαίους, ἐβραϊκὴν αἵρεσιν εἰς ἣν ἀνῆκεν ὁ Χριστός, νὰ ἔλθουν τὴν νύκτα κύκλω τῶν στρατιωτῶν καὶ αἰφνιδιάζοντες αὐτοὺς διὰ τῆς θραύσεως πηλίνων σκευῶν ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ὑψώνοντες πυρσοὺς νὰ πλησιάσουν καὶ νὰ ἄρουν τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ. Τοῦτο, διότι οἱ στρατιῶται εἶχον λίαν χαμηλὸν ἠθικὸν λόγῳ προηγηθείσης ἐκλείψεως τοῦ ἡλίου κατὰ τὴν ὥραν ὅτε ὁ Χριστὸς εὐρίσκετο ἐπὶ τοῦ σταυροῦ. Πέρα τοῦ θεβιασμένου τῆς ἀποφάσεώς του, τὴν κρίσιν τοῦ Πιλάτου εἰς οὐδὲν ἐπηρέασαν τὰ ὑπὸ τῶν Ἑβραίων λεχθέντα κατὰ τοῦ Χριστοῦ, διότι ὁ Πιλάτος εἶχεν ὅσας πληροφορίας ἤθελε ἀπὸ τὰς ρωμαϊκὰς ὑπηρεσίας, αἱ ὁποῖαι, ὡς καὶ ἀνωτέρω εἵπομεν, παρηκολούθουν στενῶς τὸν Χριστὸν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς κινήσεώς του. Εἶναι ἀνάγκη νὰ εἴπωμεν εἰσέτι, ὅτι ὁ Πιλάτος δὲν ἦτο Ἑλληνικῆς καταγωγῆς, ὡς ἐκ παραδρομῆς προφανῶς ἀνεγράφη εἰς τὸ ἄρθρον τοῦ κ. Πλεύρη, ἀλλὰ ἦτο γόνος παλαιᾶς Λατινικῆς, Σαμνιτικῆς διὰ τὴν ἀκρίβειαν, οἰκογενείας, διακριθεὶς εἰς μίαν μάχην τοῦ Ρωμαϊκοῦ Στρατοῦ κατὰ τῶν Γερμανῶν, εἰς ὃν οὗτος ὑπηρέτησεν ὡς χιλιάρχος. Ὁ αὐτοκράτωρ Τιβέριος ἐκτιμήσας τὴν γενναιότητά του καὶ τὰς ἐπιδειχθεῖσας ἰκανότητάς του κατὰ τὴν μάχην ἐκείνην, διώρισεν αὐτὸν ἡγεμόνα τῆς Ἰουδαίας. Τὸ δὲ «Πόντιος» οὐδεμίαν σχέσιν ἔχει μὲ τὸν Πόντον τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Οἱ Σαμνῖται-Πόντιοι ἦσαν ἀρχαία πολεμικὴ λαότης τῆς Ἰταλίας, πλησίον τοῦ Λατίου.

Μετὰ τιμῆς

Πᾶνος Τσίνας

τ. Διευθυντῆς τῆς Ἑθνικῆς Βιβλιοθήκης τῆς Ἑλλάδος

Τὸ βιβλίον τοῦ Ἀμερικανοῦ προξένου στὴ Σμύρνη

Κύριε διευθυντά,

Διαβάζοντας στοῦ τευχὸς 135 τοῦ περιοδικοῦ, στὴ στήλη τῆς κινήσεως ἰδεῶν, τὴν παρουσίαση τοῦ βιβλίου «*Αναφορικά μετὴν Τουρκία*» τοῦ G. Horton, ἐπανήλθε στοῦ μου μία παλαιὰ σκέψη μου.

Διάβζα τότε, ἔχουν περάσει γύρω στὰ εἴκοσι χρόνια, περικοπὲς ἀπὸ τὸ βιβλίο τοῦ G. Horton: «*The blight of Asia*» καὶ φανταζόμουν πόσο μεγάλη ἐθνικὴ προσφορὰ θὰ ἀποτελοῦσε ἡ ἐκδόση τοῦ βιβλίου αὐτοῦ στὴ γλώσσα ποὺ γράφτηκε, καὶ ἡ διάθεσή του δωρεὰν στὴν πατρίδα τοῦ συγγραφέα. Τὰ γραφόμενα τοῦ Ἀμερικανοῦ Γεν. Προξένου στὴ Σμύρνη (1919-1922) δὲν μπορεῖ νὰ ἀμφισβητηθοῦν ἢ νὰ χαρακτηρισθοῦν ὑπερβολικά. Τὰ ἔξοδα τῆς ἐκδόσεως γιὰ 1 ἑκατομμύριο ἢ καὶ περισσότερα ἀντίτυπα δὲν θὰ ὑπερέβαιναν τὴν ἀξία μιᾶς τορπιλακάτου ἢ μιᾶς πτέρυγας νοσοκομείου, πού, ὡς γνωστόν, ἔχουν βρεθεῖ ὁμογενεῖς οἰκονομικά ἰσχυροὶ καὶ ἔχουν προσφέρει στὸν τόπο, ἡ δὲ σημασία τῆς ἐθνικῆς αὐτῆς προσφορᾶς θὰ ἦταν πολλαπλασία ὅποιασδήποτε ἄλλης ἴσου ποσοῦ. Ἡ διάθεση τοῦ βιβλίου θὰ μποροῦσε νὰ γίνεῖ μετὴν προσφορὰ του ἀπὸ ὁμογενεῖς σὲ γνωστοὺς καὶ φίλους τους, παράλληλα μετὴν ἀποστολὴ

του σὲ διάφορες τοπικὲς βιβλιοθηκὲς κ.λπ. Μήπως καὶ τώρα δὲν εἶναι ἀργὰ γιὰ μιὰ τέτοια ἐνέργεια; Ὅχι βέβαια, γιὰ νὰ μάθουν οἱ κατευθύνοντες τὴν ὑπερδύναμη ἢ ἄλλοι ἰσχυροὶ «φίλοι καὶ σύμμαχοι» μας τὴν ποιότητα τῶν «ἐκλεκτῶν» προστατευομένων τους. Αὐτοὶ καλὰ γνωρίζουν, τὶς δὲ γενοκτονίες βλέπουν ὅποτε καὶ ὅπως τοὺς συμφέρει (παραδείγματα δὲν χρειάζεται νὰ ἀναφέρω). Ὅχι μὴν ξεχνᾶμε ὅμως, πὼς ἡ κοινὴ γνώμη τῶν λαῶν τῆς Εὐρώπης ἐπέβαλε ἀλλαγὴ τῶν διαθέσεων τῶν κυβερνήσεων ἐναντὶ τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1821, σὲ κάποιο τουλάχιστον μέτρο.

Γνωρίζοντας τὴν ὑψηλὴ στάθμη τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ περιοδικοῦ, καὶ κατὰ συνέπειαν τὶς δυνατότητες τῶν γνωριμιῶν τους, γράφω τὴν πιὸ πάνω σκέψη μου, μετὴν εὐχὴ νὰ τεθεῖ ὑπ' ὄψιν κάποιου (ἢ κάποιων), ποὺ ἡ οἰκονομικὴ του (ἢ τους) ἐπιφάνεια ἐπιτρέπει τὴν υἱοθέτηση καὶ πραγματοποίηση.

Μετὰ τιμῆς

Ἑλευθ. Μαρματσούρης

Πλοίαρχος Ε.Ν.

Γρ. Λαμπράκη 104, 185 32 Πειραιᾶς

“Ὅλα ἔρχονται στὴν πρέπουσα ὥρα

Ἀγαπητέ μου κ. Λάμπρου,

Δὲν γίνεται τίποτα μετὴν τὶς θρησκείες, τὰ δόγματα καὶ τοὺς ἐξουσιαστές, ποὺ κατακλύζουν τὴ γῆ καὶ δυναστεύουν τὰ πάντα, τὰ πλέον δηλητηριώδη μανιτάρια ποὺ ἀφαιροῦν τὸ δικαίωμα τῆς ἐλευθέρης σκέψης, ποὺ μετὴν τὴ σκουριά τοῦ δόγματος καὶ τὰ λείπια τῆς τυφλῆς πίστεως ναρκώνουν καὶ τελειώνουν τὸν ἄνθρωπο καὶ τὸν κρατοῦνε σὲ μιὰ ζωώδη κατάσταση, σὲ μιὰ συνεχῆ ὑπνηλία· καὶ αἰῶνες νὰ μένει στὴν ἀγνοία

καὶ νὰ βαλτώνει στὸ ἀξεπέραστο μίσος, στὸ φθόνον, στὴν ἐξαθλίωση, στὴ σφαγὴ καὶ στὴν κατασπάρραξη. Ὅμως ὁ παραλογισμὸς αὐτὸς δὲν πάει ἄλλο. Ἡ σήψη τῆς ἠθικῆς τοῦ πολιτισμοῦ μας προχώρησε ἐπικίνδυνα καὶ ὅλα καταρρέουν. Ὅμως τώρα στὸν ἐτοιμόρροπο κόσμον μας εἶναι καιρὸς νὰ ἀνυψώμεν τὸ «σωτήριον χρῆμα» τὸ ἐλεύθερον οἰκουμενικὸ πνεῦμα καὶ ἡ εὐφυΐα τοῦ ἀνθρώπινου γένους μας· καὶ μόνο ἔτσι θὰ ἀρχίσει ἡ ἠθικὴ κάθαρση καὶ ἡ λύτρωση

‘Υπ’ ὄψιν παντός ἐνδιαφερομένου (IV)

A'

‘Αξιότιμε κύριε διευθυντά,

Μετά ἕνα περίπου χρόνο ἀπὸ τὸ προηγούμενο γράμμα μου, ποῦ ἔγινε ἀφορμὴ γιὰ σειρὰ ἀναγνώστων νὰ τοποθετηθοῦν στὸ κάλεσμα γιὰ ἐνεργοποίηση καὶ ἀφύπνιση, ἔχω νὰ παρατηρήσω:

α) Οἱ περισσότεροι ζητοῦν τὸν τρόπο ὀργάνωσης ἐνὸς ἀκόμη συλλόγου-φορέα τῶν ἰδεῶν καὶ προθέσεων.

β) ‘Όλοι σχεδὸν προτάσσουν οἰκονομικά μεγέθη γιὰ τὴν δημιουργία αὐτή.

γ) Κανεὶς δὲν προτείνει ἀξιολόγηση στόχων καὶ μεθόδους δράσης.

Ἐπιτρέψτε μου νὰ κάμω μερικὰ σχόλια γιὰ τὸ πῶς πάνω, δίνοντας συγχρόνως καὶ τὸ δικό μου στίγμα. Ἡ δική μου σκέψη, γράφοντας τὸ πρῶτο ἐκείνο γράμμα, δὲν ἦταν ἀσφαλῶς ἡ μελλοντικὴ δημιουργία συλλόγου-φορέα μιᾶς ἐλίτ, ποῦ κατὰ τέτοιον σημαίνει καταστατικά (ἀραγε σωστά φτιαγμένα καὶ βασισμένα στὰ ὑπάρχοντα πρότυπα); ἐκλογές (καὶ ποιὸς ἐγγυᾶται τὸ ἀδιάβλητο καὶ τὴν ἀξιοσύνη τῶν ὑποψηφίων); διοικητικὰ συμβούλια (ποῦ θὰ ἐνεργοῦν στὸ ὄνομα τῶν μελῶν τους καπιλευόμενα ἴσως τὶς προσπάθειες ἄλλων); μέλη καὶ μὴ μέλη (συνήθως ἀνεργά, ποῦ θὰ περιμένουν μὲ ἀνοικτὰ τὰ στόμα νὰ χάσουν τὴν προσφερόμενη «τροφή»); ἐξελεγκτικὲς ἐπιτροπές (ποῦ θὰ ψάχνουν στὰ ταμεία καὶ στὰ διδύα οἰκονομικὲς ἀτασθαλίες); [...]. Ἡ δράση γιὰ ἐνεργοποίηση εἶναι ἡ διάβρωση τοῦ συστήματος αὐτοῦ ἀπὸ μέσα, μὲ τὴν χρησιμοποίηση τῶν ἰδίων του τῶν μέσων καὶ μὲ τὸ νὰ ἀποκαλύπτεται συνέχεια. Εἶναι ἡ συνεχὴς τοποθέτηση τῶν εἰδικῶν καὶ αὐτῶν ποῦ γνωρίζουν τὴν ἀλήθεια μέσα ἀπὸ ὅλα τὰ διαθέσιμα κανάλια, ποῦ φτάνει ἡ ἐνημέρωση στὸν μὴ γνωρίζοντα καὶ ἰδιαίτερα στὴ νεολαία. Παράδειγμα οἱ ἐξομπεδιστοὶ τοῦ κ. Πλεύρη στὸ Τ/Σ. Παράδειγμα ὁ ΔΑΥΛΟΣ. Οἱ ὑπόλοιποι ποῦ εἶναι: Τί κάνει ὁ καθένας γιὰ τὴ διάδοσή του; Κάποιοι ἴσως προσθέσουν ἄλλα παραδείγματα.

Τελειώνοντας θὰ ἠθελα νὰ κάνω μιὰ κρίσιμη ἐρώτηση σὲ ὅσους δάζουν τὰ θεμέλια τοῦ συλλόγου-φορέα μὲ τὶς προτάσεις τους: Μήπως ὑπονοοῦν τὴ μετεξέλιξή του σὲ πολιτικὸ κόμμα μὲ ὅλες τὶς συνέπειες; Πιστεύω, πὺς φτάνουν τὰ ὑπάρχοντα καὶ τὰ μελλούμενα νὰ γίνουν, γιὰ νὰ βασανίσουν τὸν τόπο. Πρότυπα διακυβέρνησης ὑπάρχουν. Φτάνει νὰ τὰ δρῶν καὶ νὰ πείσουν αὐτοὶ ποῦ ξέρουν.

Μὲ ἐκτίμηση

Βασίλειος-Ἐλευθέριος Σωτηρόπουλος

Γραβιάς 48, Α. Γλυφάδα, 165 61

B'

‘Αγαπητὲ κ. Λάμπρου,

Ἡ ἀγάπη μου γιὰ τὴν Γεωμετρία καὶ ἡ μεγάλη ἐπιθυμία μου νὰ μαθαίνω ὅσο τὸ δυνατόν περισσότερα γιὰ τὴν ἀρχαία Ἑλληνικὴ Ἱστορία – Ἐπιστήμη – Τέχνη καὶ Φιλοσοφία ἀπὸ διάφορες πηγές, μὲ ὥθησαν ν’ ἀγοράσω τὸ ὑπ’ ἀριθ. 120 τεῦχος τοῦ «Δαυλοῦ» (τίτλος τοῦ τεύχους: «*Τὸ ἐκατόμπεδον ἀποκαλύπτει συμπαντικὲς μονάδες μέτρησης*»). Ἀμέσως μετὰ ἔγινε συνδρομητὴς στὸ περιοδικό σας. Ἐπιπλέον ἡ ἀγωνία μου καὶ ἡ ἀνησυχία μου γιὰ τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον τῆς Πατρίδας μας μαζί μὲ τὴ γνώση γιὰ τὸ ὀργανωμένο ψεῦδος καὶ τὴ διαστρέβλωση γιὰ κάθε τι τὸ Ἑλληνικὸ σὲ διεθνὲς ἐπίπεδο ταυτίστηκαν ἀπόλυτα (ἀπὸ τὸ πρῶτο τεῦχος) μὲ τὶς θέσεις τοῦ περιοδικοῦ σας.

Παρακολουθώντας ἐξ ἀρχῆς τὴν ἀλληλογραφία μὲ τοὺς ἀναγνώστες τοῦ περιοδικοῦ καὶ συγκεκριμένα γιὰ τὶς ἀπόψεις ποῦ ἐκφράστηκαν στὰ τελευταῖα τεύχη γιὰ τὴν δημιουργία κάποιου Συλλόγου (ἢ οἰουδήποτε παρόμοιου) μὲ κέντρο τὸν «Δαυλό», δηλώνω ὅτι συμφωνῶ ἀπόλυτα μὲ αὐτὴ τὴν πρόταση καὶ θέτω καὶ ἐγὼ μὲ τὴν συμμετοχή μου ἕνα λιθάρη, γιὰ νὰ ξεκινήσει τὸ οἰκοδόμημα ποῦ θὰ στεγάσει τὸ Ἀρχαῖο Ἑλληνικὸ Πνεῦμα καὶ θὰ διαλύσει τὰ ψεῦδη καὶ τὴν παραπληροφόρηση τόσο μέσα στὴν χώρα μας (ξεκινώντας ἀπὸ τὴν Παιδεία) ὅσο καὶ διεθνῶς.

Περιμένουμε ἐνημέρωσή γι’ αὐτὴν τὴν κίνηση μέσα ἀπὸ τὸν «Δαυλό». Ὁ καιρὸς εἶναι κατάλληλος...

Μὲ ἐκτίμηση

Γιάννης Καγκαρᾶς

Ζήρεας 3 – 20006 Βραχάτι – Ν. Κορινθίας

→
τῆς ἀνθρωπότητος ἀπὸ τὰ τόσα δεινά της.

Τὸ ἑλληνικὸ πνεῦμα καὶ κάλλος, ποὺ δὲν ἔσθισε ποτέ, ἔχει τὸν πρῶτιστο λόγο. "Ὅλα ἔρχονται στὴν πρέπουσα ὥρα. "Ὅλα ξεκινᾶνε γιὰ τὸ νέο πανανθρώπινο πολιτισμό! Καὶ ποὺ οἱ διαλεχτοί, ὄνειροπόλοι, μυστα-

γωγοὶ στοχαστὲς καὶ ποιητὲς ὄνειρευτή-
καν...

Τιμὴ στὸν «Δαυλὸ»

Γιώργος Κ. Παπᾶς

Συγγραφεὺς-Μέλος

Ἑταιρίας Ἑλλήνων Λογοτεχνῶν

132 31 ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΗ

Πληροφορίες γιὰ τὴν κατακρεούργηση τῆς Ὑπατίας

Ἀγαπητὲ κύριε Λάμπρου,

Διὰ μέσου τῆς ἐκπομπῆς τοῦ κ. Πλεύρη «Ἱστορικὲς Μνῆμες» ἐπληροφορήθην πρὸ μηνῶν τὴν ὑπαρξίν τοῦ μοναδικοῦ περιοδικοῦ σας. Ἐκτοτε τυγχάνω μανιώδους ἀναγνώστης του, καίτοι ἐπ' ὀρισμένων ἀπόψεων συνεργατῶν του δὲν συμφωνῶ ἀπολύτως. Μία ἐξ αὐτῶν, ἣτις ἔχει ἀναφερθῆ καὶ εἰς παλαιότερα τεύχη τοῦ «Δαυλοῦ», ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ τεύχος 135 διὰ τοῦ ἄρθρου τοῦ κ. Γ.Μ. Σωτηρίου μὲ τίτλον «Τὸ ἀγκίστρι», εἶναι ἡ περὶ κατακρεουργήσεως τῆς φιλοσόφου καὶ μαθηματικοῦ Ὑπατίας ὑπὸ τῶν χριστιανῶν, σελ. 7816. Ἐπὶ τοῦ συγκεκριμένου γεγονότος δέον νὰ ἀναφερθῶσι τὰ ἑξῆς:

Ἡ Ὑπατία ἐθανατώθη οἰκτρῶς τὸ 415 μ.Χ., ἐπισκοπεύοντος τότε ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τοῦ Κυρίλλου (375-444 μ.Χ.), ὃς ἐτύγχανεν τῆς συμπαθείας τοῦ αὐτοκράτορος Θεοδοσίου (Ἰωάν. Μαλάλας XIV, 359). Ἐπαρχος δὲ Ἀλεξανδρείας ἦτο τότε ὁ Ὁρέστης, ὅστις εἰς τελετὴν τινα ἐν τῷ θεάτρῳ τῆς Ἀλεξανδρείας ἐμασίτωσεν τὸν τοῦ Κυρίλλου γραμματέα Ἰέρακα κατόπιν διαβολῆς τῶν παρενρισκομένων Ἰουδαίων, ὅτι ὁ Ἰέραξ ἐπρωτίθετο νὰ διεγείρῃ τὰ πλήθη τῶν χριστιανῶν ἐναντίον των. Ὁ Κύριλλος ἐπιθυμῶν τὴν εἰρηνικὴν διευθέτησιν τοῦ θέματος ἐκάλεσε τοὺς Ἰουδαίους ἄρχοντας καὶ «συνεβούλευσεν αὐτοὺς νὰ ἡρεμήσουν». Οἱ τελευταῖοι, ἐκμεταλλευόμενοι κάποιαν ἐγνωσμένην δυσἀρέσκειαν τοῦ Ὁρέστου πρὸς τὸν Κύριλλον, ἐπεδόθησαν εἰς προκλητικὰς ἐνεργείας κατὰ τῶν χριστιανῶν καὶ ἐπιτιθέμενοι ἐνόπλως κατ' αὐτῶν ἐνέπρησαν τὸν ναὸν τοῦ Ἀγίου

Ἀλεξάνδρου. Ὁ Κύριλλος, ἀνταπαντῶν, ἐπέπεσεν μετὰ μεγάλου πλήθους χριστιανῶν ἐπὶ τῶν συναγωγῶν τῶν Ἰουδαίων, καταστρέφοντας καὶ διώκοντας πρὸς ἐκδίκησιν. Τὸ δὲ πλήθος ἀφέθη ἐλεύθερον, ὥστε «τὰς οὐσίας αὐτῶν διαρπαγῆναι» (Σωκρ. Ἐκκλ. Ἱστ. VII, 13). Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Κύριλλος προσεπάθησε ὅπως ἔλθῃ εἰς συμφιλίωσιν μετὰ τοῦ Ὁρέστου. Ἡ ἐνέργειά του ὁμως αὕτη ἠῦρεν ἀντιθέτους ὀρισμένους μοναχοὺς, οἵτινες μετὰ φανατισμοῦ κατῆλθον εἰς Ἀλεξάνδρειαν, ἵνα διαδηλώσωσι κατὰ τοῦ Ὁρέστου, ἀποκαλοῦντες αὐτὸν εἰδωλολάτρη, καίτοι οὗτος διεμαρτύρετο ὅτι ἦτο χριστιανὸς (Σωκρ. Ἐκκλ. Ἱστ. VII, 14). Εἰς ἐκ τῶν μοναχῶν μάλιστα ἐλιθοβόλησεν αὐτὸν καὶ συλληφθεὶς ἀπέθανεν ἐκ βασανιστηρίων. Ἀμέσως ὁ Κύριλλος ἐγκωμίασεν τὴν στάσιν τοῦ μοναχοῦ καὶ διέταξε νὰ τιμᾶται οὗτος ὡς ἥρωος. Διὰ τῆς πράξεώς του αὐτῆς δὲ ἐξηγείρεν περὶ σφόδρον τὰ πλήθη κατὰ τοῦ Ὁρέστου. Ἡ περαιτέρω συνέχεια τῶν ἐπεισοδίων καὶ τῶν βίαιοπραγιῶν εἶχεν ὡς ἀποτέλεσμα τὸν οἰκτρὸν θάνατον τῆς Ὑπατίας, ἣτις διέκειτο φιλικῶς πρὸς τὸν Ὁρέστην καὶ πολλοὶ ἐνόμιζον αὐτὴν ὡς αἰτίαν τῆς ἐχθρότητος μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ Κυρίλλου. Φθονήσαντες λοιπὸν καὶ διαβαλόντες αὐτὴν οἱ περὶ τὸν Κύριλλον κληρικοὶ καὶ μοναχοὶ καὶ ἐκμεταλλευόμενοι τὰς ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων προκληθεῖσας ταραχάς, προέδωκαν εἰς ἐπίθεσιν ἐναντίον της, μὲ τὰ γνωστὰ ἀποτρόπαια ἀποτελέσματα (Νικηφ. Καλλίστου Ἐκκλ. Ἱστ. XVI 1105 C).

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω συνάγεται, ὅτι ἠθικοὶ τουλάχιστον αὐτουργοὶ τῶν ἐπεισοδίων

ἦσαν οἱ Ἰουδαῖοι, οἵτινες ὡς ὑποκινηταὶ τῶν ἐπεισοδίων συνέβαλον εἰς τὴν παρόξυνσιν τῶν διαφορῶν μεταξύ χριστιανῶν καὶ ἔθνικων, ἰδίως τοῦ Κυρίλλου καὶ τοῦ Ὁρέστου καὶ ἐπὶ τῶν ὁποίων, ὡς φαίνεται, ἐθεμελίωσαν τὴν πρόκλησιν τῶν ταραχῶν. Ἡ παρόξυνσις δὲ αὕτη ἡγέρθη ἔτι περισσότερον διασπαρεῖσα ἐν μέσῳ τῶν στενοκεφάλων, νεοφωτιστῶν τῆς χριστιανικῆς πίστεως μοναχῶν. Ἄρα ἡ ἀπόδοσις τοῦ φόβου τῆς Ὑπατίας εἰς τοὺς ἐξηγριωμένους

χριστιανούς θὰ ἡμποροῦσε νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς μὴ ὁλοκληρωτικῶς ὀρθή. Τὸ ζήτημα ἔχει καὶ ἄλλην πλευράν, ἣτις παρατίθεται ἀνωτέρω, διὰ νὰ ἐξαγάγῃ ὁ κάθε ἀναγνώστης ἰδικὰ του συμπεράσματα, διὰ τὸ ποιὸς τελικῶς εἶναι ὁ κατ' οὐσίαν ὑπαίτιος τῆς ὄντως σημαντικῆς ταύτης ἀπωλείας.

Μετά τιμῆς

Γεώργιος Ξιάρχος

Γυμναστής

Φωτίου Κορυτσᾶς 135, Πειραιεύς

Ἑλληνικὴ ὑπογεννητικότης καὶ μοναχισμὸς (γ)

Κύριε Λάμπρου,

Δικαιούμαι, νομίζω, ν' ἀπαντήσω στὸν ἀρχιμανδριτὴ κ. Τίτο Χορτάτο, ὁ ὁποῖος στὸ τεῦχος 136 τοῦ «Δαυλοῦ» ἄσκησε κριτικὴν ἐπὶ τὴν ἐπιστολή μου τοῦ τεύχους 134 τοῦ περιοδικοῦ σας.

Ἀνῆκω σὲ μιὰ γενιά —εἶμαι 27 ἐτῶν—, ἣ ὁποία, χορτασμένη ἀπὸ τὸ ψέμα καὶ μὴ θέλοντας νὰ ζήσει ἄλλο μέσα στὴν παραπληροφόρηση, τὸν σκοταδισμό καὶ τὴν ἀμάθεια, ἀναζητᾷ τὶς φλόγες τῶν προγόνων μας καὶ προσπαθεῖ νὰ τοὺς ἀναστήσει φουρντώνοντας τὴν διαμαρτυρία τῆς κατὰ ἐκείνων πού κρύβονται πίσω ἀπὸ τοὺς ψευδο-πυροσβεγχεῖς φράκτες τοῦ κοινωνικοῦ κατεστημένου. Αὐτὴν τὴν ἀναζήτησίν μας δὲν μποροῦμε νὰ τὴν σταματήσουμε μέσα σὲ θρησκευτικὰ ἢ δογματικὰ πλαίσια: τὸ «πίστευε καὶ μὴ ἐρεῦνα» ἔχει σταματήσει πρὸ πολλοῦ νὰ γίνεται ἀποδεκτό.

Μὲ κατηγορεῖ ὁ κ. Χορτάτος, ὅτι σκοπὸς μου «...εἶναι ἡ ἐπίθεσις κατὰ τοῦ Ὁρθοδόξου Μοναχισμοῦ καὶ ὅχι ἡ ὑπογεννητικότης τοῦ Γένους μας». Ἐρωτῶ: οἱ νέες μοναχὲς καὶ οἱ νέοι μοναχοὶ μποροῦν νὰ τεκνοποιήσουν κάτω ἀπὸ τὶς ὑφιστάμενες συνθῆκες, ναι ἢ ὄχι; Ἀλλωστε στὴν ἐπιστολή μου ἔκρινα μία ἀπὸ τὶς παραμέτρους τοῦ προβλήματος τῆς ὑπογεννητικότητος καὶ ὅχι τὸ πρόβλημα, διότι τὴν ἐπέκτασέ του οὔτε στὴν ἐπιστολή τὴν δική μου οὔτε στὴν ἐπιστολή τοῦ ἀρχιμανδριτῆ μπορεῖ νὰ ἐσω-

κλειστεῖ. Ἡ δευτέρη ἐρώτησις πού θὰ ἤθελα νὰ μᾶς ἀπασχολήσει εἶναι: Γιά ποιὸν λόγο οἱ ἀνώτεροι καὶ ἀνώτατοι κληρικοὶ εἶναι ἄτεκνοι;

Μᾶς λέει ὁ κ. Χορτάτος, ὅτι «ὑπάρχει ὑπογεννητικότης λόγω τῆς διαφθορᾶς τῶν ἡθῶν» καὶ λόγω «τῆς πτώσεως καὶ ἐκμηδενίσεως τῶν ἀξιών, πού ἐκφράζονται εἰς τὴν οἰκογένειαν καὶ ἀπ' αὐτήν». Συμφωνῶ ἀπόλυτα. Καὶ ἐρωτῶ γι' ἀκόμη μιὰ φορὰ: Ποιὸ εἶναι τὸ παράδειγμα πού δίνει ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία; Μὰ ἂς γίνω πιὸ συγκεκριμένος: «Ἐπεβλήθη ...ὕλοφροσύνη», σωστά. «Ὁ ἔχων δύο χιτῶνες νὰ δίδῃ τὸν ἕνα». Μὰ ἂν ἐγὼ ζητήσω νὰ μοῦ δοθεῖ ἡ μία ἀπὸ τὶς «μερσεντές» τὶς ὁποῖες χρησιμοποιεῖ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος, δὲν πρόκειται νὰ τὴν ἀποκτήσω. Τί μπορεῖ νὰ σημαίνει «κακῶς νοοῦμενη αὐτάρχεια καὶ ἱκανοποίηση ἐπιθυμιῶν καὶ ὀρέξεων», ὅταν ὅλοι συζητοῦν γιὰ τὴν μυθώδη περιουσία τῆς Ἐκκλησίας, τὴν στιγμή πού τὸ κράτος μας οἰκονομικὰ περνᾷ δύσκολες στιγμές;

Ὅσο γιὰ τὴν μεγάλη ἰδέα τοῦ Γένους μας, παραπέμπω στὰ λόγια τοῦ Γ. Σχολάριου: «...οἱ γονεῖς μου εἶναι Ἕλληνες, μὰ ἐγὼ πῶς νὰ ὑποστηρίξω ὅτι εἶμαι Ἕλληνας, τὴν στιγμή πού οἱ Ἕλληνες ἦταν εἰδωλολάτρες...» (Ε. Γιαννόπουλος, ἐκδόσεις ΕΥΡΩΤΑΣ, «Ἁγία Ρεμάλια»). Θὰ παραπέμψω στοὺς διωγμοὺς καὶ σφαγὰς τῶν

Ἑλλήνων μὴ Χριστιανῶν μὲ ἀποκορύφωμα τὴν σφαγὴ τῶν 15.000 Θεσσαλονικέων ἀπὸ τὸν «Μέγα» Θεοδόσιο, ἐπειδὴ ἤθελαν νὰ παραμείνουν Ἑλληνες...

Στὰ μοναστήρια, ἀπὸ τὴν δημιουργία τους μέχρι καὶ σήμερα, ἀπομυζοῦνται δυνάμεις τῶν νέων. Καὶ ὄχι μόνο αὐτό, ἀλλὰ ἀναπτύσσεται καὶ ἀντικοινωνικὸς χαρακτήρας, ἀφοῦ ἀπομακρύνουν τοὺς μοναχοὺς καὶ μοναχὲς ἀπὸ τὴν παραγωγικὴ διαδικασία, συντρέχουν στὴν ὑπογεννητικότητα, δηλαδὴ τελικὰ ὑπάρχουν παρασιτικὰ σὲ βάρος τοῦ κοινωνικοῦ γίγνεσθαι. Ἐπίσης καλὸ εἶναι, ὅταν θέλουμε νὰ χρησιμοποιήσουμε τὸ ὄνομα τοῦ Πλάτωνος, νὰ ἐρευνῶμε σὲ βάθος τὴν διδασκαλία του καὶ ὄχι ἀποσπασματικά, ὅπως οἱ μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά τὸ Εὐαγγέλιο. Ἄν λοιπὸν ὁ οἰοσδήποτε διαβάσει τοὺς *Νόμους* τοῦ Πλάτωνος, θὰ καταλάβει πῶς ὁ Πλάτων εἰς καμμία τῶν περιπτώσεων δὲν δεχόταν τὴν ἀγα-

μία. Καλὸ θὰ ἦταν ἐπίσης, τὴν «προσφορὰ» τοῦ μοναχισμοῦ, ποὺ ὁ κ. Χορτᾶτος θεωρεῖ «αὐταπόδεικτη», νὰ μᾶς τὴν ἐκθέσει, γιὰ νὰ ἐλέγξουμε τὰ ἐπιχειρήματά του. Φυσικὰ οἱ ἀνοιχτὲς πληγὲς τῆς κοινωνίας μας ὑπάρχουν καὶ σὲ μένα, ἀλλὰ δυστυχῶς ὀφείλονται σ' αὐτὰ ποὺ ἀντιπροσωπεύει καὶ ἡ Ἐκκλησία, μὲ μεγαλύτερο παράδειγμα τ' ὄνομά μου, ποὺ θυμίζει Ἐδραῖο ἐπικοπο (ἐννοῶ τὸ Μιχαήλ).

Ἐν τέλει, ἐγὼ ὁ ἴδιος λόγω τοῦ νεαροῦ τῆς ἡλικίας μου καὶ τῆς ἀπειρίας μου ἴσως νὰ εἶμαι «λίγος», ἡ ἱστορία ὅμως καὶ τὰ γεγονότα εἶναι πολλὰ, διὰ νὰ μὲ πείσουν γιὰ τὴν ἀλήθεια καὶ τὸ δίκαιο τῶν λόγων μου. Συγχωρήστε τὴν μακρολογία μου.

Μετά τιμῆς

Μηνιώτης Μιχαήλ

Πλοίαρχος Ε.Ν.

Κουντουριωτῶν 4, Χαλάνδρι

«Βαλκανική» ἢ Ἑλληνικὴ Χερσόνησος;

Κύριε διευθυντά,

Θὰ ἤθελα νὰ ἀναφερθῶ στὸ ὄνομα τῆς Χερσονήσου ὅπου ζοῦμε. Πῶς λέγεται αὐτή; Εἶμαι βέβαιος, ὅτι ἡ συντριπτικὴ πλειοψηφία τῶν ἐρωτηθησομένων θὰ ἀπαντήσουν «Βαλκανική». Κι ὅμως τὸ ὄνομα αὐτὸ ἔχει ἡλικία μικρότερη τῶν 600 ἐτῶν καὶ δόθηκε ἀπὸ τοὺς Τούρκους, ὅταν πρωτοέφτασαν στὴν Προποντίδα, καὶ ἐξαπλώθηκε καὶ στὸν ἐλληνικὸ χῶρο ἐπὶ Τουρκοκρατίας. Λίγοι γνωρίζουν, ὅτι πάντοτε ἡ Χερσόνησος αὐτὴ ὀνομαζόταν Ἑλληνική, ξεκινοῦσε ἀπὸ τὶς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ Δούναβη (Ἰστρου) καὶ ἀπλωνόταν πρὸς Νότον. Οὔτε κὰν μὲ τὸ ὄνομα «Χερσόνησος τοῦ Αἴμου» δὲν εἶναι σήμερα γνωστὴ. Σίγουρα κανένας δὲν εἶναι περισσότερο περὶ φανός ἀπὸ τοὺς Μουσουλμάνους γείτονές μας, ποὺ βλέπουν ὡς ἓνα ἄπλο διάλειμμα τὴν ἀποχώρησή τους ἀπὸ τὶς Εὐρωπαϊκὲς κτήσεις τους, ἐκμεταλλεύμενοι τὴν πολιτικο-θρησκευτικὴ κατάστασι. Ἀπὸ τὴν ἄλλη

πλευρὰ οἱ ζωντανὲς ἐλληνικὲς μνήμες τῆς Ἑλληνικῆς Μικρασίας θάβονται ἢ ἀγνοοῦνται. Σιγὰ! ἡ πατρίδα κοιμάται!

Μὲ ἐκτίμησι

Δημήτρης Ε. Μπότσαρης

Φοιτητῆς

Πλούτωνος 16, Πειραιᾶς

Υ.Γ. Ἡ λέξη Ἑλλην ὡς λεξάνριθμος (123) εἶναι γεωμετρικὸς καὶ ἰσοδύναμος μὲ τὸν χρυσὸ ἀριθμὸ (1.618), ὅταν αὐτὸς ὑψωθεῖ στὴ δεκάτῃ δύναμη (Θεοφάνης Μανιάς: «Τὰ ἀγνωστα μεγαλουργήματα τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων»). Αὐτὸ τὸ ἀπλό παράδειγμα γιὰ τὴ μοναδικότητα τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσας καὶ τὴ σχέση της, τὴν ἀμεση καὶ ἀμφίδρομη, μὲ τὰ Μαθηματικὰ δὲ λείπει τίποτα σὲ αὐτοὺς ποὺ καθημερινὰ τὴ χτυπᾶνε πτώματα καὶ ὑπουλα;

Δ.Ε.Μ.

Ἡ τέλεια ἀπόδειξη τῆς μαθηματικότητας τῆς Ἑλληνικῆς ἐδόθη ἀπὸ τὸν Πυθαγόρα

Ἡ ἀρχαία Ἑλληνική γλῶσσα ἐκτὸς ἀπὸ τὴν οἰκουμενικότητά της ἐνέχει ἐπίσης καὶ τρεῖς ἰδιαιτερότητες ἀπολύτως ἐπιστημονικὰ θεμελιούμενες.

Ἡ πρώτη ἰδιαιτερότης ἀποκαλύπτεται καὶ ἐπαληθεύεται ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Πυθαγόρα τόσο θεωρητικὰ στὴ γενική της μορφή ὅσο καὶ πρακτικὰ μὲ πολλὰ χαρακτηριστικὲς ἐφαρμογές καὶ ἀφορὰ τὴν εὐρισκόμενην σὲ ὑπολάνθανουσα κατὰσταση ἀντίληψι, ὅτι ἡ ἀρχαία Ἑλληνική γλῶσσα εἶναι συγχρόνως καὶ γλῶσσα μαθηματική. Ἡ Πυθαγόρεια θεωρητικὴ γενικὴ ἀπόδειξις τῆς ἀνω ἀλήθειας περιέχεται μέσα στὴν ἴδια ἔννοια τοῦ Πυθαγορείου ἀριθμοῦ, πρᾶγμα πού ἐθελοτυφλοῦντες δὲν θέλαμε μέχρι σήμερα νὰ ἀντιληφθοῦμε. Ἡ πρακτικὴ ἐφαρμογὴ τῆς ἀλήθειας τῆς μαθηματικότητος τῶν λέξεων τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς γλώσσης ἐμφανίζεται μὲ πολὺ ἔντονο, χαρακτηριστικὸ καὶ ἀποκαλυπτικὸ τρόπο μέσα στὸν πραγματικὸ συμβολισμό τῆς Πυθαγορείου τετρακτύος. Πρὶν ὅμως ἀναπτύξουμε λεπτομερῶς τὶς ἀνω Πυθαγόρειες ἀλήθειες, εἶναι ἀνάγκη νὰ προταχθῇ τὸ τί ἀκριβῶς ἐννοοῦμε λέγοντες ὅτι ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα εἶναι μαθηματικὴ καὶ τί, σχετικὰ μὲ τὸ ζήτημα αὐτὸ ἀπὸ ἱστορικῆς καὶ ἐνημερωτικῆς πλευρᾶς, ὑπάρχει μέχρι σήμερα ἀπὸ ἄλλους ἐρευνητάς, συγγραφεῖς κ.λπ.

Ὅταν λέμε, ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα εἶναι μαθηματικὴ, ἐννοοῦμε, ὅτι μὲ τὶς ἴδιες τὶς λέξεις τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς γλώσσης δυνάμεθα νὰ ἐκτελέσουμε καὶ ἐπαληθεύσουμε ὅλες ἀνεξαίρετως τὶς ἀριθμητικὲς πράξεις καὶ σχέσεις τῆς μαθηματικῆς ἀναλύσεως, ὅπως ἀκριβῶς τὶς ἐκτελοῦν ἢ ἐπαληθεύουν οἱ κοινοὶ ἀριθμοί, τοῦτέστιν δυνάμεθα μὲ τὴν χρησιμοποίησιν τῶν Ἑλληνικῶν λέξεων ἀντὶ τῶν ἀριθμῶν νὰ ἐκτελέσουμε προσθέσεις, ἀφαιρέσεις, πολλαπλασιασμούς, διαιρέσεις, ἀναλογίαις, δυνάμεις, ῥίζες, προόδους, σειρές, ἀκολουθίες, συνδυασμούς ἢ νὰ ἐπαληθεύσουμε διάφορες σχέσεις, ἰσότητες, ἀνισότητες, ἐξισώσεις καὶ ὅ,τι ἄλλο μποροῦν νὰ ἐκτελέσουν οἱ κοινοὶ ἀριθμοί. Ἀπὸ ἱστορικῆς πλευρᾶς ἡ παράδοσις ἀναφέρει, ὅτι ἀπὸ τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους ἐπικρατοῦσε ἡ ἀντίληψις, ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα ἦτο συγχρόνως καὶ μαθηματικὴ, γι' αὐτὸ ἐχαρακτηρίζετο καὶ ὡς «γλῶσσα τῶν θεῶν» (Κικέρων), εἰς δὲ τοὺς προσφάτους χρόνους ἔχουν παρουσιασθῇ στὴν βιβλιογραφία πολλὰ σχετικὰ μελέτες, πού κάθε μία προσπαθεῖ μὲ τὸν τρόπο τῆς νὰ ἀποδείξῃ τὴν ἀλήθειαν τοῦ ζητήματος. Ἐτοί ὁ ἐρευνητὴς Θ. Μανιᾶς στὸ βιβλίον του «*Τὰ ἄγνωστα μεγαλουργήματα τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων*» παρουσιάζει ἕνα ἀρκετὰ μεγάλο πλῆθος σχετικῶν παραδειγμάτων πρὸς ἐπιβεβαίωσιν τῆς μαθηματικότητος τῶν Ἑλληνικῶν λέξεων. Ἐπίσης ὁ Μανιᾶς εἶχε προδῇ καὶ σὲ πολλὰς σχετικὰ δημόσιαις ἀνακοινώσεις καὶ πολλὰς καὶ διάφορες δημοσιεύσεις σχετικῶν ἄρθρων, πού ὅλα ἀπέβλεπαν σὺν τοῖς ἄλλοις στὸ νὰ πεισθοῦν οἱ ἀρμόδιοι γλωσσολόγοι, ὅτι πράγματι οἱ λέξεις τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς γλώσσης εἶναι συγχρόνως καὶ μαθηματικὲς. Ὁ μέγας Ἕλληνας μαθηματικὸς

Ε. Σταμάτης, ό όποίος ήτο ό μοναδικός βαθύς γνώστης τών άρχαίων Έλληνικών μαθηματικών και στην άρχαία διατύπωση και επίλυση αútων, λέγεται ότι άνεκάλυψε μέσα στα Όμηρικά έπη μαθηματικές έξισώσεις. Προσφάτως ό έρευνητής μαθηματικός Κ. Μαρκάτος παρουσιάζει στα βιβλία του «*Η Γλώσσα τών Γλωσσών*», «*Κόσμος-Γνώση και Γλώσσα*», στο περιοδικό «Π.Α.Μ.Μ.Ε.Γ.Α.Σ.» και σέ διάφορα περιοδικά και έντυπα ένα πολύ μεγάλο πλήθος παραδειγμάτων και έφαρμογών, πού άφορούν την δημιουργία άρχαίων Έλληνικών λέξεων και τών συνωνύμων γνωμονικών άκολουθιών. Ό έρευνητής και συγγραφέας Άθ. Άγγελόπουλος στο βιβλίο του «*Όμφαλός*» προτάσσει ειδικό περιεχόμενο μέ τόν τίτλο «Τό θαύμα της μαθηματικής γλώσσας» μέ ειδική σημείωση για την άποκάλυψη αútή. Επίσης πολλοί έρευνητάι συγγραφείς, θεωρούντες σάν τετελεσμένο γεγονός την αλήθεια της μαθηματικότητας τών λέξεων της άρχαίας Έλληνικής γλώσσας, άναφέρονται τακτικώτατα σ' αútήν έν είδει πλέον λογοτεχνικής έκφράσεως. Η σπουδαιότητα τέλος της ύπάρξεως του θέματος αútου καταφαίνεται και έκ του ότι τά Όπουργεία Παιδείας και Έρευνας και Τεχνολογίας περιέλαβαν στα έρευνητικά τους προγράμματα ειδικήν έρευνα μέ τόν τίτλο «Μαθηματική μελέτη της Έλληνικής γλώσσας».

Τούτων ούτως έχόντων, θα έπρεπε τό ζήτημα νά έθεωρείτο λελυμένο και άποδεδειγμένο, πλην όμως τόσον οί ειδικοί μαθηματικοί όσον και οί γλωσσολόγοι δέν θεωρούν τά μέχρι σήμερα παρουσιασθέντα παραδείγματα, ότι άποτελούν άδιαφιλονίκητον άπόδειξιν της μαθηματικότητας της άρχαίας Έλληνικής γλώσσας, στην γενική της έννοια βέβαια, χαρακτηρίζοντας αútά ως τυχαίες συμπτώσεις ή, τό πολύ-πολύ, ως ένδείξεις μέν άλλ' ούχι άποδείξεις γενικής ισχύος. Αútό όφείλεται κατά την γνώμη μου όχι στο ότι τά παρουσιασθέντα παραδείγματα δέν ήσαν άρκετά και ίκανά νά άποδείξουν την αλήθεια του ζητήματος, αλλά κυρίως στο ότι ό τρόπος μέ τόν όποίο παρουσιάζονται δέν δύναται νά θεωρηθί ότι άποτελεί πλήρη και γενικευμένη έπιστημονική μορφή τεκμηριώσεως.

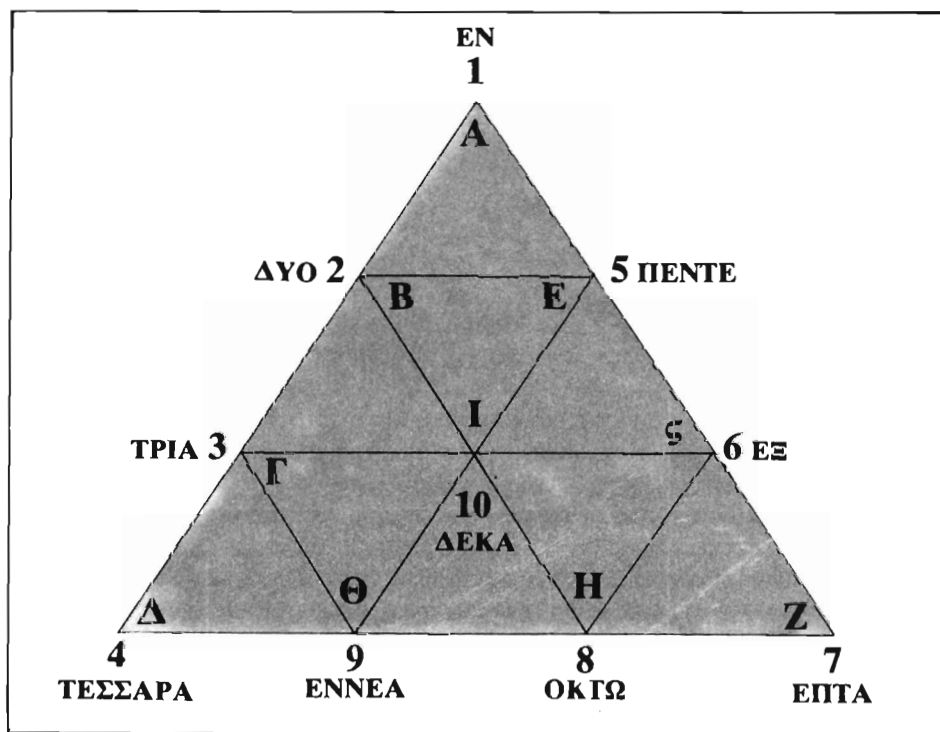
Ό,τι ακριδώς δέν έπέτυχαν οί διάφοροι έρευνητάι νά άποδείξουν, τό είχε ήδη πρό 26 αιώνων έπιτύχει ό Πυθαγόρας, άποκαλύπτοντας και παρουσιάζοντας μέ τέλει έπιστημονικό τρόπο την πλήρη θεωρητική και πρακτική γενική τεκμηρίωση της μαθηματικότητας τών λέξεων της άρχαίας Έλληνικής γλώσσας, πράγμα πού, ως προείπα, δέν είχαμε μέχρι σήμερα άντιληφθί. Έξ αútων ή μέν γενική θεωρητική Πυθαγόρεια τεκμηρίωση της άνω αλήθειας είναι τόσο έξαιρετικά άπλή στη σύλληψη της ιδέας της, ώστε νά χαρακτηρίζεται σάν «τό αúγό του Κολόμβου», ή δέ Πυθαγόρεια πρακτική έφαρμογή κυριολεκτικά κραυγάζει για την μαθηματικότητα τών άρχαίων Έλληνικών λέξεων.

Άλλ' ως άρχίσουμε άπό τίς κραυγαλές άποκαλύψεις της Πυθαγορείου τετρατύος. Ός γνωστόν, τό σύμβολον της τετρατύος παρίσταται άπό ένα ισόπλευρο τρίγωνο, στίς πλευρές του όποίου ύπάρχουν άνά τέσσαρες κοκκίδες, πού προέρχονται άπό τίς αντίστοιχες κορυφές τών μικρών έσωτερικών ίσοπλεύρων τριγώνων, τά όποία κατασκευάζονται, άν άπό τό κέντρον δάρους αútου άχθούν παράλληλες πρός τίς αντίστοιχες βάσεις. Η άνωτέρω γεωμετρική άπεικόνισι της τετρατύος δέν είναι κάποιο αúθαίρετο, τυχαίο συμβολικό σχήμα, αλλά, όπως έχει άποδειχθί στον 2ο τόμο της έρευνάς μου «*Ό Μυστικός Κώδικας του Πυθαγό-*

ρα», είναι ένα απόσπασμα από το μεγάλο Σχέδιο της Ἀρμονίας τῶν Οὐρανίων Σφαιρῶν (Συμπάντων) καὶ ἔχει ἐκτὸς ἀπὸ τὸν συμβολισμό τῆς ἀφηρημένης φιλοσοφίας καὶ ἐφαρμογές στὶς θετικὲς ἐπιστῆμες.

Οἱ κοκκίδες τῶν πλευρῶν τῆς τετρακτύος εἶναι ἀριθμημένες μὲ τὰ γράμματα-

ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΑ ΓΛΩΣΣΟΛΟΓΙΚΗ ΤΕΤΡΑΚΤΥΣ

$$(1+2+3+4=10 \rightarrow 1 = (ΕΝ+ΔΥΟ+ΤΡΙΑ+ΤΕΣΣΑΡΑ) = \\ = (55+474+411+807) = (1747 \rightarrow 1+7+4+7=19 \rightarrow 1+9=10 \rightarrow 1).$$

$$(1+5+6+7=19 \rightarrow 1+9=10 \rightarrow 1) = (ΕΝ+ΠΕΝΤΕ+ΕΞ+ΕΠΤΑ) = \\ = (55+440+65+386) = 946 \rightarrow 9+4+6=19 \rightarrow 1+9=10 \rightarrow 1).$$

$$(7+8+9+4=28 \rightarrow 2+8=10 \rightarrow 1) = (ΕΠΤΑ+ΟΚΤΩ+ΕΝΝΕΑ+ΤΕΣΣΑΡΑ) = \\ = (8+2+3+6=19 \rightarrow 10 \rightarrow 1).$$

ἀριθμούς τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου Α, Β, Γ, Δ, Ε, Σ, Ζ, Η, Θ (ποῦ ἀντιστοιχοῦν στοὺς ἀριθμούς ἀντιστοιχῶς 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9). Ἡ ἀνωτέρω ἀρίθμησης συμπληρώνεται καὶ μετὰ τὴν ὁλόγραφη μορφή τῶν ἀντιστοιχῶν ἀριθμῶν ἤτοι μετὰ τίς λέξεις ΕΝ, ΔΥΟ, ΤΡΙΑ, ΤΕΣΣΑΡΑ, ΠΕΝΤΕ, ΕΞ, ΕΠΤΑ, ΟΚΤΩ καὶ ΕΝΝΕΑ (βλέπε κατωτέρω εἰδικὸν σύμβολικόν σχέδιον τῆς Πυθαγόρειας Γλωσσολογικῆς Τετρακτύος).

Εἶναι γνωστὸν, ὅτι μία ἀπὸ τίς πολλὰς ιδιότητες τῆς τετρακτύος (βλέπε 2ον τόμον τοῦ «*Μυστικοῦ Κώδικα τοῦ Πυθαγόρα*») εἶναι καὶ ἡ κατωτέρω: Ἄν ἀπὸ ὁποιαδήποτε πλευρὰ τῆς τετρακτύος ἐξετασθῇ ἡ ὑπάρχουσα ἀνὰ πλευρὰν ἄθροισις τῶν ὑπαρχόντων εἰς αὐτὴν ἀριθμῶν, προκύπτει πάντοτε ὁ ἀθροιστικὸς Πυθαγόρειος συμβολικὸς ἀριθμὸς 10 (ΔΕΚΑ). Τὸ ἴδιο ἀκριβῶς ἀριθμητικὸ ἀποτέλεσμα προκύπτει σὲ κάθε πλευρά, ἂν ἀντὶ τῶν ἀριθμῶν προσθέσουμε τίς ἀριθμητικὰς τιμὰς (λεξαριθμοὺς) τῶν ἀντιστοιχῶν ὁλογράφων λέξεων, δηλαδὴ στὴν πλευρὰ Α-Δ θὰ εἶναι:

$$\text{ΕΝ} + \text{ΔΥΟ} + \text{ΤΡΙΑ} + \text{ΤΕΣΣΑΡΑ} = 1747 \rightarrow 1+7+4+7 = 19 \rightarrow 1+9 = 10 \text{ ΔΕΚΑ}$$

ὅ,τι ἀκριβῶς προκύπτει καὶ μετὰ τὴν ἄθροισις τῶν ἀριθμῶν

$$1+2+3+4 = 10 \text{ ΔΕΚΑ.}$$

Στὴν πλευρὰ Α-Ζ θὰ εἶναι:

$$\text{ΕΝ} + \text{ΠΕΝΤΕ} + \text{ΕΞ} + \text{ΕΠΤΑ} = 946 \rightarrow 9+4+6 = 19 \rightarrow 1+9 = 10 \text{ ΔΕΚΑ.}$$

Στὴν πλευρὰ Ζ-Δ θὰ εἶναι:

$$\text{ΕΠΤΑ} + \text{ΟΚΤΩ} + \text{ΕΝΝΕΑ} + \text{ΤΕΣΣΑΡΑ} = 8236 \rightarrow 8+2+3+6 = 19 \rightarrow 1+9 = 10 \text{ ΔΕΚΑ}$$

ὅ,τι ἀκριβῶς προκύπτει σὰν Πυθαγόρειος ἀριθμὸς ἀπὸ τὴν ἄθροισις τῶν ἀντιστοιχῶν ἀριθμῶν: $7+8+9+4 = 28 \rightarrow 2+8 = 10 \text{ ΔΕΚΑ.}$

Τὸ ἀνωτέρω παράδειγμα τῆς γλωσσολογικῆς τετρακτύος εἶναι πολὺ χαρακτηριστικὸ καὶ ἔντονα ἀποκαλυπτικόν. Ἐὰν ὅμως ἐκ τοῦ παραδείγματος αὐτοῦ ἐπιχειροῦσα νὰ ἐξαγάγῃ γενικευμένα συμπεράσματα, παρ' ὅλη τὴν κατὰ 100% ἐπαλήθευσιν τῶν θὰ διέπραττα τὸ αὐτὸ σφάλμα ποῦ ἀπὸ αἰῶνες διαπράττουν οἱ διάφοροι ἐρευνηταί, καὶ τοῦτο διότι ὁ οἰοσδήποτε μαθηματικὸς θὰ ἀντιπαρέθετε τὸ ὅτι ἡ ἄνω ἐπιτυχία ἀφορᾷ μόνον 3 πράξεις ἐκ τῶν ὑπαρχουσῶν 126 τοιούτων, ποῦ ἀφοροῦν τοὺς συνδυασμοὺς τῶν ἐννέα ἀριθμῶν λαμβανομένων ἀνὰ τέσσαρες ἢ γενικώτερα ἀπὸ τοὺς 511 μαθηματικὸς συνδυασμοὺς τῶν ἐννέα ἀριθμῶν λαμβανομένων καθ' οἷονδήποτε τρόπον ἀνὰ ἓνα, ἀνὰ δύο, ἀνὰ τρεῖς κ.λπ. Εἶχα τὴν ὑπομονὴ νὰ προβῶ στὴν ἐξέτασιν ὅλων γενικῶς τῶν ὑπαρχόντων 511 συνδυασμῶν τῶν ἐννέα ἀριθμῶν, ἐκτελώντας τίς ἀντίστοιχες πράξεις μετὰ τίς κάτωθι ομάδες λέξεων τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς, ποῦ ὑποδηλώνουν τοὺς ἀντίστοιχους ἐννέα ἀριθμοὺς (ἀριθμητικὰ κλιτὰ ἢ ἄκλιτα) ἤτοι:

Πρώτη ομάδα: ΕΝ, ΔΥΟ, ΤΡΙΑ, ΤΕΣΣΑΡΑ, ΠΕΝΤΕ, ΕΞ, ΕΠΤΑ, ΟΚΤΩ, ΕΝΝΕΑ.

Δευτέρα ομάδα: ΜΟΝΑΣ, ΔΥΑΣ, ΤΡΙΑΣ, ΤΕΤΡΑΣ, ΠΕΝΤΑΣ, ΕΞΑΣ, ΕΠΤΑΣ ἢ ΕΒΔΟΜΑΣ, ΟΚΤΑΣ, ΕΝΝΕΑΣ.

Τρίτη ομάδα: ΑΛΦΑ, ΒΗΤΑ, ΓΑΜΜΑ ἢ ΓΑΜΑ, ΔΕΛΤΑ (Ε)ΨΙΛΟΝ, ΣΤΙ ἢ ΣΙΓΜΑ, ΖΗΤΑ, ΗΤΑ, ΘΗΤΑ.

Τετάρτη ομάδα: ΠΡΩΤΟΣ, ΔΕΥΤΕΡΟΣ, ΤΡΙΤΟΣ, ΤΕΤΑΡΤΟΣ, ΠΕΜΠΤΟΣ, ΕΚΤΟΣ, ΕΒΔΟΜΟΣ, ΟΓΔΟΟΣ, ΕΝΑΤΟΣ.

Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς τοιαύτης ἐρευνας ἦτο ὁμολογουμένως εἰς τὸ ἑπακρον ἀπο-

καλυπτικόν. Οί 511 ἀριθμητικές πράξεις τῶν ἀντιστοιχῶν συνδυασμῶν τῶν ἐννέα ἀρχικῶν φυσικῶν ἀριθμῶν λαμβανομένων καθ' ὅλους τοὺς δυνατοὺς τρόπους ἤτοι ἀνὰ δύο, ἀνὰ τρεῖς, ἀνὰ τέσσαρες, ... ἀνὰ ἐννέα ἐπαληθεύονται πλήρως κατὰ 100% μὲ τὶς ἀντίστοιχες λέξεις τῶν ἀριθμητικῶν τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς γραμματικῆς!

Ἡ Πυθαγόρεια αὐτὴ ἀποκάλυψις δίδει τὸ δικαίωμα τῆς ἀναζητήσεως τῆς γενικῆς θεωρητικῆς αἰτιολογήσεως τῆς ἀληθείας τοῦ ὅτι ἡ ἀρχαία Ἑλληνικὴ γλῶσσα ἦτο μαθηματικὴ. Ἡ αἰτιολόγησις τῆς ἄνω γενικῆς τεκμηριώσεως περιέχεται μέσα στὴν Πυθαγόρεια ἔννοια τῶν ἀριθμῶν. Ὁ Πυθαγόρας ἐπρέσβευεν, ὅτι οἱ βασικοὶ ἀριθμοὶ εἶναι μόνον ἐννέα: ἀπὸ τὸ Α ἕως τὸ Θ (1 ἕως 9). Ὁ δέκατος Ι (10) ἦτο τὸ τελικόν ὄριον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἤρχιζε ἡ ἀνακύλις τῶν ἰδίων ἐννέα ἀριθμῶν.

Καὶ ἀφοῦ οἱ ἀρχαῖες Ἑλληνικὲς λέξεις ἦσαν ἀριθμοὶ (λεξάριθμοι) καὶ ἀκολουθοῦσαν τὸν γνωστὸν ἀρχαῖον Ἑλληνικὸν κανόνα τῆς προσθετικῆς παραθέσεως τῶν γραμμάτων (ἀριθμῶν), ἔπεται σὲ συνδυασμὸ μὲ τὴν Πυθαγόρεια ὑπαρξὶ ἐννέα μόνον βασικῶν ἀρχικῶν ἀριθμῶν ὅτι ὅλες ἀνεξαίρετως οἱ ἀρχαῖες Ἑλληνικὲς λέξεις (λεξάριθμοι) κατέληγαν ὀριακὰ σὲ μονοψήφιο Πυθαγόρειο ἀριθμὸ ἀπὸ τὸ ἓνα ἕως τὸ ἐννέα. Ἄρα τὸ σύνολο τῶν ἀρχαίων Ἑλληνικῶν λέξεων χωρίζονται σὲ ἐννέα μόνον κατηγορίες, πού παριστάνουν τοὺς ἐννέα Πυθαγορείους ὀριακοὺς ἀριθμοὺς ἀπὸ τὸ 1 ἕως τὸ 9.

Καὶ ἀφοῦ σήμερα μὲ τὴν ὑπαρξὶ τῶν ἐννέα ἀρχικῶν φυσικῶν ἀριθμῶν μποροῦμε νὰ ἐκτελέσουμε ὅλες τὶς ἀριθμητικὲς πράξεις τῆς μαθηματικῆς ἀναλύσεως, ἔπεται ὅτι καὶ μὲ τὶς ἀντίστοιχες ομάδες τῶν λέξεων τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς γλώσσης, πού φανερῶνουν τοὺς αὐτοὺς ἀριθμοὺς ἓνα ἕως ἐννέα, μποροῦμε κάλλιστα νὰ ἐκτελέσουμε τὶς αὐτὲς ἀριθμητικὲς πράξεις, σὰν νὰ ἦσαν φυσικοὶ ἀριθμοί.

Στὸ σημεῖο αὐτὸ ὀφείλω νὰ ἐπιστήσω τὴν προσοχὴ τῶν ἐρευνητῶν, κυρίως ἐκείνων πού ἀσχολοῦνται μὲ τὴν μαθηματικότητα τῶν Ἑλληνικῶν λέξεων, στὸ γεγονός ὅτι ἡ μαθηματικότης ἀποδεικνύεται καὶ ἐντοπίζεται μόνον στὶς λέξεις τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς γλώσσης καὶ γενικῶς στὶς λέξεις ἐκείνες πού πρωτοδημιουργήθηκαν ὅσον καιρὸ ἴσχυε ὁ κανὼν τῆς ἀθροιστικῆς παραθέσεως τῶν ἀριθμῶν (γραμμάτων) καὶ συνεπῶς ἀφ' ἧς στιγμῆς κατηργήθη ὁ ἄνω κανὼν καὶ ἀντικατεστάθη μὲ τὸν νέον κανόνα τῆς δεκαδικῆς θέσεως τῶν ἀριθμῶν, οἱ νέες Ἑλληνικὲς λέξεις ἔπαυσαν πλέον νὰ ἔχουν τὴν ἀνακαλυφθεῖσαν καὶ ἀποδειχθεῖσαν μαθηματικότητα τῶν ἀρχαίων Ἑλληνικῶν λέξεων καὶ ἄρα ὁ πιθανὸς σχηματισμὸς λεξαρίθμων στὶς νεοελληνικὲς λέξεις μὲ τὸν κανόνα τῆς παραθέσεως τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ἀποτελεῖ ἓνα λάθος, καὶ τὰ ἐξ αὐτῶν πορίσματα θὰ εἶναι λανθασμένα.

Ἡ δευτέρη ἰδιαιτερότης ἀποκαλύπτεται ἐπίσης ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Πυθαγόρα καὶ μάλιστα εἶναι συνέπεια τῆς πρώτης ἰδιαιτερότητος, τῆς μαθηματικότητος τῶν ἀρχαίων Ἑλληνικῶν λέξεων, καὶ ἀφορᾷ τὴν ἱκανότητα πού ἔχουν οἱ ἀρχαῖες μαθηματικὲς Ἑλληνικὲς λέξεις νὰ ἐπαληθεύουν ὑπερβατικὲς μαθηματικὲς σχέσεις, τὶς ὁποῖες τὰ κοινὰ μαθηματικά, κατώτερα καὶ ἀνώτερα, ἀδυνατοῦν νὰ ἐπαληθεύσουν. Τὸ παράδειγμα πού ἀκολουθεῖ, ὑπερβατικῆς μαθηματικῆς σχέσεως,

είναι πολύ χαρακτηριστικό· είναι δὲ γνωστὸν ἀπὸ τὴν παράδοσι, ὅτι ἐδιδάσκετο ἀπὸ τὸν Πυθαγόρα, καὶ ἐπαληθεύετο μὲ τὴν μαθηματικότητα τῶν ἀρχαίων Ἑλληνικῶν λέξεων, ἐνῶ σήμερα ἡ μαθηματικὴ ἐπιστὴμὴ ἀδυνατεῖ νὰ τὴν ἐπιλύσῃ, παρ' ὅλη τὴν ἐξέλιξί της, οὔτε καὶ μὲ τὰ ἀνώτερα ἀκόμα μαθηματικά οὔτε καὶ μὲ τὴν συμβολικὴ ἄλγεβρα τοῦ Μπούλ καὶ τὴν συμβολικὴ λογικὴ τοῦ Λαπλάς.

Ἐπίλυσι τῆς ὑπερβατικῆς ἐξιśώσεως, ἡ ὁποία μὲ τὰ σημερινὰ σύμβολα ἐκφράζεται μὲ τὴν σχέσι:

$$0 + \infty = 1 \quad (1)$$

Ἡ ἄνω σχέσις (1) μὲ πιθανὴ ἐκφρασι καὶ λέξεις τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς μαθηματικῆς γλώσσης δύναται νὰ ἐκφρασθῇ ὡς ἐξῆς:

«ΜΗΔΕΝ ΑΠΕΙΡΟΝ ΣΥΝΑΘΡΟΙΣΘΕΝΤΑ ΕΝ (Α) ΑΠΟΔΙΔΩΣΙ»

[Τὸ ρῆμα «ἀποδίδωσι» εἶναι γ' ἐνικὸν πρόσωπον (ἄττικὴ σύνταξις)].

Ἀπόδειξις

ΜΗΔΕΝ	}	(+) ΑΠΟΔΙΔΩΣΙ (=) ΕΝ=Α.
ΑΠΕΙΡΟΝ		
ΣΥΝΑΘΡΟΙΣΘΕΝΤΑ		

Πράγματι εἶναι:

$$\text{ΜΗΔΕΝ} = 40+8+4+5+50 = 107$$

$$\text{ΑΠΕΙΡΟΝ} = 1+80+5+10+100+70+50 = 316$$

$$\text{ΣΥΝΑΘΡΟΙΣΘΕΝΤΑ} = 200+400+50+1+9+100+70+10+200+9+5+50+300+1 = 1405$$

$$\text{ΑΠΟΔΙΔΩΣΙ} = 1+80+70+4+10+4+800+200+10 = 1179$$

”Αθροισμα 3007→

$$\rightarrow 3+0+0+7 = 10 \rightarrow 1: \text{Πυθαγόρειος ἄρ.}$$

$$\text{ΕΝ} = 5+50=55 \rightarrow 5+5 = 10 \rightarrow 1 = (\text{Α}) = \Theta\text{ΙΟΣ} (\Theta\text{ΕΟΣ})$$

”Οπερ ἔδει δεῖξαι.

Τέλος ἡ τρίτη ἰδιαιτερότης ἀφορᾷ τὴν ἰκανότητα ποὺ ἔχει ἡ ἀρχαία Ἑλληνικὴ μαθηματικὴ γλῶσσα νὰ πλάθῃ νέες λέξεις, κυρίως συμβολικές, τέτοιες ποὺ οἱ ἐννοιές των νὰ βρισκῶνται σὲ αἰτιώδη σχέσι μὲ τὸν συμβολισμό τους. Ἐνδεικτικὰ ἀναφέρονται μερικὰ τέτοια παραδείγματα.

Ὁ φιλόσοφος Ἐμπεδοκλῆς ἐπλασε τὴν εἰδικὴ λέξι «Σφαῖρος», γιὰ νὰ δηλώσῃ τὴν ἐννοία τοῦ ἀρχικοῦ «ΕΝ» τοῦ Πυθαγόρα, τὸ ὁποῖο πάλιν μὲ τὴ σειρὰ του εὑρίσκεται σὲ αἰτιώδη σχέσι μὲ τὴν λέξι «Ἀλφα» καὶ τοὺς συμβολισμοὺς Α καὶ 1, διότι εἶναι:

$$\text{ΣΦΑΙΡΟΣ} = 1081 \rightarrow 1+8+1 = 10 \rightarrow 1 = \text{Α}$$

$$\text{ΕΝ} = 5+50 = 55 \rightarrow 5+5 = 10 \rightarrow 1 = \text{Α}$$

$$\text{ΜΟΝΑΣ} = 361 \rightarrow 3+6+1 = 10 \rightarrow 1 = \text{Α}$$

$$\text{ΑΛΦΑ} = 532 = 5+3+2 = 10 \rightarrow 1 = \text{Α}$$

$$\text{”Αρα ΣΦΑΙΡΟΣ} = \text{ΕΝ} = \text{ΜΟΝΑΣ} = \text{ΑΛΦΑ} = \text{Α} = 1.$$

Τέτοιες, ἔτσι πλασμένες, λέξεις ἔχουν ἐντοπισθῇ ἀρκετὲς καὶ κυρίως μὲ βαθεῖες συμβολικὲς φιλοσοφικὲς ἐννοιες.

Ζῆ Δέξιππος

Ἐνθάδε κεῖται τὸ σῶμα μαρμαρωμένο, κῆπος ἀστραπηδόλος, μορφές πάλ-
λευκες οἱ παγκόσμιοι ρυθμοὶ στὸ κορμὶ τῆς πέτρας πελεκημένοι στραφταλίζουν
κάτω ἀπὸ τὸν ἥλιο. Μελαγχολικός, προβληματισμένος, μὲ τὸ ἀσύγκριτο κεφάλι
γυρτὸ ὁ πάγκαλος Ἑρμῆς τῆς Ὀλυμπίας. Μεγάλο βάρος ὁ Διόνυσος, ἀμείλιχτο
τὸ φῶς καὶ τὸ τίμημα τῆς ἐλευθερίας βαρὺ, τῆς ὅποιας ἐλευθερίας — ἡ λέξη καί-
ει. Μὲ τὸ θηματισμὸ τῶν Κούρων ἡ Ἑλληνικότητα ἀκολούθησε τὸ γιὸ τῆς
ἀστραπῆς στοὺς δρόμους καὶ τὰ σταυροδρόμια τῶν ἐθνῶν. Νέα τάξη πραγμάτων
στὸν ἐλληνικὸ χῶρο μὲ τίς ρωμαϊκές λεγεῶνες. Θαμπωμένοι, περιδεεῖς οἱ κυ-
ρίαρχοι, ἀμύχανοι κάτω ἀπὸ τὸν καταλιτικὸ ἴσκιό τῆς Ἀκρόπολης, ντρέπονται
τοὺς ὑποτελεῖς τους. Δείχνουν «μεγαλοψυχία» καὶ «ἐπιεικεία». Καθὼς ὁ Μάξι-
μος φεύγει γιὰ τὴν Ἑλλάδα σὰν ἐκτακτὸς ἀπεσταλμένος τοῦ Τραϊανοῦ, ὁ Πλίνιος
ὁ νεώτερος τοῦ ἀπευθύνει ἐτοῦτα τὰ λόγια: «Εὐτυχῇ Μάξιμε, ὁ αὐτοκράτωρ σὲ
πέμπει εἰς τὴν πατρίδα τῆς κοινότητος, τῶν γραμμάτων, τῆς γεωργίας. Ἀνατί-
θῃς εἰς σὲ πόλεις ἐλευθέρων, ἀνδρᾶς ἐλευθέρων, τῶν ὁποίων αἱ ἀρεταί, αἱ πρά-
ξεις, αἱ συμμαχίαι, αἱ συνθήκαι, τὸ θρησκευτικὸ σκοπὸν κύριον εἶχον τὴν διατή-
ρησιν τῆς ἐλευθερίας, τοῦ καλυτέρου τούτου τῶν δικαιωμάτων τῆς φύσεως. Τί-
μησον τοὺς θεοὺς τῆς τῶν Ἀθηναίων πατρίδος, τίμησον τὸ ἀρχαῖον κλέος τοῦ
ἔθνους τούτου ποιητῶν καὶ πολεμιστῶν, σεβάσθητι τὸ ἱερὸν γῆρας τῶν πόλεων.
Μὴ λησμονήσης ποτὲ ὅτι οἱ Ῥωμαῖοι ἡμεῖς ἀπὸ Ἀττικῆς παρελάβομεν τὸ δημό-
σιον ἡμῶν δίκαιον, καὶ ὅτι, ἐνῶ ἐπιβάλλομεν εἰς τὰ νικηθέντα ἔθνη τοὺς νόμους
ἡμῶν, ἐπικαλοῦμεθα παρὰ τῶν Ἑλλήνων τοὺς νόμους, τοὺς ὁποίους εἰς ἑαυτοὺς
ἔδωκαν. Ἐχε πρὸ ὀφθαλμῶν, ὅτι Ἀθηνῶν, ὅτι Λακεδαιμόνιος ἄρχεις καὶ ὅτι
σκληρὸν καὶ δάσβαρον εἶναι νὰ ἐξυδρίσης τὴν σκιὰν τῆς ἀπολεσθείσης ἐλευθε-
ρίας».

Πολλοὶ οἱ «ἐνεργετές» κατὰ τὸν 6^ο κυρίως αἰῶνα, ἀλλὰ... «οὔτε ἡγεμονία, οὔτε
δόξα, οὔτε δύναμις ἡμπορεῖ πλέον νὰ προσκτηθῇ· τὰ πάντα ἐξαρτῶνται ἀπὸ μι-
κροῦ τοῦ Ῥωμαίου ἀνθυπάτου διατάγματος». Ἐάν ζοῦσε ὁ Περικλῆς, λέει ὁ Πλού-
ταρχος, «θα ὑπεμίνησεν εἰς ἑαυτὸν ἀναλαμβάνων τὴν χλαμύδα: Πρόσεχε Πε-
ρίκλεις· ἀρχόμενος ἄρχεις ὑποτεταγμένης πόλεως ἀνθυπάτοις, ἐπιτρόποις Καί-
σαρος». Ὁ Στράβων μιλάει γιὰ «καταλήστευσι» καὶ «καταστροφές» καὶ ὁ Παν-
σανίας γιὰ «ἐρημιά». Ὁλόκληρη ἡ Ἑλλάδα δὲν μποροῦσε νὰ συγκεντρώσει τρεῖς
χιλιάδες ὁπλίτες, ὅσους δηλαδὴ εἶχαν στείλει ἄλλοτε τὰ Μέγαρα στὶς Πλαταιές.
Ἐπὶ Νέρωνος μόνο ἀπὸ τοὺς Δελφούς «ἀπήχθησαν πεντακόσαιο θεῶν τε καὶ
ἀνθρώπων εἰκόνες χαλκαῖ», ἀναφέρει ὁ Πανσανίας. Καὶ τὸ θλιβερό: σ' ἐκείνη
τὴν ἐπαίσχυντη ἐπιχείρησι συμπράττει ὁ Καρίνας, Ἕλληνας φιλόσοφος, πὺν
σπονδᾶσε τὴν ἠθικὴ «ἵνα ὁμιλῇ περὶ αὐτῆς, οὐχὶ ἵνα ἀποβῇ χρηστότερος».

«Σβησμένες ὅλες οἱ φωτιές οἱ πλάστρες μέσ' στὴ χώρα» — καλὴ ὥρα. Δυὸ
ὀνόματα σηκώνουν τοὺς αἰῶνες στοὺς ὧμους τους, ὁ Πολύβιος καὶ ὁ Πλούταρ-
χος, «ἀλλὰ καὶ τῶν δύο τούτων ἀνδρῶν τὰ ἔργα ὁμοιάζουν πρὸς τὰ ὀλίγα τῆς ἀη-
δόνης κελαδήματα, τὰ ὁποῖα σιμυδαίνει ν' ἀκούσῃ τις διερχόμενος κοιλάδα ἀντη-
χοῦσαν ἀπὸ τὰς ἀδιακόπους τῶν βατράχων φωνάς». Ὁ Ἕλληνικὸς λόγος, ἡ φι-
λοσοφία, ἡ παιδεία στὸ ἔλεος τῆς φλυαρίας καὶ τῆς ἀγυρτείας. Γιὰ πρώτη φορὰ
στὴν ἔμπορία τὸ ἱερὸ τῆς διδασκαλίας λειτουργημάτων. Οἱ ἑκατὸν πενήντα χιλιάδες
ἀττικὲς δραχμές, πὺν δίνει ὁ Ἡρώδης ὁ Ἀττικὸς στὸν Πολέμωνα, δὲν τοῦ φτά-
νουν! Ὁ ρήτορας ζητάει ἄλλες ἑκατό! Ὁ λύκος στὴν ἀναμπουμπούλα χαίρεται
καὶ ὁ Ἀθηναῖος παριστάνει τὸν Θησέα πάνω στὰ τεῖχη «σιληπορδῶν», ντυμένος
στὶς πορφύρες, ὅταν ὁ Πλούταρχος μὲ φρίκη «περιεῖδε τὸν λύχρον τοῦ θεοῦ ἀπε-
→

→ σθηκότα διὰ σπάνιν ἐλαίου». Ὑποβαθμισμένος ὁ ρόλος τῶν Δελφῶν, «τὰ δὲ μέγιστα τῶν πόλεων μαντεύματα ἦσαν φορᾶς καρπῶν πέρι καὶ δοτῶν ἐπιγονῆς καὶ σωματῶν ὑγιείας». Κι ὁμῶς ἡ Πνθία ὀνοματίζει Ὁρέστη τὸν Νέρωνα, μητροκτόνο δηλαδή, καὶ πληρώνει κι αὐτὴ καὶ τὸ Μαντεῖο καὶ ἡ Ἑλλάδα μὲ καταστροφὲς μεγαλύτερες ἀπὸ ἐκεῖνες τοῦ Ξέρξη.

Μοναχικὸς περνάει ὁ ἄνεμος στὶς ρημαγμένες πολιτεῖες. Πνιγμένες στὰ δά-
τα καὶ τοὺς ἀσφόδελους οἱ ἐνδοξες πύλες. Κυρίαρχοι καὶ ἠθικὴ ἀλλοίωσι, λιμὸς
καὶ μαρasmus ἀποξηραίνουν τὴ γῆ τοῦ «νενικήκαμεν». «Οἱ λίθοι μᾶλλον ἐμφαί-
νουν τὴ σεμνότητα καὶ τὸ μέγεθος τῆς Ἑλλάδος», ἀνακράζει Δίων ὁ Χρυσόστο-
μος. Τὸ πρόσωπό της δὲ βλέπεται πιά. Μόνη ἀγέραςτη, πάνω ἀπὸ τὴς ἀθλιότη-
τες τῶν ἀνθρώπων, ὑψωμένο ἀκρόπρωρο στὸ τρελλοκάραβο, ταξιδεύει μέσα στὶς
θυέλλες τῶν καιρῶν ἡ Ἑλληνικὴ Γλῶσσα.

Καὶ ἦρθαν καὶ οἱ δάρδαροι, καὶ «οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἦσαν μιὰ κάποια λύσις». Οἱ ἀγριάνθρωποι, ποὺ ξέδρασαν οἱ ὀμίχλες τοῦ Βορρᾶ, κατρακύλισαν κατὰ δῶ,
φόδος καὶ τρόμος. Μπλεγμένη στὶς δικές της ἀμαρτίες ἡ Ρώμη, ἀδυνατεῖ νὰ τοὺς
ἀναχαιτίσει. Οἱ φίλοι μας οἱ Γότθοι περνᾶνε τὸν Ἑλλήσποντο τὸ 267 καὶ ξεχύ-
νονται στὸ Αἰγαῖο. Τὰ ἑλληνικὰ παράλια, ἡ Πελοπόννησος καὶ ἡ Ἀττικὴ στὸ
ἑλῆος τους. Στίφη σὲ κύματα παλιρροϊκὰ πλημμυρίζουν τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ Μα-
κεδονία καὶ Θράκη. Σφαγὴ καὶ λεηλασία, τὸ αἷμα πνίγει τὴ γῆ τῆς ἐλίας. Σὲ ἀφα-
σία οἱ Ἕλληνες, μὲ τοὺς Ρωμαίους «ρυθμιστάς», αἰφνιδιάζονται. Τριακόσια χρό-
νια ἔχουν νὰ πολεμήσουν καὶ παραδίδονται στὸν ὄλεθρο ἀνίκανοι ν' ἀντιδράσουν.
Ἐσχατὴ ὥρα ποὺ ἓνας, ναι μόνον ἓνας, σεμνὸς Ἀθηναῖος λόγιος ἱστοριογράφος
μὲ σπάνιο ἦθος κατορθώνει ν' ἀναστήσει τὶς φμιωμένες καὶ ναρκωμένες δυνάμεις
τῆς φυλῆς. Δέξιππος τ' ὀνομά του. Μέσ' στὴν ἀνεμοζάλη καὶ τὴν ταραχὴ συγκε-
ντρώνει διπλὴ χιλιάδες ἀπελπισμένους Ἀθηναίους, τοὺς ἐμπνέει καὶ τὸ θαῆμα
γίνεται. Δὲν ἀπελευθερώνεται μονάχα ἡ Ἀθήνα, ἡ σταματημένη καρδιὰ τῆς
Ἑλλάδας ξαναχτυπάει καὶ ἡ θεὰ τῆς Σαλαμίνας ξεσηκώνει τοὺς Ἕλληνες ἀπ'
ἄκρη σ' ἄκρη. Τὰ τσακάλια δὲν ἔχουν ἀπὸ ποῦ νὰ φύγουν καὶ ποῦ νὰ κρυφτοῦν.
Βάζουν ἐπὶ τέλους καὶ οἱ Λατῖνοι ἓνα χεράκι, καὶ μὴν τοὺς εἶδατε.

Ζῇ Δέξιππος μέσα στὸ αἷμα μας καὶ στὸ αἷμα τῶν παιδιῶν μας. «Σφριγὸς ἀπ'
τῆ ζωῇ του» ἦταν ἐκεῖνη ἡ σημαδιακὴ συγκέντρωσι στὴν Πνευματικὴ Ἑστία Ν.
Σμύρνης μὲ ὀμιλητὲς τὸν κ. Δ.Ι. Λάμπρου καὶ τὸν κ. Διαμαντὴ Κούτουλα μὲ θέ-
μα «Ἡ παγκοσμιότης καὶ ἡ ἐθνικὴ σημασία τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσας». Ἐνοιω-
σα τὴν «αἰθέρια μορφή, ἀόριστη νὰ περνᾷ» στὴν αἴθουσα τὴν εἶδα στὴν προσ-
δοκία καὶ τὴν ἐλπίδα, ποὺ ἔλαμπαν στὰ μάτια, στὸ ξάφνιασμα καὶ τὴ λαχτάρα
γιὰ τὴν ἀποκαλυπτόμενη ἀλήθεια, στὴν ἀλληλοεξηγητήσι μέσα στὸ συνωστι-
σμὸ καὶ τὴν ὀρθοστασία, στὴν καραμέλλα ποὺ μοῦ πρόσφερε ἡ ἀγνωστὴ μου
ὁμορφὴ κοπέλα. Στὸ χαμόγελό της εἶδα τὴ χαρὰ, ποὺ οἱ Ἕλληνες ξαναδῶσαν
τοὺς Ἕλληνες. Ἡ φωτιά ποὺ ἄναψε ὁ «Δαυλὸς» ἀπλώνεται, ἀνεβαίνει.

Ἀλλά... μὰ τὸ Γιαχβέ, Ἕλληνες δὲν ὑπάρχουν —Μάλτα γιόκ!— ἐξαγγέλλει
ὁ Ρωμαῖος κ. Β. Ραφαηλίδης (ἐφ. «Ἐθνὸς» 25-4-93). Ρωμαῖοι εἴμαστε, τὸ λέει
καὶ τὸ ξαναλέει, κάποια τρέχα-γύρευε κατάλοιπα τῆς πολυεθνικῆς, «τὸ τονίζει»,
Ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας, τυχάρπαστοι κάτοικοι τοῦ πάλαι ποτὲ ἑλληνικοῦ χώ-
ρου, σφετεριστὰι τοῦ μεγάλου ὀνόματος τῶν Ἑλλήνων, χωρὶς νὰ γνωρίζουμε κἀν
τὴ γλῶσσα τους, «ἄσχετα ἀπὸ τὸ ἀπὸ ποῦ εἶχαν ἔρθει» κι ἐκεῖνοι —δρὲ λὲς νὰ ἦσαν
Γότθοι; Ὁ Romeo mio! Μὰ ἐπὶ τέλους, τί θέλεις ἐσὺ ἀνάμεσά μας; Ἴδου ἡ Ρώμη,
ἴδου καὶ ...μία ὥρα πτῆσι μὲ τὸ ἀεροπλάνο, καὶ δρῖσκεῖς τοὺς αὐθεντικούς Λατί-
νους σου καὶ τὴ γῆ τῶν προγόνων σου. Ἐδῶ, ἂν μὴ τι ἄλλο, κινδυνεύεις ν' ἀπο-
κτήσεις ἀπογόνους... —ἄς τὸ πῶ εὐγενικά— παρέγγραφους.

Οὐρανία Πρίγκουρη

ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ καὶ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ:

Ἡ μεταξὺ τους πάλη καὶ ἡ ἔκβαση

Εἶναι γνωστὸ στοὺς ἐρευνῶντες τὴν Ἱστορία τὸ μεγάλο ἐγκλημα ποὺ διέπραξε ὁ Χριστιανισμὸς κατὰ τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ τοῦ πολιτισμοῦ, τουλάχιστον τοὺς πρώτους αἰῶνες τῆς Βυζαντινῆς περιόδου. Μετὰ τὴ νίκη τοῦ Μ. Κωνσταντίνου στὴ Μουλδία γέφυρα (312 μ.Χ.) καὶ τὸν θρίαμβο τῆς Ἐκκλησίας ξεκίνησε ὁ μέγας διωγμὸς κατὰ τοῦ ἀρχαίου ἐλληνικοῦ πολιτισμοῦ, ποὺ θεωρήθηκε ὡς ὁ μεγαλύτερος ἐχθρὸς τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ διήρκεσε τουλάχιστον μέχρι τὰ χρόνια τῆς Μακεδονικῆς Δυναστείας (8ος αἰ. μ.Χ.). «Ποία ὁμοιότης μεταξὺ ἐνὸς φιλοσόφου καὶ ἐνὸς χριστιανοῦ, μεταξὺ ἐνὸς μαθητοῦ τῆς Ἑλλάδος καὶ ἐνὸς μαθητοῦ τοῦ οὐρανοῦ;» διερωτᾶται ὁ Τερτυλλιανὸς (Apologet. 46) καὶ συνεχίζει: «Τί κοινὸν μεταξὺ Ἀθηνῶν καὶ Ἱερουσαλὴμ; μεταξὺ Ἀκαδημίας καὶ Ἐκκλησίας, μεταξὺ Στοᾶς τοῦ Ζήνωνος καὶ Στοᾶς τοῦ Σολομῶντος;» (De praescripti. Haeret. 8). Σ' αὐτὸ τὸ κλῆμα ἀρχίζει ἡ μεγάλη ἐπέλαση κατὰ τοῦ ἀρχαίου ἐλληνικοῦ πολιτισμοῦ ἀπὸ τοὺς Χριστιανούς: «...οἱ μελανειμονοῦντες (=μοναχοὶ) θεοῦσιν (=τρέχουν) ἐφ' ἱερά, ξύλα φέροντες καὶ λίθους καὶ σίδηρον...», διαμαρτύρεται ὁ Λιθάνιος στὸν λόγο του «Υπὲρ ἱερῶν». Ἡ Ρωμαϊκὴ ἐξουσία μετὰ τὴν εὐφυῆ «χριστιανοποίησίν» της ἀποτελεῖ τὴν νομικὴ κάλυψη τῆς Ἐκκλησίας στὸν ἀγῶνα της κατὰ τῶν Ἑλλήνων. Ὁ πρῶτος ποὺ ἔθεσε ἐκτὸς νόμου τὸ «ἐλληνίζειν», ἦταν ὁ γυιὸς τοῦ Μ. Κωνσταντίνου Κωνσταντῖος ὁ Β' τὸ

→

Ἡγετικά ἱστορικά πρόσωπα ἦσαν οἱ θεοὶ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων

Ὁ Εὐῆμερος (3ος-4ος αἰὼν π.Χ.) εἰς τὸ ἔργον του «Ἱερὰ ἀναγραφὴ» ὑποστηρίζει, ὅτι οἱ θεοὶ τῆς ἐλληνικῆς «μυθολογίας» ἦσαν εἰς τὴν πραγματικότητα ἄνθρωποι, οἱ ὅποιοι λόγῳ τῶν ἐξαισίων κατορθωμάτων των καὶ τῶν εὐεργεσιῶν των πρὸς τοὺς ἀνθρώπους μετὰ τὸν θάνατόν των ἐθεοποιήθησαν. Ἀναλύοντες, τὸ πλεόν ἀρχαῖον, προκατακλυσμιαῖον, ἀρχελακὸν κείμενον, τὴν «Θεογονίαν», ποὺ ἐξέδωσε ἀπλῶς ὁ Ἡσίοδος, θὰ προσπαθήσωμεν νὰ ἀποδείξωμεν τὴν ὀρθότητα τῆς γνώμης τοῦ Εὐῆμερου.

Ἡ «Θεογονία» ὡς πρῶτον «θεϊκόν» ζεῦγος παρουσιάζει τὸν Οὐρανὸν καὶ τὴν Γαῖαν. Τὸ ζεῦγος αὐτὸ ἐγεννήθη εἰς τὴν ἀντίληψιν τοῦ ἀνθρώπου κατὰ τὴν παλαιολιθικὴν ἐποχὴν. Ὁ Οὐρανὸς ἐθεωρήθη σύζυγος τῆς Γαίας, γονιμοποιῶν αὐτὴν διὰ τῆς βροχῆς. Εἰς τὴν συνέχειαν, διὰ τὴν συγκροτήσιν ὁ πανάρχαιος συγγραφεὺς τὴν «Θεογονίαν», συνδέει διαφόρους μικροὺς ἀνεξαρτήτους «μύθους» ἢ ὀνόματα-σύμβολα μεταξὺ των καὶ παράγει ἓνα γε-

→

→

341 με τὸ νόμο παύσης τῶν θυσιῶν στοὺς ναοὺς [Cod. Theod. XVI, 10.4, 10.6. (356)]. Ἀκολουθεῖ ὁ νόμος 4 τοῦ ἰδίου τὸ 353 μ.Χ., ποὺ ἐπισύρει τὴν ποινὴ τοῦ θανάτου στοὺς ἐλληνίζοντες. Ὁ Λιβάνιος ἀναφέρει σχετικὰ, ὅτι ὁ Κωνσταντῖος ὁ Β' «ἐπιβάλλει αὐθις ποινὴν θανάτου εἰς τοὺς θύοντας...καὶ ἱερὰ καὶ νεὼς τοὺς μὲν ἔκλεισε, τοὺς δὲ κατέσκαψε...». Στὶς 27 Φεβρουαρίου τοῦ 380 μ.Χ. ὁ Μ. Θεοδοσίος ὁ Α' προέβη στὸ μέγα βῆμα, ὀρίζοντας ἐπίσημη θρησκεία τοῦ Κράτους τὴν Χριστιανική. «*Gunctos populos... volumus religione Versari, quam divinum Petrum Apostolum tradidisse Romanis...*» (Cod. Theod. XVI, 1.2). Ἀκολουθοῦν οἱ καταστροφές τῶν ἱερῶν καὶ τῶν ἀγαλμάτων μετὰ τὸν ἐγκληματικὸ κατὰ τοῦ πολιτισμοῦ νόμο τοῦ 397 μ.Χ. τοῦ Ἀρκαδίου, ὅπου διατάσσεται τὸ «ἐξ ἑδαφος φέρειν» γιὰ ὅλα τὰ μνημεῖα τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ. Τὴν ἴδια ἐποχὴ εἶναι σὲ ἔξαρση οἱ δολοφονίες Ἑλλήνων ἀπὸ Χριστιανούς.

Τὸ 396 δολοφονοῦνται «*πυρί*» οἱ ἱερεῖς τῆς Ἐλευσίνας μετὰ τὸν τελευταῖο ἱεροφάντη Ἰλάριο, τὸ 415 κατακρεουργεῖται ἡ νεοπλατωνικὴ φιλόσοφος Ὑπατία ἀπὸ τὸ μαινόμενο «χριστεπώνυμο» πλῆθος τῆς Ἀλεξάνδρειας τῇ προτροπῇ τοῦ Πατριάρχου Κυρίλλου. Ἀκόμα καὶ ὁ αὐτοκράτωρ Ἰουλιανὸς ὁ «Παραβάτης» δολοφονεῖται ἀπὸ χριστιανικὸ χέρι πισώπλατα στὴ μάχη κατὰ τῶν Περσῶν (Γρηγόριος Ναζιανζηνός, λόγος Ε' 13). Κυριολεκτικὰ τὰ χέρια τῶν χριστιανῶν αὐτὴ τὴν περίοδο εἶναι θαμμένα ἀπὸ τὸ αἷμα τῶν Ἑλλήνων. Καὶ τὸ ἄκρως λυπηρὸ τῆς ὑποθέσεως εἶναι, ὅτι καὶ οἱ δύο «θρησκευτικοῖδεολογικὲς» παρατάξεις τῶν «ἐθνικῶν» καὶ τῶν χριστιανῶν ἀποτελοῦνται κυρίως ἀπὸ ὁμιλοῦντες ἑλληνικά. (Καὶ μιὰ παρατήρηση: Ὅλοι

→

→

νεαλογικὸν δένδρον «θεῶν». Μετὰ τὸν τρόπον αὐτὸν γεφυρώνει τὸ χάσμα ἀπὸ τὸ ἀπώτατο παρελθὸν μέχρι τῶν Ὀλυμπίων θεῶν. Παρουσιάζει λοιπὸν ἡ «**Θεογονία**» τρεῖς διαδοχικὰς θεϊκὰς δυναστείας, τοῦ Οὐρανοῦ, τοῦ Κρόνου καὶ τοῦ Διὸς.

Κατὰ τὴν πρώτην δυναστείαν, ὅταν βασιλεύῃ ὁ θεὸς Οὐρανὸς μετὰ τὴν σύζυγόν του Γαῖαν, ἡ ἐπιδίωσις τοῦ παλαιολιθικοῦ ἀνθρώπου ἐξαρτᾶται ἀποκλειστικῶς ἀπὸ τὰς καιρικὰς μεταβολάς, ἐνῶ ὁ ἴδιος ὁ ἄνθρωπος δὲν ἐπεμβαίνει εἰς τὴν παραγωγὴν τῆς γῆς. Σύμφωνα μετὰ τὴν «**Θεογονίαν**» ὁ Οὐρανὸς μετὰ τὴν Γαῖαν ἀπέκτησαν ἕξι υἱούς, τοὺς Τιτᾶνας καὶ ἕξι θυγατέρες, τὰς Τιτανίδας. Τὰ ζεύγη τῶν Τιτάνων εἰς τὴν πραγματικότητα ἀνήκουν εἰς μικροὺς παναρχαίους μύθους. Μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς ἐθεωρήθη ὅτι ἀνήκουν εἰς τὴν «φυσικὴν μυθολογίαν». Π.χ. ὁ Ὠκεανὸς καὶ ἡ Τηθύς, ἐκ τῶν ὁποίων ἐγεννήθησαν οἱ ποταμοὶ καὶ αἱ θάλασσαι, ὁ Ὑπερίων καὶ ἡ Θεία, ἐκ τῶν ὁποίων ἐγεννήθη (σαν) ὁ Ἥλιος, ἡ Σελήνη καὶ ἡ Ἥω. Ὁ Οὐρανὸς μετὰ τῶν υἱῶν του Τιτάνων ἐδασίλευσαν ἐπὶ μακρὸν χρόνον. Ὁ Ἥλιος Τσατσόμοιρος μᾶς ἐξηγεῖ, ὅτι ὁ Οὐρανὸς ἦτο ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἀπὸ θεοῖν «**ἄνω τῶν**

→

→

σχεδὸν οἱ καταστροφεῖς ἀρχαίων ἐλληνικῶν μνημείων εἶναι Χριστιανοὶ ἐξ Ἰουδαίων, δηλ. Ἑβραῖοι. Οἱ Χριστιανοὶ ἐξ ἐθνικῶν, δηλ. οἱ Ἕλληνες, σπάνια μετεῖχαν σὲ διωγμοὺς Ἑλλήνων. Φυσικὰ καὶ Ἑβραῖοι καὶ Ἕλληνες μιλοῦσαν Ἑλληνικά).

Εἶναι ὅπωςδὴποτε πρὸς ἔρευναν τὸ γεγονὸς τῆς κύριας αἰτίας, ποῦ ὁδήγησε τὴν Χριστιανικὴ Ἐκκλησίαν καὶ τὸ Ρωμαϊκὸ Κράτος σ' αὐτὴ τὴν μανιακὴ καταστροφικὴ ἐπέλαση κατὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ. Τί ἐνοχλοῦσαν ἄραγε τὸ ἀνεξίκακο «ἀγαπᾶτε ἀλλήλους» ἢ τὸ ἀνεξίθρησκο «ὁστις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν» τοῦ Ναζωραίου οἱ Ὀλυμπιακοὶ Ἀγῶνες ποῦ καταργήθηκαν τὸ 394 ἀπὸ τὸν Θεοδοσίον τὸν Α' ἢ ἡ Πλατωνικὴ Ἀκαδημία ποῦ ἐκλείσσε τὸ 529 ἀπὸ τὸν Ἰουστινιανό; Γιατὶ καταστράφηκαν ἐκ βάθρων οἱ Δελφοί, ἡ Ὀλυμπία, ἡ Βιβλιοθήκη τῆς Ἀλεξανδρείας, ὁ ναὸς τῆς Ἀρτέμιδος στὴν Ἐφεσο καὶ ὅλα (πλὴν Ἀθηνῶν) τὰ ἔργα τέχνης τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων; Τί ἐνοχλοῦσε τὴν Χριστιανικὴ Ἐκκλησίαν ἡ ἀρχαία Ἑλληνικὴ γλυπτικὴ καὶ ἀρχιτεκτονικὴ; Γιατὶ μὲ τόσο ἀνθελληνικὸ μένος κηρύσσουν κατὰ τοῦ θεάτρου οἱ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας (Μ. Ἀθανάσιος, Ἰωάννης Χρυσόστομος κ.λπ.) Καὶ τέλος πάντων γιατί βασανίστηκαν, ἐξορίστηκαν, δολοφονήθηκαν τόσο πνευματικοὶ ἄνθρωποι (ὅπως οἱ ἐξορισθέντες ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ ἑπτὰ φιλόσοφοι τῆς Ἀκαδημίας, Δαμάσκος, Σιμπλικίος, Εὐλάλιος, Πρισιανός, Ἑρμείας, Διογένης καὶ Ἰσίδωρος); Πάντως μετὰ ἀπ' αὐτὴν τὴν «χριστεπώνυμη» ἀνθελληνικὴ λαίλαπα ἐπακολούθησε ὁ Μεσαίωνας, ποῦ βεβαίως γιὰ τοῦ λόγου τὸ ἀσφαλές. Τὸ ὄνομα «Ἕλλην» κηρύσσεται σὲ (χιλιετῇ) διωγμὸ καὶ διώκεται ἀπηνῶς. (Πέρασαν ὄντως ἄρκε-

→

→

ὀρέων» ἐπώπτενε, ὡς βασιλεύς, τὴν δραστηριότητα τῶν ἀνθρώπων. Ἄρα πρόκειται διὰ πρόσωπον διαχρονικόν. Δηλαδή «**Οὐρανός**» = τίτλος παλαιοντολογικὸς ἡγεμόνων τοῦ ἑλλαδικοῦ χώρου.

Ἡ δυναστεία τοῦ τελευταίου «Οὐρανοῦ» ἀνετράπη ἀπὸ τὸν νεώτερον υἱὸν τοῦ Κρόνου. Ἡ Γαῖα, σύζυγος τοῦ Οὐρανοῦ καὶ μητέρα τοῦ Κρόνου, κατεσκεύασε, σύμφωνα μὲ τὴν μυθολογίαν μέγα δρέπανον, μὲ τὸ ὁποῖον ὁ Κρόνος κατεκρεοῦργησε τὰ γεννητικὰ ὄργανα τοῦ πατέρα του. Διὰ τῆς ἀποκοπῆς τῶν γεννητικῶν ὀργάνων ὁ Οὐρανὸς περιέπεσεν εἰς ἀνικανότητα καὶ ἐξέπεσεν τοῦ ὑπερτάτου ἀξιώματος. Ἡ χορὴ δρεπάνου ὑποδηλώνει τὴν ἀπαρχὴν τῆς γεωργίας. Ἡ συμμετοχὴ τῆς Γαίας πάλι ὑποκρύπτει, ὅτι ἡ γῆ δὲν εἶχε ἀνάγκην πλέον τοῦ «σπέρματος» τοῦ Οὐρανοῦ, δηλ. τῆς βροχῆς, διότι ἐγονιμοποιεῖτο ἄνευ αὐτῆς. Δηλώνεται ἡ ἀπαρχὴ τῆς ἐφαρμογῆς τῶν ἀρδεύσεων τῆς γῆς ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου.

Πρόκειται διὰ τὴν ἀνατροπὴν τοῦ τρόπου διαβίωσης τῶν ἀνθρώπων καὶ τὴν εἰσαγωγὴν νέου συστήματος. Ὁ ἄνθρωπος παύει νὰ εἶναι ὁ ἐλεύθερος κινηγὸς καὶ συλλέκτης ἐτοιμῶν καρπῶν. Ἐγκαθίσταται μονίμως εἰς

→

→

τοῖ αἰῶνες, γιὰ νὰ ἐπονομάσει ὁ Κωνσταντῖνος Παλαιολόγος, τὸ 1453, τὴν Κωνσταντινούπολη «*χαρὰν πάντων τῶν Ἑλλήνων*»).

Ὅμως τ' ἀποτυπώματα τοῦ (σιωνιστικοῦ) ἀνθελληνισμοῦ τοῦ Χριστιανισμοῦ ὑπάρχουν μέχρι σήμερα μέσα στὴν ὀρθόδοξη λατρεία ἀπὸ τοὺς ὕμνους τῶν Χαιρετισμῶν («*χαῖρε ἡ τῶν Ἀθηναίων τὰς πλοκάς διασπῶσα...*») μέχρι τὸ Τριῶδιο, ποὺ ψάλλεται τὴν Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας («*Ἀνάθεμα τοῖς ἑλληνικὰ διεξιούσι μαθήματα...*»). Εἶναι ἀνάγλυφος πιά σὲ κάθε ἐρευνητὴ ὁ ἀπηνὴς διωγμὸς τοῦ Χριστιανισμοῦ κατὰ τῆς Ἑλληνικῆς Παιδείας καὶ Τέχνης. [Γιὰ ὁποιοδήποτε χρειάζεται σχετικές, συνοπτικές καὶ εἰσαγωγικές πληροφορίες παραπέμπουμε στὸ 8ο καὶ 9ο διδλίο τῆς «*Ιστορίας τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους*» τοῦ Κων. Παπαρηγόπουλου, ἐκδόσεις «*Κάκτος*» 1992, καὶ στὰ διδλία: «*Ἀντιγνώση*» τῆς Λ. Ζωγράφου ἐκδ. «*Γαβριηλίδης*» 1992 καὶ «*Ὁ Ἑλληνισμὸς ὑπὸ ξένη κυριαρχία*» τῆς Ἀννας Δημητρίου, ἐκδ. «*Νέα Θέσις*» 1992].

[Ἐδῶ θὰ θέλαμε ὅμως ν' ἀνοίξουμε μιὰ παρέκβαση κάνοντας τὶς ἀκόλουθες παρατηρήσεις:

1) Τὸ κήρυγμα τοῦ Ἰησοῦ δὲν ἔχει κανένα ἀνθελληνικὸ χαρακτηριστικό.

2) Ὁ «*Μεσσιανισμὸς*» τοῦ Χριστοῦ δὲν εἶναι ἐθνικιστικὸς-σιωνιστικὸς. (Εἶναι γνωστὴ ἡ σχέση τοῦ Ἰησοῦ με τοὺς Ἑσσαίους).

3) Ἀντίθετα μάλιστα, ὁ Ἰησοῦς εἶναι, ὁ ἀντι-Μεσσίας τοῦ Ἰσραήλ. Κι' αὐτὸ γιὰ τὸν ἐξῆς λόγος: ἡ ἀποδοχὴ ἐκ μέρους τῶν Ἰουδαίων τοῦ κηρύγματος τοῦ Ἰησοῦ θὰ σήμαινε ταυτόχρονα αὐτοκατάργηση τοῦ «*περιούσιου λαοῦ*»

→

→

ὥρισμένον τόπον καὶ ἀναπτύσσει τὴν γεωργίαν, ἐκ τῆς ὁποίας βασικῶς ἀποζῇ. Ἐκ τῶν ὀρδῶν ἔχομεν τὰς πρώτας μικρὰς κοινωνίας. Εἶναι φυσικόν, μὲ τὴν δημιουργίαν τῆς πρώτης κοινωνίας νὰ ἀναδειχθῇ καὶ ὁ φυσικὸς ἡγέτης τῆς, ὁ «*βασιλεὺς*» Κρόνος, ὅπως τὸν ἀποκαλεῖ ἡ «*Θεογονία*». Ὁ Κρόνος ἀποτελεῖ ἱστορικὸν πρόσωπον κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς δημιουργίας τῆς πρώτης γεωργικῆς κοινωνίας. Ἀπὸ ἱστορικὸν πρόσωπον θὰ μεταβληθῇ εἰς διαχρονικὸν καὶ θὰ καλύψῃ ὅλους τοὺς βασιλεῖς-δυναστας τῆς δευτέρας δυναστείας, ἕως ὅτον ἡ δυναστεία αὐτὴ τελειώσῃ μὲ ἓνα πάλιν ἱστορικὸν «*Κρόνον*», τὸν «*ἀγκυλομήτην*» (Θεογ. στίχ. 137-138).

Θὰ ἐξετάσωμεν τὴν προέλευσιν τοῦ ὀνόματος «*Κρόνος*». Ἀφαιροῦμε τὴν κατάληξιν «*-ος*», ἡ ὁποία εἶναι ἀναφορικὴ ἀντωνυμία. Μᾶς ἀπομένει τὸ ΚΡ-ΟΝ. Θὰ ἴδωμεν πόθεν προέρχεται τὸ ΚΡ. Κατὰ τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν θραύεται ἓνα στερεὸν ἀντικείμενον, παράγεται ὁ ἦχος ΚΡ. Ὁ ἦχος ΚΡ ἤρχισε νὰ ὑποδηλώνῃ κάποιαν στιγμὴν τὴν δύναμιν, τὴν ἰσχύν, ἡ ὁποία ἐπενήργησε διὰ τὴν θραῦσιν. Ἐκ τοῦ ΚΡ = ἰσχύς ἤρχισε ἡ παραγωγή λέξεων, αἱ ὁποῖαι μὲ ἀρχικὸν τὸ ΚΡ ὑπεδήλωναν ἰσχύν εἰς τὸ ἀναφερόμενον.

→

→

καὶ τοῦ σιωνιστικοῦ μεσσιανισμοῦ τοῦ. Ὁ ἀντι-Μεσσίας Ἰησοῦς δὲν εἶναι ὁ ἐθνικιστὴς Μεσσίας τῶν «προφητῶν» (Ζαχαρία, Ἰερεμία, Δανιήλ κ.λπ.). Γι' αὐτὸ ποτὲ οἱ Ἑβραῖοι (παραμένοντας πιστοὶ στὴν Παλαιὰ Διαθήκη) δὲν ἐπρόκειτο νὰ δεχθοῦν τὸ κήρυγμα τοῦ Χριστοῦ.

4) Τελικά, ἡ αὐθεντικὴ διδασκαλία τοῦ Ἰησοῦ ἀπὸ τὴν Ναζαρέτ σημαίνει στὴν πράξη αὐτοκατάργηση τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Καὶ οἱ Ἰουδαῖοι διάλεξαν: ὄχι στὸ Χριστό, ναι στὴν Παλαιὰ Διαθήκη, ποὺ σημαίνει ὄχι στὸν πνευματικὸ ἀντι-μεσσιανισμό τοῦ Ἰησοῦ, ναι στὸν σιωνιστικὸ μεσσιανισμό τῆς Τορά. (Ὁ Ἀπ. Παῦλος ἐκφράζει τὸν διεθνιστικὸ μεσσιανισμό, ὅπως ὁ Φλάβιος Ἰώσηπος καὶ ὁ Φίλων ὁ Ἀλεξανδρεὺς).

5) Ὁ Χριστιανισμὸς ἀρχίζει ν' ἀποκτᾷ ἀνθελληνικά καὶ σιωνιστικά χαρακτηριστικά μόνο μετὰ τὴν καταστροφή τῆς Ἱερουσαλὴμ καὶ τοῦ Ναοῦ ἀπὸ τὸν Τίτο (70 μ.Χ.). Ἡ ἐξαφάνιση τῆς Ἰουδαίας ἀπὸ τοὺς Ρωμαῖκούς χάριτες συμπίπτει χρονικὰ μὲ τὴν ἀνθελληνικὴ στρόφη τοῦ Χριστιανισμοῦ. Πρόκειται γιὰ ἀπλὴ σύμπτωση; (Ἐθεάθησαν πολλοὶ Ἰουδαῖοι τὸν 20ὸ αἰ. μ.Χ. νὰ προσποιοῦνται τοὺς Χριστιανούς καὶ νὰ καίνε ἑλληνικά ἱερά, κείμενα καὶ ἀνθρώπους... Εἶναι οἱ περίφημοι Χριστιανοὶ ἐξ Ἰουδαίων ὅπως οἱ ἅγιοι Ἐπιφάνιος, Τατιανὸς κ.ἄ., ὅλοι μισέλληνες Ἑβραῖοι].

* * *

Ὅμως αὐτὸ ποὺ θέλουμε νὰ ἐξετάσουμε στὸ παρὸν ἄρθρο δὲν εἶναι τὸ παρελθὸν ἀλλὰ τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον. Οὕτως ἢ ἄλλως ὁ μισελληνικὸς καὶ σιωνιστικὸς Χριστιανισμὸς τῆς πρωτοβυζαντινῆς περιόδου ἐπεβλήθη τοῦ

→

→

ΚΡΟΝΟΣ ἐπομένως σημαίνει: **ΚΡ** = ἰσχυρὸν **ΟΝ**, τὸ δὲ **ΟΣ** = οὗτος. Ἀλλὰ λέξεις, αἱ ὁποῖαι ἀρχίζουν ἀπὸ **ΚΡ** καὶ ὑποδηλώνουν ἰσχύνη: **κράτος, κραταιός, κρανίον** (διότι ἀποτελεῖται ἐξ ὀστέων ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ ὑπόλοιπα μέρη τοῦ σώματος, τὰ ὁποῖα εἰς τὴν ψαῖσιν εἶναι μαλακά), **κράνος, κρατήρ, κραυγή, κρότος, κρούσις, κρύσταλλον, κροκόδειλος, κρίσεις** (διὰ τοῦ **ΚΡ** πάλιν ἐπισημαίνεται ἡ ἰσχύς τοῦ ὀρθοῦ λόγου), **κριτής** κ.ἄ. (Τὸ ἀρχικὸν **ΚΡ** τῆς λέξεως **κριός**, μὲ τὴν ὁποίαν καθορίζεται τὸ ἀρσενικὸν τοῦ προβάτου, προέρχεται ἐκ τοῦ ἤχου, ὁ ὁποῖος παράγεται κατὰ τὴν σύγκρουσιν τῶν κεράτων των, ὅταν συγκρούονται δύο κριοί). Ἐκ τῶν ὡς ἄνω ἀποδεικνύεται ὀρθὴ ἡ θεωρία τοῦ Ἠλία Τσατσόμοιρον περὶ τοῦ τρόπου γενέσεως τῶν λέξεων τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης. Ὅταν ὁ Σοφοκλῆς ἔγραφε τὴν τραγωδίαν του «**Ἀντιγόνη**», κατέγραψε τὸ ὄνομα τοῦ βασιλέως («**Κρόνον**») τῶν Θεῶν ὡς **Κρέων**, ἀποδίδων εἰς αὐτὸν ἰσχύνη. Ὁ **Κρόνος** λοιπὸν ὑπῆρξεν ἱστορικὸν ἐπίσης πρόσωπον, τὸ ὁποῖον μετετρέπη εἰς διαχρονικόν. Διὰ τὸν τελευταῖον **Κρόνον**, τὸν «**ἀγκυλομήτην**», ἱστορικὸν πρόσωπον, θὰ ὁμιλήσωμεν ἀργότερον. Ὡς τέκνα τοῦ «**βασιλέως**» **Κρόνου** καὶ τῆς συζύγου του **Ρεῖης**

→

→

Ἑλληνισμοῦ καὶ μὲ πσιώπλata κτυπήματα (Μ. Θεοδόσιος, Ἰουστινιανός) τὸν δολοφόνῃσε ἱστορικά. Ὁ διωγμὸς τῆς ἐπίσημης Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ρωμαϊκοῦ Κράτους κατὰ παντὸς ἑλληνικοῦ ὑπῆρξε ὁ φρικτότερος καὶ ὁ πλέον μακροχρόνιος τῆς Ἱστορίας. «Διωγμὸς γὰρ γέγονε τῶν Ἑλλήνων μέγας...», γράφει ὁ ἱστορικὸς Ἰωάννης Μαλάλας (Πρὸς Ἰουστινιανὸν λόγος, 15). Ὁ χριστιανὸς χρονογράφος Σωζομενὸς ἀναφέρει ὅτι «τῶν ἑλληνιστῶν... πάντες διεφθάρησαν... οἱ μὲν πυρί, οἱ δὲ ξίφει...». Ἐχει ἀρχίσει πρόωρα ὁ Μεσαίωνας. Τέτοιο εἶναι τὸ πάθος καὶ τὸ μῖσος τῶν Χριστιανῶν κατὰ τῶν Ἑλλήνων καὶ τέτοια ἡ ἔκτασις τῶν διωγμῶν, ὥστε ἀκόμη καὶ ὅσοι φοροῦσαν φιλοσοφικὴ «ἐσθῆτα» νηποινεῖ ἐδολοφοῦντο. «... Καὶ εἰς μὴ φιλοσόφους ἐσθῆτι δὲ ἐκείνων χρωμένους ἐχώρει ὁ φόνος», γράφει ὁ Σωζομενός. Τὸ Χριστιανικὸ Δόγμα, ἐκτραπὲν τοῦ κηρύγματος τοῦ Ἰησοῦ, ἀκολουθεῖ τὰ ἐβραϊκὰ πάτρια: μοναδικὸς ἐχθρὸς του, προαιώνιος, εἶναι ἡ ἑλληνικὴ γνώσις (βλ. Λιλῆς Ζωγράφου, Ἀντιγνώσις, ἐκδ. Γαβριηλίδης, 1992).

Ὅμως καὶ ἂν τὸ Ἑλληνικὸ Πνεῦμα κατακρεουργήθηκε, ἀπέθανε διὰ παντός; Δὲν εἶναι δυνατόν ποτέ, νὰ πεθάνει ὁ λόγος, ἡ ἔρευνα, ἡ ἐλευθερία. Οἱ ἀπαγορεύσεις τοῦ δογματισμοῦ κάποτε ἐκλείπουν. Εἶναι περαστικὲς ἀσθένειες καὶ ἀδυναμίεις τοῦ ἀνθρώπινου πνεύματος. Ὅμως ἄλλη εἶναι ἡ κύρια αἰτία, πού ὁ σιωνιστικὸς Χριστιανισμὸς τοῦ Παύλου δὲν μπόρεσε τελικὰ νὰ σκοτώσει τὸν Ἑλληνισμό. Κι' ἡ αἰτία αὕτη εἶναι ἡ Ἑλληνικὴ Γλῶσσα. Δι' αὐτῆς ὁ Χριστιανισμὸς προσπάθησε νὰ ἐπιβληθεῖ καὶ νὰ κατακτήσει τὴν Οἰκουμένη. Δὲν μποροῦσε ἄλλωστε νὰ γίνεῖ διαφορετικὰ πῶς

→

→

(Ρέας) ἀναφέρονται ὁ Ποσειδέων, ὁ Αἰδῆς (Ἄδης), ὁ Ζεὺς καὶ ἡ Ἥρα. Ὑπὸ τῆς «Θεογονίας» προστίθεται ἡ Δημήτηρ καὶ ἡ Ἰστίη (Ἑστία).

Καὶ τώρα περὶ Ποσειδῶνος (Πο-σει-δῶν). Κατὰ τὴν «Κρόνειον» περίοδον ἐφημερόσθη διὰ πρώτην φορὰν ἡ ἄρδευσις τῆς γῆς καὶ ἡ διενθέτησις τῶν νερῶν τῶν πηγῶν. Ἡ λέξις ἄρδευσις προῆλθεν ἐκ τῶν λέξεων ἄρουρια (γῆ) καὶ ὕδωρ. Ἡ ἐπινόσις καὶ ἡ ἐφαρμογὴ τῆς ἀρδεύσεως καὶ τῆς διενθέσεως τῶν νερῶν ἐγένετο κατὰ τὴν «Κρόνειον» περίοδον καὶ ἐπὶ βασιλέως —ἱστορικοῦ προσώπου—, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα εἶχεν ὡς ἀρχικὴν συλλαβὴν τὸ ΠΟ. Εἰς ἀνάμνησιν τοῦ βασιλέως αὐτοῦ καὶ τῶν ἔργων του ἐπλάσθησαν αἱ λέξεις πόσις, ποτήριον, ποταμός, ποτίζω, πηγὴ. Ἀργότερον διεπιστάθη, ὅτι κατὰ τὴν διάρκειαν σεισμῶν ὠρισμένα πηγαὶ ἐξηφανίζοντο, ἔργα διενθετήσεως νερῶν κατεστρέφοντο, ποταμοὶ ἤλλαξαν κατεύθυνσιν ἢ καὶ αὐτοὶ ἐξηφανίζοντο. Ἄς ὑποθέσωμεν, ὅτι ἐνομίσθη, ὅτι τὸ πνεῦμα τοῦ βασιλέως ΠΟ... ἔσειε τὴν γῆν καὶ ἐγίνοντο αἱ ὡς ἄνω ἀλλαγαὶ τῶν νερῶν. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον ἀπεδόθη εἰς αὐτὸν τὸ ὄνομα Ποσειδῶν καὶ ἀργότερον τὸ ἐπίθετον «Ἐννοσίγαιος». Πο-σει-(ἐκ τοῦ σεῖω)-δῶν (δωρικὰ «γῆ»).

→

→

θὰ μποροῦσε νὰ σταθεῖ θεολογία μὲ τὰ Ἀραμαϊκὰ καὶ φιλοσοφία μὲ τὰ Λατινικά· Χώρια ποὺ τότε ὅλη ἡ Ἀνατολὴ ἐλλήνιζε. Γι' αὐτὸ ὅλη ἡ προπαγάνδα τῆς Καινῆς Διαθήκης ἐγράφη ἐλληνιστί. (Εἶχε προηγηθεῖ, ὡς γνωστόν, ἡ μεγαλύτερη προσηλυτιστικὴ - προπαγανδιστικὴ προσπάθεια τῶν Ἑβραίων μὲ τὴν Μετάφραση τῶν Ὁ). Ὅμως ἡ Ἑλληνικὴ Γλῶσσα, (καθὼς καὶ τὰ Ἑλληνικά ἦθη καὶ ἔθιμα) ποὺ κράτησε ζωντανὸ τὸν Ἑλληνισμὸ στοὺς αἰῶνες τῆς Ἰουδαιοχριστιανικῆς λαίλαπας. [Εἶναι γνωστὸ τὸ τραγελαφικὸ φαινόμενο, "Ἕλληνες ν' ἀρνοῦνται ὅτι εἶναι Ἕλληνες καὶ νὰ κατηγοροῦν ὡς εἰδωλολάτρες ἄλλους Ἕλληνες, κι ὅλα αὐτὰ στὰ Ἑλληνικά... Βλ. Μ. Ἀθανασίου «Κατὰ Ἑλλήνων», Ὁριγένους «Κατὰ Κέλσου» κ.λπ.: δὲς ἐπίσης καὶ τὸ ρηθὲν ὑπὸ Γ. Γενναδίου - Σχολαρίου, τοῦ πρώτου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως μετὰ τὴν Ἀλωση: «... τοὺς δυσσεβεῖς καὶ ἀλάστορας (= καταραμένους) ἐλληνιστάς... καὶ πυρὶ καὶ σιδήρῳ... ἐξαγάγετε τῆς παρούσης ζωῆς...»]. Τελικά στὰ χρόνια ποὺ ἐπακολούθησαν μετὰ τὸ ὀριστικὸ Σχίσμα μετὰ τῶν Ἐκκλησιῶν (10ος - 11ος αἰ. μ.Χ.) ἀρχίζει ὁ μετασχηματισμὸς τοῦ ἀνθελληνικοῦ-σιωνιστικοῦ Χριστιανισμοῦ σὲ Ὁρθοδοξία. Ἡ συνέχεια δέβαια τῆς Ἱστορίας εἶναι γνωστὴ καὶ στοὺς ἀδαεῖς καὶ στοὺς ἐπαίοντες.

Σήμερα Ἑλληνισμὸς καὶ Ὁρθοδοξία θεωροῦνται ἀπὸ πολλοὺς «ἐν διὰ δυοῖν» καὶ ἀντιστρόφως. Βέβαια αὐτὸ εἶναι ἀφελὴς ὑπεραπλούστευση, καὶ τοῦτο διότι ὁ Ἑλληνισμὸς προϋπήρξε τοῦ Χριστιανισμοῦ, χιλιετίες πρὶν, καὶ μεγαλοῦργησε. Ἀντίθετα ἡ πορεία τοῦ μεταχριστιανικοῦ Ἑλληνισμοῦ σὲ τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ συγκριθεῖ μὲ τὸ προχριστιανικὸ του μεγαλεῖο. Σή-

→

→

Γεννᾶται τὸ θέμα, ἐὰν κατὰ τὴν «Κρόνειον» περίοδον ὁ ἄνθρωπος ἀπέκτησεν τὴν ἰκανότητα νὰ προκαλῇ «σεισμοὺς» τῆς γῆς. Ὁ Ἡλίας Τσατσόμοιρος παραδέχεται τοῦτο ὡς ἀληθὲς καὶ ἐρμηνεύει τὴν λέξιν «ἐννοσις», τὴν ὁποίαν σινοχετίζει μὲ τὸ «ἐννοσίγαιος», ὡς «τράνταγμα», «ἐκτίναξιν». Δὲν εἶναι καθόλου ἀπίθανον, ὁ ἄνθρωπος νὰ εἶχε κατορθώσει αὐτό, ἐὰν μάλιστα ληφθοῦν ὑπ' ὄψιν τὰ ἑξῆς: Ὁ πρὸ τοῦ Δευκαλίωνος πολιτισμὸς ἔχει ἀπολεσθῇ. Ἡ ἀπώλεια πολιτιστικῶν στοιχείων συνεπεῖα φοβερῶν καταστροφῶν μπορεῖ νὰ συμβῇ ἀμέσως. Ὑπὸ τῶν Βυζαντινῶν ἐχρησιμοποιεῖτο τὸ ὕγρὸν πῦρ ἐναντίον ἐχθρικῶν στόχων. Ἡ πῦρ τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας ἐπέφερε ἀπώλειαν γνώσεων. Μετ' αὐτῶν ἀπολέσθη καὶ ὁ τρόπος παραγωγῆς τοῦ «ύγρου πυρός». Ἐχρειάσθη νὰ περάσουν πεντακόσια ἔτη, διὰ νὰ ἐπινοηθῇ πάλιν ὁ τρόπος παραγωγῆς του καὶ νὰ χρησιμοποιηθῇ κατὰ τὸν Β Παγκόσμιον Πόλεμον (φλογοδόλα).

Εἰς τὴν «Θεογονίαν» (στίχ. 392-396) ὑπάρχει κείμενον, εἰς τὸ ὁποῖον περιγράφεται λεπτομερῶς σύσκεψις «ἐκπτώτων» ἡγετῶν, τὴν ὁποίαν συνεκάλεσεν ὁ «βασιλεὺς» Ζεὺς. Εἰς αὐτὴν ἔλαβε μέρος καὶ ὁ «ἐκπτωτος» ἡγέ-

→

→

μερα δέβαια ἡ ὀρθόδοξη παράδοση παρουσιάζεται ὡς ἀναπόσπαστο τμήμα τοῦ Ἑλληνισμοῦ σὲ τέτοιο σημεῖο, ὥστε ὁ διαχωρισμός τους νὰ νομίζεται ἀδύνατος. Ἀλλ' ἂς ἐξετάσουμε λεπτομερέστερα τὰ τρία ἐνδεχόμενα, ποὺ παρουσιάζονται ὡς μελλοντικές προοπτικές: α) Κατάργηση καθ' ὁλόκληρ-
 ρίαν τῆς Ὁρθοδοξίας ἢ β) ἀποδοχή τῶν πραγμάτων ὡς ἤδη ἔχουν ἢ γ) ἀρχὴ προσπάθειας ἀπο-εβραϊσμοῦ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ταυτόχρονης ἑλλη-
 νοποίησής της. Ἡ ἱστορία πάντως —ἐδῶ καὶ 1.000 χρόνια— φαίνεται νὰ ἔχει ἀποφανθεῖ ὑπὲρ τῆς τρίτης προοπτικῆς. Ἡ πορεία ἑλληνοποίησης καὶ ἀπο-
 εβραιοποίησης τοῦ Χριστιανισμοῦ ἔχει ἤδη ξεκινήσει ἴσως, ἀλλὰ δὲν ἔχει ἀκόμη προχωρήσει. Ἄς δοῦμε ὅμως παρακάτω ἀναλυτικὰ ἕνα-ἕνα τὰ ἐνδε-
 χόμενα.

Στὴν πρώτη περίπτωση πρέπει νὰ καταργήσουμε ὁλόκληρη (ὄχι μόνον τὴν ἐβραιοτραφεῖσα ἀλλὰ καὶ τὴν ἑλληνοτραφεῖσα) ὀρθόδοξη παράδοση. Αὐτὸ στὴν πράξη θὰ σήμαινε κατάργηση τῆς Βυζαντινῆς Τέχνης (ἀρχιτε-
 κτονικὴ-ζωγραφικὴ καὶ κυρίως μουσικὴ) καὶ κατάργηση ὠρισμένων στὸ δάθος τους πανάρχαιων (ἑλληνικότατων) λατρευτικῶν ἡθῶν καὶ ἐθίμων (Ἐπιτάφιος, Ἀνάσταση κ.λπ.). [Εἶναι γνωστοὶ οἱ ἱστορικο-λαογραφικοὶ συσχετισμοὶ τῶν Ἐλευσινίων - Ὁρφικῶν Μυστηρίων καὶ τῶν παθῶν τοῦ Ἀδωνίδος (<ἀδὼν = ἀηδόνι στὰ Δωρικά) μὲ τὰ ὀρθόδοξα λατρευτικὰ ἔθι-
 μα τῆς Μ. Ἑβδομάδας]. Εἶναι ἴσως ἀδύνατη (ἴσως καὶ ἐπικίνδυνη) πλήρης ἢ κατάργηση τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ γιὰ ἕναν ἀκόμη λόγο: Τί θὰ τοποθετή-
 σουμε στὴ θέση της; Γιατί «κάτι» θὰ πάρει τὴν θέση τῆς Ὁρθοδοξίας... Ἄς μὴν μπαίνουμε ὅμως σὲ τέτοια διλήμματα. Δὲν ἦταν ποτὲ σωστὴ ἢ πολι-
 →

→

τῆς Ποσειδῶν, ὁ «**Ἐνωσίγανος**». Ἡκολούθησεν ἡ γνωστὴ Τιτανομαχία, τὴν ὁποῖαν περιγράφει λεπτομερῶς ἡ «**Θεογονία**». Δι' αὐτῆς ἀνετράπη ὁ τε-
 λευταῖος Κρόνος, ὁ «**ἀγκυλομήτης**», καὶ ἐτελείωσε ἡ «**Κρόνειος**» Δυναστεία. Αἱ περιγραφαὶ αὗται ἢ εἶναι προϊόντα φαντασίας ἢ ἐνέχουν ἱστορικὰς ἀλη-
 θείας. Ἡ πλάστιγξ κλείνει πρὸς τὴν δευτέραν ἄποψιν, ὡς θὰ προσπαθή-
 σωμεν νὰ ἀποδείξωμεν.

Εἰς τὴν μυθολογίαν ἀνευρίσκομεν καὶ ἄλλους τρεῖς Ποσειδῶνας, οἱ ὁποῖοι ἀνήκουν εἰς τὴν μετὰ τὸν Δευκαλίωνα περίοδον. Ἕνας Ποσειδῶν οἰκοδομεῖ τεῖχος τὴν ἐποχὴν κατὰ τὴν ὁποῖαν ἐνυμφεῖτο ὁ Ἰλέυς. Ἄλλος Ποσειδῶν ἐπιμελεῖται τῆς οἰκοδομῆσεως τῶν τειχῶν τῆς Τροίας. Ἕνας τρί-
 τος Ποσειδῶν ἐποπτεύει τὰ τεῖχη τῶν ἀρχαίων βοιωτικῶν Θηδῶν. Αὐτοὶ οἱ τρεῖς Ποσειδῶνες εἶναι ὑπεύθυνοι μεγάλων δομικῶν κατασκευῶν (Ἡλιάς Τρατσόμοιρος). Εἶναι ἀδύνατον, αἱ ἀντιλήψεις καὶ αἱ πεποιθήσεις ἐνὸς λα-
 οῦ δι' ἕνα «θεόν» νὰ ἀλλάζουν τόσον πολὺ καὶ νὰ μετατρέπουν τὴν φυσιο-
 γνωμίαν του εἰς τόσον φοβερὰν, ἀποδίδοντας εἰς αὐτὸν ιδιότητες τόσον ἀσχετοὺς με-
 ταξὺ των, ὅσον καὶ νὰ τὸ ἤθελαν οἱ «μυθοπλάσται ποιηταί».
 →

→

τική του «πονάει δόντι, κόψει κεφάλι». Γι' αυτό ας εξετάσουμε τὰ ἄλλα δύο ἐνδεχόμενα.

Γιὰ τὴν δευτέρα περίπτωση, τῆς ἀποδοχῆς τῶν πραγμάτων ὡς ἔχουν, δὲν θὰ ἐπεκταθοῦμε, γιατί τὴν θεωροῦμε ἄκρως μοιρολατρική καὶ ἀνέφικτη, ἡ ἱστορία πάντα προχωρεῖ, μὲ μᾶς ἢ χωρὶς ἐμᾶς καὶ ποτὲ δὲν μένει ἀκίνητη, ὅπως ἄλλωστε κι ὁ Χρόνος...).

Τώρα ἀπομένει ἡ τρίτη προοπτική τῆς ἀπο-εθραιοποίησης καὶ ταυτόχρονης ἐλληνοποίησης τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἔχουν γίνεи ἤδη ἴσως δῆματα (ὄχι ἀρκετά), ποὺ προσπαθοῦν νὰ μετατρέψουν τὸν ἀνθελληνικὸ Χριστιανισμό τῶν πρώτων δέκα αἰώνων ἀπὸ ἰουδαιοτραφέν δόγμα σὲ Ἑλληνικὴ φιλοσοφία. Δὲν θὰ ἐπεκταθοῦμε σὲ ἱστορικὴ ἀναδρομή. Ἀρκεῖ μόνον ἡ ἀναφορὰ κάποιων ὀνομάτων τῆς Βυζαντινῆς Ἱστορίας, ποὺ ἀγωνίστηκαν, ἐδιώχθησαν (καὶ πολλοὶ δολοφονήθηκαν) γιὰ τὴν ἐπίτευξη αὐτοῦ τοῦ σκοποῦ: ἐπίσκοπος Πτολεμαῖδος Συνέσιος, Μιχαὴλ ὁ Γ' ὁ ἐπονομαζόμενος «Μέθυσος», Λέων ὁ Σοφός, Μιχαὴλ Χωνιάτης ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν, Γεώργιος Πλήθων κ.λπ. (Περὶ σόστερες πληροφορίες γιὰ αὐτὸν τὸν ἐλληνικὸ διαφωτισμὸ κατὰ τὴν Βυζαντινὴν περίοδο —ποὺ συμπίπτει μὲ τὴν Μακεδονικὴ Δυναστεία (867-1081)— βλέπε στὴν ἐρευνα τοῦ Εὐάγγελου Μπεξῆ, τεῦχος 133 «Δαυλοῦ», σελ. 7709 κ. ἐξ.).

Ἀναφέραμε προηγουμένως, ὅτι λίγα ἔχουν γίνεи σ' αὐτὸ τὸν τομέα, ὄχι ἀρκετά· ἡ ἱστορία δὲν ἔχει λήξει. Ἀκόμα σήμερa θεωροῦμε «θεόπνευστα» τὰ ἀνθελληνικά-σιωνιστικά κείμενα τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. «Καὶ ἐξεγερῶ τὰ τέκνα σου, Σιών, ἐπὶ τὰ τέκνα τῶν Ἑλλήνων...» (Ζαχαρίας, Θ' 13). (Βλέ-

→

→

Εἰς τὴν πραγματικότητα οἱ τρεῖς μετὰ τὸν Δευκαλίωνα Ποσειδῶνες, οἱ ὁποῖοι ἐπιμελοῦνται μεγαλοκατασκευῶν καὶ ιδίως τειχῶν, εἶναι τρεῖς διαφορετικὰ πρόσωπα μὲ τὸ αὐτὸ ὄνομα καὶ ἀνήκουν εἰς τρεῖς διαφορετικὰς ἐποχάς. Ὅπως αὐτοὶ ὑπῆρξαν ἱστορικὰ πρόσωπα, ἔτσι καὶ ὁ πρὸ τοῦ Δευκαλίωνος ἐφαρμόσας τὴν ἄρδενσιν τῆς γῆς καὶ τὴν διευθέτησιν τῶν νερῶν τῶν πηγῶν, τοῦ ὁποῖου τὸ ὄνομα ἤρχιζε μὲ τὴν συλλαβὴν ΠΟ, καὶ ὁ δεύτερος, ὁ ἐπικαλούμενος Ποσειδῶν Ἐννοσίγαιος, ὁ ὁποῖος διὰ πρώτην φορὰν ἐπροκάλεσεν ἀνατίναξιν, σείσας τὴν γῆν, τὴν δᾶν (δωριστί), ἦσαν ἱστορικὰ πρόσωπα.

Τατιανὴ Ἀναγνωστοπούλου

→

πε σχετική ἀρθρογραφία, τεῦχος 136 τοῦ «Δαυλοῦ»). Ἀκόμα σήμερα προσευχόμεστε στοὺς «ἅγιους προπάτορές μας» Ἀβραάμ, Ἰσαάκ, Ἰακώβ... Ἀκόμα σήμερα ἐπιτρέπουμε στὴν ὀρθόδοξη λατρεία νὰ γίνεται μέσον ξένης (ἐβραϊκῆς) προπαγάνδας. Ἀκόμα σήμερα ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες ἀποδεχόμεστε τὰ σιωνιστικά κηρύγματα περὶ «νέου Ἰσραήλ», «καινῆς Ἱερουσαλήμ» καὶ «νέας Σιών». Ἀκόμα σήμερα οἱ νέοι μας, ὅταν παντρεύονται, δέχονται τὶς εὐχές, γιὰ νὰ ζήσουν εὐλογημένοι ὡς οἱ πατέρες τους... Ἀβραάμ, Ἰσαάκ καὶ Ἰακώβ. (Τὸ ὅτι ὁ Χριστιανισμός ἀπετέλεσε στὴν πράξη διὰ τοῦ Παύλου τὸν διαφημιστὴ καὶ τελικὰ τὸν προπαγανδιστὴ τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ, εἶναι ἀναμφισβήτητο. Δὲν ἀρκεῖ παρὰ νὰ σκεφτεῖ κανεὶς, ὅτι χάρις στὴν ἐπικράτηση τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐγίνε γνωστὴ στὴν Οἰκουμένη ἡ Ἑβραϊκὴ Μυθολογία τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης καὶ μάλιστα θεωρούμενη —μέχρι σήμερα— θεόπνευστη...). Ἐκεῖνα ποὺ πρέπει λοιπὸν νὰ γίνουν στὸ μέλλον ἀπὸ ἐμᾶς τοὺς Ἕλληνες Ὀρθοδόξους εἶναι προφανῶς τὰ ἑξῆς:

1) Ἀφαίρεση τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἀπὸ τὰ ἱερὰ κείμενα τῆς Ἐκκλησίας μας.

2) Κατάργηση κάθε ἀνθελληνικοῦ ἢ σιωνιστικοῦ στοιχείου ἀπὸ τὴν Ὀρθόδοξη Χριστιανικὴ Παράδοση (κατήχηση, λατρεία, θεολογία, λειτουργικὴ κ.λπ.).

3) Ἀπόδοση ἑλληνικῶν καὶ ὄχι ἐβραϊκῶν ὀνομάτων στὰ ἑλληνοπούλα. (Εἶναι γνωστὰ τὰ ὅσα τραγικὰ ἔχουν συμβεῖ στὸ παρελθόν).

4) Ἀπο-αγιοποίηση τῶν ἰουδαιοχριστιανῶν μισελλήνων, ὅπως ὁ ἅγιος Ἐπιφάνιος, ὁ ἅγιος Τατιανὸς κ.λπ.

Ὅμως τὸ κυριότερο εἶναι ἄλλο. Ἑλληνικότητα πάνω ἀπὸ ὅλα σημαίνει ἐλευθερία, λογικὴ, ἔρευνα, φυσικότητα, ἀρμονία κ.λπ. Ἀντίθετα Ἰουδαϊσμός πάνω ἀπ' ὅλα σημαίνει δόγμα. Ὅσα ἀναφέραμε παραπάνω γιὰ τὴν Ὀρθοδοξία, ἀφοροῦν κυρίως μορφικὰ χαρακτηριστικά. Ἡ οὐσιαστικὴ-ποιοτικὴ διαφορὰ ἔγκειται μεταξὺ ἑλληνικότητας καὶ δόγματος, ἐλευθερίας καὶ ἀπολυτοποίησης, ἔρευνας καὶ αὐθεντίας, φυσικότητας καὶ παρὰφύσιν, λογικῆς καὶ παρα-λόγου. Γι' αὐτὸ ἡ ἑλληνοποίηση τοῦ ἱστορικοῦ μεγέθους τῆς Ὀρθοδοξίας πρέπει ν' ἀφορᾷ κυρίως σὲ θέματα οὐσίας. Καὶ ἐδῶ ἡ ἀλήθεια εἶναι ἀπλουστάτη: Κανενὸς εἵδους δογματισμός δὲν εἶναι ἑλληνικός. Τὸ αὐθεντικὸ Ἑλληνικὸ Πνεῦμα πάντα ἐρευνᾷ καὶ ἐρευνᾷ τὰ πάντα. Καὶ γιὰ νὰ μιλήσουμε σὲ «θηρησκευτικὴ γλῶσσα», δὲν ὑπάρχει μεγαλύτερο εἶδωλο ἀπὸ τὸ δόγμα. Κι ὅποιος λατρεύει τὰ δόγματα εἶναι στηνοῦσία ὁ μεγαλύτερος εἰδωολάτρης. Οἱ Ἕλληνες *οὐδένα ἄνθρωπον δεσπότην ἀλλὰ τοὺς θεοὺς* (= τὴν θεία ἐλευθερία) *προσκυνοῦσι* (Ξενοφ. *Κύρον* Ἀνάβ. 13).

Ἡνίοχος

Η απόφαση

Το μυαλό μου γύρισε αυθόρμητα μερικά χρόνια πίσω. Ήταν τότε που είχα επισκεφθεί το νησί της 'Αφροδίτης, την πανέμορφη Κύπρο, προσκεκλημένος ενός φίλου μου δοντασιάρχη. Μεγάλη έμπορική φημισογνωμία της Κύπρου ο φίλος μου. Έχει τους περισσότερους σταύλους και μάντρες (μαντριά) στο νησί, γι' αυτό και του κολλήσανε το παρατσούκλι «'Αρχιμανδρίτης». Ψηλός, επιβλητικός με γκριζωπά γένεια και αγέρωχο βλέμμα, σκροπίζει τον σεβασμό γύρω του.

Γεμάτη ή δίλλα της φάρμας του στον δρόμο της 'Επισκοπής, στη Ν. Κύπρο, από χρυσό και άσπρη πανάκριβα χαλιά και πίνακες στολίζουν πατώματα και τοίχους. Τού άρεσει να «περνάει» την εικόνα του ταπεινού όμως στους γύρω του, «για να μην τον γλωσσостρώνε», όπως λέει. Καβαλάει και ένα άσπρο υπέροχο αλόγο, ράτσα παλιά, «αρχαία», σύμφωνα με την γνώμη των γεροντοτέρων, φερμένο απ' την κυρίως Ελλάδα. Μαθημένο να ζει ελεύθερα, υπερέφανα και αγέρωχα να καλπάζει ενάντια σε καιρούς και εμπόδια, έως ότου το απέκτιψε με δόλο ο φίλος μου ο «'Αρχιμανδρίτης». 'Αλλά αυτό είναι μια παλιά ιστορία. «Δήμο» τ'ό φωνάζει και τού άρεσει να το τρομάζει και να το χτυπά με το σκαλιστό ραβδί του, σύμβολο της εξουσίας του, όταν αυτό δεν υπακούει και θυμάται τα νειάτα του.

Και έχει πολλά κοπάδια βόδια ο «'Αρχιμανδρίτης». Καφέ, μαύρα, γκρι, άλλα με βούλες κι' άλλα χωρίς. Είναι μια σπάνια ποικιλία βοδιών, όπως μου εξήγησαν, φερμένη κι' αυτή απ' την κυρίως Ελλάδα. Το πρωί ο «'Αρχιμανδρίτης» τ'ά φηγε ελεύθερα να βοσκασούν εκεί κοντά στον δρόμο της 'Επισκοπής, να νοιώσουν την ψευδαίσθηση της ελευθερίας και το δράδυ τα μαζεύει και πάλι στα μαντριά τους. Αμοιρά ζωντανά... νόμιζαν πως ήταν ελεύθερα.

'Αλλά την μεγάλη εντύπωση σ' όλη την παραμονή μου στην 'Επισκοπή μου έκανε την άλλη μέρα το έξης περιστατικό: Κόντενε να σουρουπώσει, όταν ο φίλος μου μαζί με τους δονκόλους του έτρεχαν με διασπινη δεξιά και αριστερά προσπαθώντας, όπως κάθε μέρα άλλωστε, να μαζέψουν τα βόδια στο μαντρί. Μόνο που σήμερα πρόσεξα, ότι σε 2-3 μέρες γύρω απ' τα μαντριά ήταν αναμμένες φωτιές, που μέσα τους βρόσκονταν βυθισμένα κάτι σίδερα, που ολόενα και πύρωναν περισσότερο. Δεν είχα καταλάβει αρχικά, τι θα συνέβαινε, βλέπετε καινούργιος στην 'Επισκοπή, ενώ αυτοί το είχαν επάγγελμα, και αρχισα μόλις να τ'ο συνειδητοποιώ, όταν αντίκρυσα τόν «'Αρχιμανδρίτη» να βουτάει ένα απ' αυτά τα πυρωμένα σίδερα και να τ'ο φέρνει πάνω στον μηρό ενός από τα βόδια, που δυο-τρεις βουκόλοι με δυσκολία κρατούσαν. Ένας ανατριχιαστικός θόρυβος σαν τ'ο «τζίτζιρισμα» στο τηγάνι ακούστηκε και μια βαρεία μυρωδιά καμμένης σάρκας απλώθηκε στον αέρα. Το ζώο ουρλιάζε αρχικά, αλλά μετά έτρεξε να χωθεί διασπινά, χωρίς να αντιδράσει περισσότερο, μέσα στο μαντρί. Τιποτα δεν φαινόταν ουσιαστικά να είχε αλλάξει εκτός από μια σφραγίδα με τα αρχικά του δνόματος του φίλου μου τού «'Αρχιμανδρίτη», που θα τ'ο συνόδεine στο έξης για όλη του την υπόλοιπη ζωή.

Το «μαρκάρισμα» συνεχίστηκε μέχρι αργά και ή ίδια εικόνα επαναλήφθηκε πολλές φορές μπροστά στα μάτια μου. Ένα κάψιμο, ταυτόχρονα ένα βογγητό και στη συνέχεια μια γρήγορη τρεχάλα, για να χωθεί διασπινά τ'ο βόδι μαζί με τα υπόλοιπα μεσ' στο μαντρί. Και ύστερα ή σινηκολόγηση. Το έβλεπες στα μάτια τους, ανήμπορα να αντιδράσουν, ανήμπορα να επαναστατήσουν κι' ως ήταν εκατοντάδες.

Και μήπως ο «'Αρχιμανδρίτης» τ'ους φερότανε σωστά; Έννοείται ότι με την πρώτη ευκαιρία δεν έχανε τόν καιρό του για να τ'α πουλήσει όδηγώντας τ'α «σεσημασμένα» ζωντανά του στα σφαγεία. Τύψεις, σναισθήματα; Όποιος προσφέρει τ'α περισσότερα. Τ'ο κέρδος δεν αφήνει χώρο για σναισθήματα. Και είναι πολλοί οί έμποροι, που παζαρεύουν βόδια. Έδώ και αιώνες από πάππον πρὸς πάππον. Και τ'α ανανεώνουν μετά από κάθε αγοραπωλησία και σφαγή. Ας είναι καλά οί αγελάδες.

Ένας από τ'ους προγονους τού «'Αρχιμανδρίτη» τ'α πουλούσε, λένε, σ'ε Τούρκο μεγαλέμπορο κρεάτων. Ένας άλλος σ'ε κάποιους άλλους μεγάλους κρεατέμπορους τ'ης εποχής, από τ'η Ν.Δ. Μικρά 'Ασία μού φαίνεται πως ήρθαν. Αργότερα σ'ε Άγγλους μεγαλοχασάπηδες, που είχαν ανακαλύψει κι' αυτοί με τη σειρά τους τ'ην πλούσια βοίδαγορά τ'ης 'Επισκοπής. Οί καλύτεροι πελάτες, όπως αποδείχθηκε εκ τ'ων ύστερων. Αμοιρά βόδια, νάχατε λίγο ανθρώπινο μυαλό στο κεφάλι σας! Θά βρίσκατε άραγε τρόπο, να μην τ'α ανεχόσασταν όλα αυτά; Για πόσον καιρό ακόμα θά σ'ας σημαδεύουν...

– Κύριε, θά προχωρήσετε; Έχουμε κι' άλλες δουλειές να κάνουμε, εδώ θά νυχτώσουμε; με ξύπνησε ή φωνή κάποιου που ήταν πίσω από μένα στην ουρά.

Έβανηλθα στην πραγματικότητα. Σήμερα, βλέπετε, έπρεπε να πάρω τ'ην καινούργια μου ταυτότητα. Προχώρησα στο γραφείο που καθόταν ο αστυνομικός. Αφού μού ζήτησε όνομα, επώνυμο και όλα τ' άλλα σχετικά, ήρθε και ή σειρά τ'ης ύπηρετήσεως.

– Έλληνική, τού απάντησα.

– Θρησκείμα;

→
 - 'Ελληνικό.
 - Τί είναι αυτό τὸ 'Ελληνικό, μὲ ρώτησε, Χριστιανὸς 'Ορθόδοξος θέλετε νὰ πείτε.
 - 'Ελληνικό, ξαναεἶπα, τὸ θρήσκευμα τῶν προγόνων μου, αὐτῶν ποὺ γέννησαν τὴν ἐλευθερία τοῦ ἀτόμου, τὸν σεβασμὸν στὴν φιλία, θεμελίωσαν τὶς σημερινὲς ἐπιστῆμες, ξεστράδωσαν τὸν ὑπόλοιπο κόσμον— γιὰ νὰ μὴν μακρηγοροῦμε.

- Μὰ αὐτοὶ ἦταν εἰδωλολάτρες, ἀπάντησε τὸ ὄργανο.

Δὲν ξέρω, μὰ ἀσυναίσθητα συνέκρινα αὐτοὺς ποὺ στέκανε στὴν οὐρὰ μὲ τὰ βόδια τοῦ Κύριου φίλου μου, τοῦ «'Αρχιμανδρίτη». Φερέφωνα ἰδεολογιῶν, κοινωνικῶν συμπεριφορῶν, ἀνίκανα νὰ σκεφτοῦν ἀπὸ μόνα τους, νὰ ἐνεργήσουν αὐθυπόστατα. Μαθημένα νὰ ζοῦν σὲ κοπάδια καὶ νὰ ἐνεργοῦν κατ' ἐπιταγὴν τῶν ἀπανταχοῦ «'Αρχιμανδριτῶν» πάσης ἀποχρώσεως καὶ ὕψους.

Καὶ μοῦ θυμίζει καὶ κάτι ἄλλο ἢ ὅλη ἱστορία: Τὸ παραμῦθι τῆς κοκκινόσκουφίτσας, ποὺ δὲν ἔπρεπε νὰ θγεῖ ἀπ' τὸν δρόμο της, γιὰ νὰ μὴν τὴν «φάει» ὁ κακὸς λύκος. Ὁ λύκος, ποὺ ὅμως τελικὰ τὴν περιέμενε μέσα στοῦ σπιτί!

Σ' ἓνα παραμῦθι βασίζεται ἡ ὅλη ἰδεολογία... Σ' ἓνα παραμῦθι, ποὺ μ' αὐτὸ μεγαλώνουν γενιὲς καὶ γενιὲς 'Ελλήνων. 'Αρχίζουν νὰ τὸ δηγγοῦνται στὰ σχολεῖα μαθαίνοντας στὰ παιδιὰ μας γιὰ τοὺς ἀνώμαλους καὶ ἀνθρωπώμορφους θεοὺς τοῦ 'Ελληνικοῦ Πανθέου καὶ γιὰ τὴν μεγαλοπρέπεια τοῦ 'Ιεχωῶ μὲ τὰ γαλάζια γένεια. Στὴ συνέχεια στὰ Πανεπιστήμια φοιτητὲς πλέον γαλονοῦνται καὶ πάλι μὲ τὸν μῦθο περὶ εἰδωλολατρείας, ποὺ θὰ στυγματίζει κάθε ἐνέργεια τῶν προγόνων τους. Ἔτσι: μπορεῖ νὰ φτιάξανε τὰ τελειότερα ἔργα τέχνης, ἀλλὰ ἦταν εἰδωλολάτρες. Μπορεῖ νὰ ἀφήσαν τὰ ἀνεπανάληπτα ἐπιστημονικὰ καὶ φιλοσοφικὰ συγγράμματα, ἀλλὰ καὶ πάλι ἦταν εἰδωλολάτρες. Μπορεῖ νὰ δημιουργήσαν τὶς θάσεις, πάνω στὶς ὁποῖες οἰκοδομήθηκαν οἱ σύγχρονες κοινωνίες καὶ τὶς ὁποῖες στὴ συνέχεια παραποίησαν καὶ ἰδιοποιήθηκαν, ἀλλὰ δυστυχῶς ἦταν εἰδωλολάτρες. Τέλος μπορεῖ ὁλόκληρος ὁ κόσμος αἰῶνες ἀργότερα καὶ σὲ διαχρονικὸ ἐπίπεδο νὰ μελετᾷ τοὺς "Ελλήνες συγγραφεῖς καὶ ἐπιστήμονες ἀνακαλύπτοντας ὅτι οὐσιαστικὰ τίποτα καινούργιο δὲν ἔχει εἰπωθεῖ ἀπὸ τότε ἕως σήμερα, ἀλλὰ, πῶς νὰ τὸ κάνουμε, ἦταν εἰδωλολάτρες.

Καὶ πεθαίνουν τὰ παιδιὰ ποὺ γίναν φοιτητὲς, ὡριμοὶ ἄντρες καὶ τέλει γέροντες ἔχοντας περάσει θαθεῖα μέσα τους τὸ παραμῦθι, τὸ ὁποῖο τόσα χρόνια τοὺς στριβίανε. Καὶ τὸ χειρότερο ἐδῶ στὴ χώρα τῶν προγόνων τους ἀπαρνοῦνται τὶς φιλοσοφικὲς τοὺς ρίζες. Ἀσχημονοῦν καὶ ἀσελγοῦν πάνω στὶς ἱερὲς μνήμες, στοὺς ἀγῶνες καὶ τὶς θυσίες πνευματικῆς καὶ ὕλικης τῶν προπατόρων τους. Καὶ πληρώνει αὐτοὺς ὁ τόπος τὰ συμπτώματα κατωτερότητος τοῦ κάθε σημίτη καὶ εὐρωπαῖον ὑπανθρώπου καὶ ἀγρίου, ποὺ ἀνήμερος νὰ ἐκθειάσει τὰ δικά του ἀνύπαρκτα ἐπιτεύγματα ὑποβιάζει, ὀλέοντας ὁ ἴδιος νὰ ἀναδειχθεῖ, τὴν ἑλληνικὴ φιλοσοφικὴ καὶ θεολογικὴ σκέψη, τὸν 'Ελληνικὸ πολιτισμὸ ἐν γένει.

Καὶ καταλήγουμε νὰ ταυτιζόμαστε ἐξ ἀντικειμένου μὲ τὰ βόδια τοῦ «'Αρχιμανδρίτη», ζῶα χωρὶς δούληση, φερέφωνα ἀλλοτριῶν ἰδεολογιῶν, ξένων πρὸς τὸ 'Ελληνικὸ Πνεῦμα, ποὺ κάποιοι ἄλλοι ἐντεχνα μᾶς ἔχουν διοχετεύσει κάνοντας μᾶς νὰ μισήσουμε τελικὰ αὐτοὺς, ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ τιμοῦμε καὶ νὰ τοὺς ἔχουμε στὴν ἐκείνη τὴν ψυχὴ τοῦ ἑαυτοῦ ὅσο μὲς στὴν καρδιά μας ὅσο καὶ στὶς καθημερινὲς μᾶς πρακτικὲς.

Αὐτοὺς, στοὺς ὁποίους χρωστάμε στὴν οὐσία ὅτι σήμερα εἴμαστε. Στοὺς «εἰδωλολάτρες» προπατόρες μᾶς, ὅπως ἀνόητα τοὺς βαπτίσαμε. Τὶ θὰ πεῖ 'Ελληνισμὸς χωρὶς αὐτοὺς τοὺς «εἰδωλολάτρες»;

Πήρατε τὸν ζυγὸ στοὺς ὤμους σας, ἀλλὰ ἀλίμονο, βαλάτε κάτω ἀπ' αὐτὸν καὶ ὁλόκληρο τὸν 'Ελληνισμό, σέρνοντας τὸ ἄρμα τῶν Ρωμαίων ἀρχικά καὶ στὴν συνέχεια ὅποιον ξένον πάτρωνα ἐξυπηρετοῦσε τὶς προσωπικὲς σας φιλοδοξίες καὶ συμπτώματα κατωτερότητας, ποὺ κοινδαλᾷ μέσα σας. Αὐτὸς ὁ λαὸς τελικὰ τί σᾶς φταίνει καὶ ποῦ τὸν ὀδηγεῖτε; Φτάνουν πιά οἱ ὑποχρεωτικὲς ψεύτικες ταυτότητες καὶ οἱ σφραγίδες μὲ τὸ «ἔτσι θέλω» πάνω στὴν σκέψη καὶ τὴν ζωὴ μᾶς. Γιατὶ καὶ τὰ παραμῦθια κάποτε τελειώνουν, ὅταν τὰ παιδιὰ, μικρὰ καὶ μεγάλὰ, ἐνηλικιωθοῦν μέσα ἀπὸ τὴν ὠριμότητα τοῦ ἑλληνικῶς φέρεσθαι καὶ σκέπτεσθαι. Αὐτὸς ὁ λαὸς δὲν σᾶς ἀνέκει, δὲν εἶναι βόδια γιὰ ἀναγκαστικὸ «μαρκάρισμα».

Βρεῖτε τὴν τόλμη, τὸ κουράγιο, ἀντιλήστε δύναμη ἀπ' τὸ συσσωρευμένο ψεῦδος τῶσων αἰῶνων, ἀπὸ τὴ λήθη, κάτω ἀπ' τὴν ὁποία ἔχουν θάψει τὴν ἑλληνικὴ σκέψη καὶ δώστε ὁ καθένας τὸ δικό του προσωπικὸ κτύπημα σ' αὐτοὺς ποὺ πιστεύουν, ὅτι ἔχουν νὰ κάνουν ἀκόμα μὲ ζῶα καὶ ὄχι μὲ "Ελλήνες. Σ' αὐτοὺς ποὺ πίστεψαν, ὅτι θὰ μπορέσουμε ποτὲ νὰ ξεχάσουμε, ὅτι θὰ μπορέσουμε ν' ἀφήσουμε νὰ ζεῖ μέσα στὸν δοῦρκο ἢ αἰώνια ἑλληνικὴ ψυχὴ καὶ ὁ πολιτισμὸς, ὅπου αὐτοὶ τὸν καταδύθησαν ὡς «εἰδωλολατρικὸς». Ἀνασῶτε λοιπὸν τὸ βαρὺ φορτίο ἀπὸ τὸν δοῦρκο. Καὶ γράψτε το μὲ τὸ μελάνι τῆς γνώσεως καὶ τῆς παλληκαριᾶς, ποὺ ὅτι, κι ἂν κάνουν, δὲν θὰ μπορέσουν ποτὲ νὰ ξερριζώσουν ἀπ' τὴν ψυχὴ σας: Ὑπηρετοῦντες = ΕΛΛΗΝΙΚΗ. Θρήσκευμα = ΕΛΛΗΝΙΚΟ.

Μὴν δειλιάσετε. Τώρα. Μὴν κάνετε πίσω. Γιατὶ ὁ πόλεμος κερδίζεται μὲ θυσίες, πείσμα καὶ ὑπομονή. Καὶ κάθε μάχη ποὺ κερδίζουμε, μᾶς ὀδηγεῖ ὅλο καὶ πλεονέκτημα στὸν τελικὸ μᾶς σκοπὸ. Τὴ νίκη, τὴν 'Ελληνογένεση. Κι αὐτὴ ἡ μάχη σήμερα εἶναι προσωπικὴ καὶ οὐλλογικὴ μᾶς ὑπόθεση. Ἀς μὴν περάσουν αὐτὴν τὴν φορὰ οἱ ἐξ' Ἀνατολῆς θάρραροι, οἱ παλαιοὶ μισέλληνες συνωμότες. Τολμήστε το.

Νέμεσις

ΔΥΟ ΒΟΥΛΓΑΡΟΙ ΔΙΑΝΟΟΥΜΕΝΟΙ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΟΥΝ - ΚΑΤΑΓΓΕΛΛΟΥΝ:

Πώς οί «σκλάβοι Έλληνες» του 8ου αιώνα διαστρεβλώθηκαν σε «Σλάβους Βουλγάρους»

Πολλά χρόνια ξόδεψα για την αναζήτηση της ιστορικής μου ταυτότητας. Θυμάμαι, μικρή, όταν άκουγα τη λέξη «*Ελλάδα*», νόμιζα πως κάτι θείκο και θαυματουργό με άγγιζε. Ένοιωθα το μεγαλείο και το δέος που έκρυβε αυτή η λέξη. Γνώρισα πολλούς ανθρώπους και μέρη. Η αναζήτησή μου έφτασε μέχρι την Ίνδία. Η Ίνδία σε όλη της την έκταση, από το δόρειο μέχρι το νότιο τμήμα της, επιβεβαιώνει την Έλληνική επιρροή. Η Ίνδία αναδύει αρχαίο ελληνικό πνεύμα. Η μεγάλη Ελλάδα απλώνεται παντού και έχει δώσει τα φώτα της σε πολλούς λαούς και ήπειρους, και αυτό διαπιστώνεται στις φιλοσοφικές και θρησκευτικές παραδόσεις των διαφόρων λαών.

Γεννήθηκα και μεγάλωσα σε μία πόλη της Βόρειας Βουλγαρίας, την Σοϋμεν (Sumen), 90 χλμ. Β.Δ. της Βάρνας, το 1947. Κάπου εκεί βρίσκεται το όρος και η αρχαία πόλη, που στην αρχαία Ελλάδα οί Έλληνες τὰ ὀνόμαζαν Αἶμο. Είμαι καθηγήτρια μουσικής και έχω παντρευτεί Έλληνα. Ξόδεψα τὰ νεανικά και μαθητικά μου χρόνια στην ανάγνωση και αφομοίωση του κομμουνιστικού μανιφέστου και κάθε λογής ἀχρήστων και γεμάτων καθοδηγούμενες ιδέες μίσους και ἀφανισμού της πραγματικής μας ταυτότητας. Πρόσθεσα στη νεανική μου ψυχή σωρούς σκουπίδια και φανατισμό για τὴ «Μεγάλη Σλαβική Φυλή» και τὸ «Μαρξιστικό-Λενινιστικό ἰδεῶδες»: «Όλοι σε μία μοίρα ἢ ὅλοι σε ἓνα καζάνι βράζουμε». Κοντὰ στη Σοϋμεν βρίσκεται ἡ Μαντάρα με τὸν πανάρχαιο ἱππὲα της σκα-

ΣΤ. ΓΚΕΤΣΕΒ: Στὴν Ἑλλάδα ὀφείλουμε τὸν πολιτισμὸ μας

Ὀνομάζομαι Στέφαν Γκέτσεβ, εἶμαι Βούλγαρος, γράφω ποιήματα, καθὼς καὶ θεατρικὰ ἔργα. Τὰ λίγα λόγια πὺν θὰ σᾶς πῶ ἐκφράζουν βέβαια τὴν προσωπική μου ἄποψη. Εἶμαι ὅμως βέβαιος, πὼς συμφωνοῦν μαζί μου τὸ 90% τῶν συναδέλφων μου καὶ τοῦ βουλγαρικοῦ λαοῦ.

Τὶς πύλες τῆς γηραιᾶς μας χερσονήσου χτυπάει ξανὰ ὁ φοβερός, ὁ ἀπαίσιος καὶ δυστηχῶς ὁ ἀρκετὰ γνωστός μας ἐπισκέπτης, πὺν κάθε φορὰ πὺν κάνουνε τὴν τρέλλα νὰ τὸν ἀφήσουμε νὰ μπῇ, μᾶς φέρνει τόσες δυστυχίες καὶ καταστροφές. Ὁ Πόλεμος. Ἀν θέλουμε νὰ ἐπιζήσουμε, πρέπει νὰ ἐνωθοῦμε, γιὰ νὰ φυλάξουμε τὶς πύλες. Ἀλλὰ, γιὰ νὰ ἐνωθοῦμε, πρέπει νὰ σκεφτοῦμε, ἂν ὑπάρχει πεδίο συνεννόησης. Ὑπάρχει; Ναι ὑπάρχει.

Ἐπιτρέψτε μου, νὰ σᾶς θυμίσω τί εἶναι αὐτό, πὺν μπορεῖ νὰ ἀποτελεῖ τὸ πεδίο συνεννόησης μεταξύ μας.

1) Πολλοὶ στὰ Βαλκάνια ἔχουμε κάποτε περάσει ἀπὸ μιὰν ἑλληνική ἀνώτατη σχολή, τὴν ὁποίαν βρήκαμε στὴν Ἑλλάδα, ὅταν πρωτοηρθαμε. Ἡ Ἑλλάδα ἦταν πὺν ἔδωσε σε μᾶς τοὺς Βούλγαρους, μὰ καὶ στοὺς Σέρβους καὶ τοὺς Ρουμάνους, στὰ παλιὰ τὰ χρόνια τὸ Ἀλφάβητο, τὴν θρησκεία, τοὺς νόμους, τὴ λογοτεχνία καὶ τὶς τέχνες. Μᾶς ἔδειξε δηλαδὴ τὸν δρόμο

→

λισμένο ψηλά στο βράχο, να δεσπόζει στον κάμπο κυνηγώντας λιοντάρια, και δίπλα να τρέχει ο σκύλος του. Πολύ κοντά ή Τρωίτσα, ή αρχαία Τροία, μόλις λίγα χιλιόμετρα σέ αντίθετη κατεύθυνση από τη Σούμεν με την μαγευτική της όμορφιά και δλίστηση. Για όλα αυτά τίποτα δεν αναφέρεται· ούτε σέ γραπτό ούτε σέ προφορικό λόγο. Αυτό πού μόνο μᾶς ἔμαθαν ἦταν, πῶς κάτι μοναχοὶ ἐπὶ Τουρκοκρατίας εἶχαν κρυφτεῖ στὰ σπήλαια, γιὰ νὰ ἐπιβιώσουν ἀπὸ τοὺς Τούρκους καὶ πῶς ἡ λέξη «*Μαντάρα*» στὰ Βουλγαρικά μεταφράζεται ὡς τόπος γυνὸς ἢ ἀκατοίκτητος. "Όλα αὐτὰ δὲν μοῦ ἔλεγαν τίποτα, γιατί ὁ τόπος ἦταν γεμάτος με ἀρχαῖες πλάκες, κολῶνες καὶ ἀγάλματα σπασμένα στὸ σωρό. Τὰ ἀρχαῖα ἀπομεινάκια κάποιου Ἑλληνικοῦ ναοῦ ἔχουν χάσει τὴ μιλιὰ τους καὶ δὲν δικαιολογοῦν τὴν ὑπαρξὴ τους στὴν κορυφαία πλατφόρμα τοῦ λόφου τῆς Μαντάρας. Μόνο μετὰ ἀπὸ πολλὰ χρόνια, ὅταν ξαναπῆγα στὴ Βουλγαρία τὸ 1986, διάβασα σέ κάποιο τοπικὸ φυλλάδιο, πῶς ὁ ἱππείας τῆς Μαντάρας εἶναι ἀρχαῖος καὶ πῶς τὰ εὐρήματα κάποιων ἀρχαιολόγων δείχνουν ἓνα πολιτισμὸ πού ἤκμασε τουλάχιστον 3.500 χρόνια π.Χ. Γύρω λοιπὸν ἀπὸ τίς περιοχὲς Σούμεν, Τρωίτσας ἢ Τροίας καὶ Μαντάρας ἀνακαλύφθηκαν σέ ἀνασκαφὲς πολλὰ εὐρήματα καὶ ἓνα ὄχυρὸ πόλης ἀπὸ ἑξὶ διαφορετικὲς ἐποχὲς καὶ πολιτισμοὺς, πού ἡ χρονολόγησή τους φτάνει τὸ 1.200 π.Χ. "Ένας τόπος, πού λατρεύουν τὴ φλογέρα, πού τὴν ὀνομάζουν *καβάλ*, τὸν βουνήσιο ρυθμὸ τοῦ ταμπούρλου, τὴν γκαῖντα, τὴν γκαντούλκα (τὴν λύρα με τὸ ξόο δηλ.), τὸν γρήγορο ξέφρενο ρυθμὸ τοῦ χοροῦ, πού κάνει τὸ αἷμα νὰ βράζει, τὸν λάρυγγα νὰ ξεσπάει σέ παράξενα πρωτόγονα ξεφωνητά, πού καταπραῖνουν καὶ θεραπεύουν τοὺς καημοὺς, τοὺς μελαγχολικοὺς σκοποὺς, πού κάνουν τὴν φλογέρα «*νὰ ἰδρώνει καὶ νὰ κλαίει*» καὶ τὴ λύρα «*νὰ βγάζει φωτιά*», θυμίζοντας μακρινοὺς ξεχασμένους καιροὺς.

Ὁ τόπος αὐτὸς εἶναι γεμάτος ἀπὸ θαθὺ μυστικισμὸ καὶ θρύλους. "Ένας ἀπ' αὐτοὺς μιλάει γιὰ μία κόρη, πού παράσερνε τὰ κορίτσια τοῦ χωριοῦ νὰ χορεύ-

→

πρὸς τὴν ὕλικὴ καὶ πνευματικὴ μας ἐξέλιξη. Αὐτὸ ὅμως τὸ γεγονὸς δὲν μᾶς ἐμπόδιζε νὰ πολεμοῦμε μετὰξὺ μας, νὰ ἀλληλοεξαντλούμεθα τόσο, γιὰ νὰ ὑποταχθοῦμε τελικὰ ἀπὸ τὸν ξένο κατακτητὴ τὸν XV αἰῶνα.

2) Ὁ Ὀθωμανικὸς ζυγὸς μᾶς ἔφερε ὅλους σχεδὸν στὴν ἴδια μοίρα. Γίναμε δοῦλοι στὸν ἴδιο ἀφέντη. Ἡ κοινὴ αὐτὴ μοίρα ἔκανε τοὺς λαοὺς μας νὰ αἰσθανθοῦν ἀδελφωμένοι. Τὰ παλαιὰ μῖση ξεχάστηκαν μπροστὰ στὴν κοινὴ δυστυχία. Ἰδοὺ μία ἀπόδειξη: στὰ περιθώρια τῶν παλιῶν χειρογράφων τοῦ XVI αἰῶνα καὶ πέρα συναντοῦμε συχνὰ σημειώσεις γιὰ διάφορα μᾶλλον δυσάρεστα γεγονότα σὰν κι αὐτὴν π.χ.: «Πέρασε ἀπὸ τὸ χωριὸ μας τουρκικὸς στρατὸς καὶ ἔκανε μεγάλη ζημιὰ στοὺς χριστιανοὺς». Ὁχι στοὺς Βούλγαρους, στοὺς Σέρβους ἢ στοὺς Ἕλληνες, μὰ «στοὺς Χριστιανοὺς». Ἡ κοινὴ δυστυχία σὰν νάχε ἐξαφανίσει τὰ σύνορα στὴ γῆ καὶ στὶς ψυχὰς καὶ οἱ λαοὶ μας ἐγίναν ἓνας ἀπέναντι στὸν «ἀγαρηνό», στὸν ὀθωμανικὸ κατακτητὴ... Πρέπει ἀραγε νὰ περιμένουμε τὸν ἐρχομὸ μιᾶς ἄλλης κοινῆς συμφορᾶς, γιὰ νὰ ἀποκτήσουμε ξανά τὸ συναίσθημα τῆς ἐνότητάς μας;

3) Ἡ ἐθνικὴ ἀναγέννηση τῶν λαῶν μας ἄρχισε τὸν XVIII καὶ τὸν XIX αἰῶνα. Οἱ Ἕλληνες ἄρχισαν πρῶτοι. Εἶχαν ἀρκετοὺς διανοούμενους, δασκάλους, σχολεῖα. Καλλιεργοῦσαν τίς ἐπιστῆμες καὶ τίς τέχνες. Στὴν ἀρχὴ τοῦ προηγούμενου αἰῶνα ἑκατοντάδες νέοι Βούλγαροι σπούδασαν σέ διά-

→

ουν πάνω στα φλογισμένα κάρβουνα. Οί μεγάλες φλόγες τις χάιδευαν, χωρίς να τις καΐνε, και πάνω εκεί στη φωτιά προφήτευαν τα «μελλούμενα» τών ανθρώπων. Αὐτὲς τὶς παρθένες τὶς σέβονταν ἄνθρωποι καὶ θεριά. Τὰ φαρμακερὰ φίδια στοργικὰ φώλιαζαν στὸν κόρφο τους, χωρίς νὰ τὶς φαρμακώνουν. Τὶς παρθένες αὐτὲς τὶς ὀνόμαζαν «*Ἀναστενάρκι*». Ὅταν παρακολουθήσει κανεὶς τοὺς τοπικοὺς φολκορικοὺς χορούς, ὁ ρυθμὸς καὶ ἡ μουσικὴ τὸν συνεπαίρνει καὶ χωρίς νὰ καταλάβει, νοιώθει πὼς οἱ μῦς τοῦ σώματός του ἀκολουθοῦν τὸν ρυθμὸ καὶ σιγὰ-σιγὰ ὁλόκληρος καταβάλλεται ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία νὰ χορέψει. Ρίχνεται στὸν χορὸ, χορεύοντας μὲ ἄντρες καὶ γυναῖκες, οἱ ὁποῖες ἀνεμίζουν μαντήλια. Πολλοὶ χορευτὲς στὴ Βουλγαρία λένε, πὼς μετὰ ἀπὸ τέτοιους χορούς δὲν νοιώθουν τὸ σῶμα τους καὶ βλέπουν διάφορες φωτιὲς νὰ περιτριγυρίζουν τὸν χώρο. Εἶχα κι ἐγὼ τέτοιες ἐμπειρίες.

Στὸν τόπο μου ὁ κάμπος παράγει τὸ καλύτερο σταφύλι σὲ ὅλη τὴ Βουλγαρία καὶ τὸ παγκόσμιο ξακουστὸ κρασί «*Τράκια*». Τὸν χειμῶνα στὶς γιορτὲς «*Κολέδα*» ἐτοιμάζουν ἓνα κρασί, πού κρατᾷ ὅσο οἱ γιορτὲς, τὸ ξακουστὸ «*πυλίν*», τὸ ὁποῖο παράγεται μόνον στὴν περιοχὴ τῆς Τρωϊτσας ἢ Τροίας, καὶ ἡ συνταγὴ του κρατεῖται μυστικὴ ἀκόμα καὶ σήμερα. Τὸ φτιάχνουν οἱ ντόπιοι μὲ σταφύλι καὶ 40 εἰδῶν βότανα. Λένε, ὅτι, ὅταν τὸ πιεῖς, «*ἀνοίγουν οἱ πύλες τοῦ οὐρανοῦ, καὶ φτάνοντας στὸ Θεὸ νοιώθεις ἀθάνατος*». Ἐχὼ δοκιμάσει πολλὰ φορὲς αὐτὸ τὸ ἐξῆαισιο παρασκεύασμα, πού δὲν ἀφήνει μετὰ ἀπὸ πολλὰς ὥρες χορὸ καὶ πιὸτὸ κανένα σημάδι δυσφορίας καὶ κούρασης.

Στὶς γιορτὲς «*Κολέδα*» ὑπάρχει καὶ μία ἡμέρα τῆς γυναίκας, πού γιορτάζεται μὲ μεγάλη εὐλάβεια μέχρι καὶ σήμερα. Αὐτὴ τὴν ἡμέρα οἱ ἄντρες δὲν τολμοῦν νὰ δοῦν ἀπὸ τὰ σπῖτια, γιατί οἱ γυναῖκες πίνουν καὶ χορεύουν, καὶ ἂν συναντήσουν ἄντρα στὸ δρόμο τους, ὁρμᾶνε καὶ τὸν ξυλοφορτώνουν. Ὁ παπποῦς μου μίλαγε πολλὰς φορὲς γιὰ μία τέτοια ἐμπειρία στὰ νιάτα του, πού παληκάρι

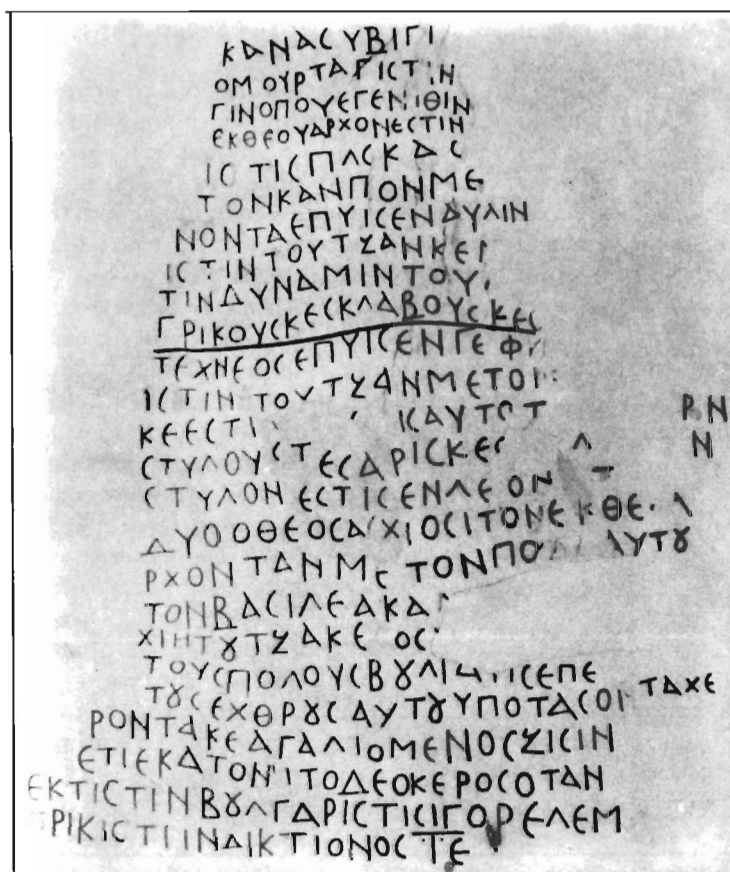
→
φορα ἑλληνικὰ σχολεῖα, στὴν Σμύρνη, στὴν Ἀθήνα κι' ἄλλου. Δὲν ἔγιναν Ἕλληνες, ἀλλὰ ἔφεραν τὶς γνώσεις καὶ τὸν πολιτισμὸ στὴν ξεχασμένη μέχρι τότε ἀπὸ τὸν κόσμον πατρίδα τους. Καὶ ἔγιναν οἱ πρῶτοι ἐργάτες τῆς δικῆς μας ἀναγέννησης.

Οἱ Σέρβοι, τῶν ὁποίων ἡ ἀναγέννηση ἄρχισε ἐνωρίτερα ἀπὸ τὴν δική μας, πέρασαν ἀπὸ τὸν ἴδιο δρόμο, ἀπέχτησαν δηλαδὴ τὴν κοινωνικὴ καὶ πνευματικὴ τους ἐλευθερία μετὰ τὴν ἐπανάσταση, ὅπως οἱ Ρουμάνοι, πού λόγῳ τῆς σχετικῆς ἀνεξαρτησίας πού εἶχαν ἀποκτήσει ἐνωρίτερα ἀπολάμβαναν μιὰ μεγαλύτερη ἐλευθερία καὶ ἔκαναν μεγάλες προόδους πρὸς τὸν ἴδιο σκοπὸ.

Εἶναι βέβαιον, ὅτι οἱ δρόμοι πού πέρασαν οἱ λαοὶ μας, γιὰ νὰ ξαναβροῦν τὴν ἐθνικὴ τους ταυτότητα καὶ τὴν κοινωνικὴ καὶ πνευματικὴ τους ἀνεξαρτησία, εἶναι ὅμοιοι σὲ γενικὲς γραμμές. Γιατὶ λοιπὸν νὰ μὴν δημοσιεύσουμε μιὰ παράλληλη ἱστορία τῆς ἀναγέννησης τῶν Βαλκανικῶν λαῶν; Τὰ ἱστοιτοῦτα βαλκανικῶν σπουδῶν στὶς χώρες μας εἶναι, νομίζω, ἱκανὰ νὰ τὸ πράξουν. Ἐγὼ ὅμως δὲν εἶμαι ἱστορικός, εἶμαι, ὅπως εἶπα καὶ στὴν ἀρχὴ, ποιητής. Γι' αὐτὸ σᾶς παρακαλῶ, νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σᾶς διηγηθῶ κάποιες ἀπὸ τὶς παλιές μου ἀναμνήσεις.

Μετὰ τὸν πρῶτον παγκόσμιον πόλεμον ἡ Βουλγαρία βρέθηκε ξανά ἀπὸ τὴν

→

Φωτογραφία τῆς ἐπιγραφῆς τῆς Κολώνας τοῦ Μουσείου τῆς Πλίσκας. Φαίνεται καθαρά ὁ δέκατος στίχο ἡ φράση «ΓΡΙΚΟΥΣ ΚΕ ΣΚΛΑΒΟΥΣ», πού ἡ βουλγαρική ἐπίσημη κομμουνιστική προπαγάνδα παρεποίησε σέ «Σλάβους», γιὰ νά «βγάλῃ» Σλάβους τοὺς ἐλληνικῆς καταγωγῆς Βουλγάρους.

ἀκόμα ἔπese στὰ χέρια τῶν τρελλαμένων γυναικῶν τοῦ χωριοῦ, καί τὸν κτύπησαν μέχρι λιποθυμίας καί μόλις πού πρόλαβε νά γλυτώσει. Ἀπὸ τότε δὲν ξαναβγῆκε ποτέ στὴ ζωὴ του τὴν ἡμέρα αὐτὴ ἀπὸ τὸ σπίτι. Μικρὴ, θυμᾶμαι, πολλὲς φορὲς παραβρέθηκα στὸ ἐτήσιο αὐτὸ γλέντι παρακολουθώντας τρομαγμένη τὰ ξεφαντώματα τῶν γυναικῶν, πού ἔφταναν μέχρι τὸ παραλήρημα. Πολλὲς γυναῖκες, θυμᾶμαι, μετὰ ἀπὸ πολλὲς ὥρες χορὸ καί πιὸτὸ τραβοῦσαν καί διαμέλιζαν τὰ ροῦχα τοὺς ξεφωνίζοντας μὲ ἄγριες κραυγές, λὲς καί προσβάλλονταν ἀπὸ κάποια μανία. Τὰ τραγούδια καί οἱ φωνές τοὺς ἀντηχοῦσαν ὅλη τὴν ἡμέρα καί τὴ νύχτα. Μικρὴ δὲν μπορούσα νά καταλάβω, πῶς αὐτὲς οἱ σοβαρὲς καί σεμνὲς νοικοκυρὲς μεταμορφώνονται μὲ τὸ τραγούδι, τὸ χορὸ καί τὸ πιὸτὸ σὲ μανιακὲς

μαινάδες. Μόνο στήν ἐφηβεία μου ἄρχιζα νὰ αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκη νὰ συμμετέχω.

Θὰ ἤθελα νὰ μιλήσω γιὰ πολλὰ: γιὰ τὴν παράδοση, τὰ ἀρχαιολογικὰ εὑρήματα, τὴ λαϊκὴ μουσικὴ καὶ τέχνη, ποὺ κράτησε μὲ τόση ἐπιμέλεια ὁ λαὸς τῆς Βουλγαρίας μέχρι τὶς ὀχθες τοῦ Δούναβη, γιὰ νὰ δοθοῦν ἀγνὰ καὶ καθαρά στὶς ἐπόμενες γενεές, ἀναλοῖωτα καὶ ἀμόλυντα ἀπὸ ξένες ἐπιρροές. Οἱ ἀλήθειες κάποτε βγαίνουν στὸ φῶς καὶ πρέπει νὰ λέγονται φωναχτὰ καὶ θροντερά, γιὰ νὰ σταματοῦν δυνάμεις, ποὺ μὲ τὶς σκοτεινὲς τοὺς παρεμβάσεις ἀφανίζουν λαοὺς καὶ φυλές. Ἡ καρδιά μου κλαίει, καθὼς γράφω αὐτὸ τὸ κείμενο στὸν «Δαυλὸ», τοὺς χαμένους αἰῶνες σκότους, γιὰ τὴ βία ποὺ ὑπέστη ὁ Βουλγαρικὸς λαός, γιὰ τοὺς Βουλγάρους, ποὺ τοὺς ἔκαναν στὰ μάτια ἄλλων λαῶν πολῖτες δεύτερης κατηγορίας. Μὲ αὐτὸν τὸν πρόλογο θέλω νὰ σᾶς εἰσαγάγω μέσα στὸ κλίμα γιὰ τὰ ἰδεώδη τῆς Βουλγαρίας, τὴν «Μεγάλῃ Σλαβικῇ Φυλῇ», ποὺ μνημονεύεται ὡς δῆθεν σωτήρας εὐεργέτης μέχρι τὴν ἐποχὴ μας, σὰν δῆθεν «φάρος» ποὺ φωτίζει ὁλόκληρῃ τὴν Βουλγαρία, ποὺ ὅμως οἱ σοφοὶ τοῦ γένους τὴ μετέφεραν στὴ συνείδηση τῶν ἀπλῶν ἀνθρώπων ὅχι σὰν τὴν φυλὴ ποὺ ἤλθε ἀπὸ τὶς ὀχθες τοῦ Βόλγα», ἀλλὰ σὰν λύκο ποὺ κατασπάραξε τοὺς Ἄριους. Γιατὶ ἡ λέξη «ΒΪΛΚ» στὰ Βουλγαρικά σημαίνει «λύκος». Καὶ «ΒΪΛΓ - ΑΡΙΑ» σημαίνει «Ὁ λύκος καὶ ἡ Ἄρια φυλὴ». Αὐτὸς φυσικὰ εἶναι ὁ συλλογισμὸς ποὺ βγαίνει στὴν ἀνάλυση τῶν λέξεων.

Καὶ ξεκινᾶμε σιγά-σιγά νὰ ξετυλίγουμε τὸ νῆμα τῆς Ἀριάδνης. Θὰ ἀρχίσουμε τὸ ὁδοιπορικὸ ἀπὸ ἓνα πολὺ σημαντικὸ μέρος τῆς Βουλγαρικῆς ἱστορίας, ἀπὸ τὸ ἀπλῶμα τῆς «Μεγάλῃ Σλαβικῇ Φυλῇ» καὶ τὴν «ἐνδοξη» ἴδρυση τοῦ μεγάλου Βουλγαρικοῦ κράτους. Οἱ εὐφορες πεδιάδες τοῦ Δούναβη προσφέρονταν ὡς εὐκολὴ λεία σὲ διάφορες ὁμάδες ἀπὸ τὸν βορρᾶ. Ὡς τέτοιες ὁμάδες ἀναφέρονται ἀπὸ τὴν ἱστορία οἱ Οὔννοι καὶ οἱ Σκύθες. Ἀπὸ τὴν ἱστορία γνωρίζουμε,

→
 πλευρὰ τῶν ἡττημένων. Καὶ δέβαια ἡ προπαγάνδα μας ἔλεγε, ὅτι δὲν φταίει ἡ κακὴ μας πολιτικὴ ἀλλὰ οἱ ἄλλοι, καὶ πρῶτα ἀπ' ὅλα οἱ γείτονές μας. Τὸ 1926 ἤμουν 16 χρονῶν ἔφηβος. Εἶχα ἤδη ἀρχίσει νὰ γράφω ποιήματα καὶ ἤμουν δέβαιος, ὅτι οἱ ποιητὲς μας ἦταν οἱ καλύτεροι. Λίγο ἀργότερα βρῆκα σ' ἓνα περιοδικὸ ἓνα ἄρθρο γιὰ τὴν γιουγκοσλαβικὴ ποίηση. Ἀναφέρονταν μάλιστα καὶ μερικά ποιήματα σύγχρονων τότε γιουγκοσλάβων ποιητῶν: Γιόβαν Ντοῦτσιτς, Τὶν Οὔγιεβιτς, Ἴβο Ἀντριτς, Μίρ. Κρλέζα, Γούσταβ Κρίκλετς κι' ἄλλων. Ἕμεινα ἔκπληκτος. Τί ωραία ποίηση! Μερικὰ ἀπὸ τὰ ποιήματα μοῦ ἄρεσαν τόσο πολὺ, ποὺ τᾶμαθα ἀπ' ἔξω. Τὰ θυμοῦμαι μέχρι τώρα... Αὐτὸ προκάλεσε μιὰν μικρὴ ἐπανάσταση στὴν ἐφηβικὴ μου ψυχὴ. Ἕνας λαός, ποὺ ἔχει τέτοιους τρυφεροὺς καὶ πνευματικὸς ποιητὲς, μπορεῖ νὰ εἶναι κακός; Βρῆκα μίαν ἀνθολογίαν γιουγκοσλαβικῆς ποίησης κι' ἄρχισα νὰ μαθαίνω καὶ τὴν γλῶσσα. Καὶ τότε διαμορφώθηκε στὴ συνείδησή μου ἡ ἰδέα, πὼς ὅλοι οἱ λαοὶ εἶναι καλοὶ, καὶ μόνο μερικοὶ ἡγέτες τους — ἀνθρώποι φιλόδοξοι κι' ἄκρως ἐθνικιστές — χτίζουν ὑλικά καὶ πνευματικά τείχη, γιὰ νὰ τοὺς χωρίζουν... Αὐτὸ δέβαια δὲν εἶναι κάτι νέο, ἀλλὰ γιὰ μένα τότε ἦταν.

Τὸ ἴδιο ἔγινε κι' ὅταν ἦρθα στὴν Ἑλλάδα τὸ 1936 καὶ γνώρισα τοὺς Ἑλληνες ποιητὲς, τὸν Καβάφη, τὸν Σολωμό, τὸν Κάλβο καθὼς καὶ τοὺς νε

→

πώς οί Σκύθες ζούσαν σέ κοινότητες, μεταναστεύοντας από τόπο σέ τόπο, ἐκτρέφοντας ἄλογα. Ξέρουμε, πώς ἦταν ἄριστοι τοξότες καί χρησιμοποιοῦσαν στὸν πόλεμο τὴν τεχνικὴ τοῦ αἰφνιδιασμοῦ. Ἀκόμα καί σήμερα στὴ Βουλγαρία ἡ λέξη *Σκίτα* ἀναφέρεται σὲ ἄνθρωπο πού περιλαπλανιέται χωρὶς προορισμό, χωρὶς σπίτι, ζώντας εἰς βάρος ἄλλων, ἀρπάζοντας τὰ ἀγαθὰ τους. Μὲ ἄλλα λόγια ἀλητεύει. Γνωρίζουμε, πώς αὐτὲς οἱ φυλὲς ζούσαν καί δροῦσαν στὰ βόρεια τῆς Μαύρης Θάλασσας καί στὶς ὄχθες τοῦ Δούναβη. Ζούσαν σὲ ομάδες μεταναστεύοντας ἀπὸ τόπο σέ τόπο, ἀρπάζοντας καί λεηλατώντας τὰ πάντα στὸ διάβα τους. Οἱ ρίζες τῶν διαφορῶν Χὰν προέρχονται ἀκριβῶς ἀπὸ αὐτὲς τὶς φυλές.

Ὁ Θεὸς στὸ «Σλαβικό» γένος ἀναφέρεται ὡς Θεὸς «Τάνγρα», πού οἱ Βούλγαροι ἱστορικοὶ τὸν μετέφρασαν ὡς «οὐρανὸς δημιουργὸς τῶν πάντων». Στὶς τελετὲς τους θυσίαζαν ζῶα. Χρισμένος ὡς ἱερέας ἦταν πάντοτε ὁ Χὰν, ὁ ἀρχηγός. Ἡ λέξη *Τάνγρα* προέρχεται ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴ φράση «τὰ Ἄγρας» (ἐνν. μυστήρια). Μὲ τὴ φράση αὐτὴ ὀνόμαζαν στὴν ἀρχαία Ἑλλάδα τὰ Μικρὰ Ἑλευσίνια, τὰ ὁποῖα γίνονταν στὸν Ἰλισσὸ τῆς Ἀθήνας. Τὰ μυστήρια αὐτὰ ἦταν λαϊκὰ, δοκιμαστικὰ γιὰ τὰ Μεγὰλα Ἑλευσίνια. Τὰ μετέφεραν ὡς λαϊκὰ οἱ δοῦλοι στὴ Β. Βουλγαρία. Ὅμως, ἐπεὶ τὸ «τὰ Ἄγρας» στὰ Βουλγαρικὰ δύσκολα προφέρεται, ἔγινε γιὰ εὐκολία «Τάνγρα». Ἡ περιοχὴ γύρω ἀπὸ τὸ Σοῦμεν στὴ Β. Βουλγαρία ἔγινε ἀργότερα ἀποικία τοῦ Ρωμαϊκοῦ κράτους. Γνωρίζουμε, ὅτι οἱ Ρωμαῖοι ἔφερναν μαζί τους σκλάβους ἀπὸ ὅλες τὶς κατεχόμενες περιοχὲς καί τοὺς τοποθετοῦσαν σὲ μικρὲς συνοικίες γύρω ἀπὸ τὶς πόλεις, σὲ «Στάνες», μὲ σκοπὸ νὰ τοὺς ὑπηρετοῦν. Οἱ «Σλαβικὲς» φυλές, στὶς ὁποῖες ἀναφέρονται οἱ ἱστορικοί, ζοῦσαν γύρω ἀπὸ τὶς Ρωμαϊκὲς πόλεις σὲ μικρὰ σπῆτια σὰν κελλιά πολὺ κοντὰ τὸ ἓνα στὸ ἄλλο. Ἀρχαιολογικὰ εὐρήματα δείχνουν, ὅτι σὲ αὐτὲς τὶς Στάνες ὁ τρόπος ζωῆς ἦταν πολὺ φτωχικός. Αὐτὸ μαρτυρεῖ, πὼς δὲν ἦταν φυλές, ἀλλὰ σκλάβοι, πού δὲν τοὺς ἀνῆκε τίποτα καί τοὺς εἶχαν φέρει οἱ Ρωμαῖοι μαζί γιὰ τὴν

→

ότερους, ὅπως ὁ Σεφέρης καί πολλοὶ ἄλλοι. Κατὰ τὴν μακριὰ διαμονή μου στὴν Ἑλλάδα ἔμαθα νὰ ἐκτιμῶ τὸ λαὸ τῆς. Σὰς βεβαιῶ, ὅτι ἐδῶ δὲ συνάντησα παρὰ μόνο συμπάθεια γιὰ τὸν δῆθεν ἐχθρὸ, τὸν Βούλγαρο. [Εἶχα ὑποσχεθεῖ, πὼς θὰ κάνω ὅ,τι μοῦ ἦταν μπορετό, γιὰ νὰ γνωρίσει ὁ λαὸς μου τὴν ἐξαίσια ἑλληνικὴ ποίηση. Οἱ δύο ἀνθολογίες τῆς νέας ἑλληνικῆς ποίησης, πού δημοσίευσσα στὴ Βουλγαρία μετὰ τὸν πόλεμο, εἶναι μάρτυρες πὼς κράτησα τὸν λόγο μου].

Ἀργότερα ἦρθε ἡ γνωριμία μου μὲ τὴν ρουμανικὴ ποίηση, διὰ μέσου μεταφράσεως δυστυχῶς. Θαυμάζω καὶ θαυμάζω τὴν ποίηση τοῦ Ἀργέζι, τοῦ Ντοίνας, τοῦ Στανέσκου καὶ ἄλλων. Θυμᾶμαι τὴ βαλκανικὴ μου ὑπερηφάνεια, ὅταν ἔμαθα ὅτι ὁ Τριστὰν Τσαρά, τὸν ὁποῖο γνωρίζω προσωπικά, ὁ Ἰσιδῶρ Ἰσσού, ὁ Ἰονέσκο ἦταν δικοί μας, βαλκανικὰ ταλέντα. Τὸ ἴδιο χάριμα κι' ὅταν πῆραν τὸ Νόμπελ ὁ Ἄνδριτς, ὁ Σεφέρης καὶ ὁ φίλος μου ὁ Ἐλύτης. Καὶ σκέφτομαι τώρα: Γιατὶ νὰ μὴν ἐκδώσουμε μίαν ἀνθολογία βαλκανικῆς ποίησης στὶς σχετικὲς γλώσσες καὶ ταυτόχρονα σὲ μετάφραση; Εἶμαι βέβαιος, ὅτι ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὶς τοπικὲς παραδόσεις καὶ τὶς διαφορὲς ξένες ἐπιρροές, ὑπάρχει μιὰ κοινὴ ἀτμόσφαιρα, ἓνα ἴσως κοινὸ πνεῦμα.

Δὲν ξέρω, ἂν ἡ φωνή μας ἀπὸ ἐδῶ, ἀπὸ τοὺς Δελφούς μὲ τὸ ναὸ τοῦ

→

δούλευσέ τους. "Αρα ἡ θεωρία γιὰ τὶς «ἐνδοξες Σλαβικὲς φυλές» καταρρέει. "Ἐνα στοιχεῖο εἶναι, ὅτι οἱ «Σλάβοι» δὲν ἄφησαν κανένα ἴχνος γραφῆς ἢ γλώσσας πρὶν τὸν 9ο μ.Χ. αἰῶνα, ἐποχὴ πού ἐφευρέθηκε τὸ Κυριλλικὸ Μεθόδιο ἀλφάβητο.

Ἐπισκέφθηκα τὴν Πλίσκα τὸ 1986, τὴν «μεγάλῃ» πρωτεύουσα ἐπὶ Βυζαντίου, ὅπως τὴν ὀνομάζουν περήφανα στὴ Βουλγαρία. Αὐτὴ βρίσκεται λίγα χιλιόμετρα μακριὰ ἀπὸ τὴν Σοῦμεν, τὴν πόλιν πού στὴν ἐποχὴ τοῦ Βυζαντίου ἦταν γνωστὴ ὡς Μουσαία ἢ στὰ Βουλγαρικὰ ὡς «Μασιόνο». Ἡ πόλιν αὐτὴ ἦταν ἀποικία, ναυτικὴ βάση τῶν Ἀθηνῶν. Τὴν ἀναφέρει ὁ Ἀραβας ἱστορικός Idrisis στὴ γεωγραφία του τὸ 1153 μ.Χ. Μνημονεύει τὴν πόλιν ὡς μεγάλη, πού οἱ ρίζες της χάνονται στοὺς χρόνους, μὲ πλούσια βλάστηση, φυσικὴ ὁμορφιὰ καὶ μεγάλο ἐμπορικὸ κέντρο. Σὲ μία πλευρὰ τῆς πόλης ὑψώνεται σὲ ἑλλειψοειδὲς σχῆμα ἓνα ὄχυρό μὲ διάμετρο 8-10 χλμ., πού εἶναι ἀπόρρητο ἀπὸ Βορρᾶ, Νότο καὶ Ἀνατολὴ προστατευόμενο ἀπὸ φυσικοὺς ἀπόκρημνους βράχους. Μόνο ἀπὸ τὴ Δύση μπορεῖ κανεὶς νὰ πλησιάσει καὶ νὰ μπεῖ στὸ ὄχυρό. Γι' αὐτὸ στὸ Βυζάντιο ὁ τόπος αὐτὸς διαλέχθηκε γιὰ πρωτεύουσά του, πού, ὅπως εἶπαμε, τὴν ὀνόμασαν Πλίσκα.

Ἐπισκέφθηκα τὸ μουσεῖο τῆς Πλίσκας, στὸ κέντρο τοῦ ὁποίου δεσπόζει μίαν μεγάλη κολώνα, πού χρονολογεῖται στὸ 822 μ.Χ. Ἔχει ὕψος 6,15 μ., διάμετρο βάσης 0,75 μ. καὶ διάμετρο ὑψηλότερου σημείου 0,54 μ. Στὴν κολώνα αὐτὴ εἶναι σκαλισμένη μιὰ ἐπιγραφὴ 25 γραμμῶν σὲ Ἑλληνικὴ γλῶσσα. Κάθε γράμμα ἔχει ὕψος περίπου 9 ἐκ. Διαβάζοντας ἐμεῖνα ἐκπληκτῇ, καθὼς ἀνακάλυψα ὅτι ἡ κολώνα αὐτὴ ἔκρυβε τὸ μεγάλο μυστικὸ! Παραθέτω τὴν φωτογραφία τῆς κολώνας καὶ τοῦ κειμένου τῆς ἐπιγραφῆς, ὅπως εἶναι γραμμένο καὶ γιὰ τὸ ὁποῖο κανεὶς ἀρχαιολόγος ἢ ἀρμόδιος δὲν ἀναφέρει τίποτα, καὶ τὸ σκότος συνεχίζει νὰ ἀπλώνεται.

Στὴ 10ῃ σειρᾷ στὸ κείμενο καὶ μετὰ τὴν ἀναφορὰ ὅτι ὁ Χὰν ἴδρυνε τὸ κράτος ἀναφέρεται ὅτι πολέμησε γενναῖα τοὺς Γκρεκοὺς καὶ τοὺς σκλάβους. Στὸ ἐπίσημο κείμενο, πού ἔχει μεταφραστεῖ στὰ Βουλγαρικὰ ἀπὸ τοὺς ἀρμόδιους, ἀντικατέστησαν τὸ «σκλάβους» μὲ τὸ «Σλάβους». Ἄς κρίνει μόνος του ὁ ἀναγνώστης, ποῖα εἶναι ἡ ἀλήθεια... Τὸ κείμενο, ὅπως ἔχει μεταφραστεῖ στὰ Βουλγαρικά, γράφει:

«Ὁ Χὰν СΥΒΙΓΙ, ὁ Μουρτάχ, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τὸν Θεὸ εἶναι ἄρχοντας τῆς Γῆς,

→
Ἀπόλλωνα, θεοῦ τῆς ποιήσεως καὶ τῆς γνώσεως, θὰ φθάσει στὰ αὐτιά τῶν πολεμούντων, ἢ θὰ τὴν ἐμποδίσουν οἱ ἐκρήξεις τῶν βομβῶν. Ἀλλὰ ἐλπίζω, ὅτι, ὅπου βασιλεύει ἀκρόμῃ ἡ σιγή, μπορεῖ νὰ φθάσει. Εἶμαι σίγουρος, πῶς αὐτὰ πού μᾶς ἐνώνουν εἶναι περισσότερα ἀπὸ αὐτὰ πού μᾶς χωρίζουν. Ἀλλά, γιὰ νὰ γίνει αὐτὸ κοινὴ συνείδηση, πρέπει νὰ περάσουμε ἓναν ἀπλὸ ἀλλὰ δύσκολο δρόμο: νὰ προσπαθήσουμε νὰ καταλάβουμε, πρὶν κρίνουμε, νὰ προσπαθήσουμε νὰ γνωρίσουμε, πρὶν μισήσουμε. Καὶ ὅχι μόνο τοὺς ἄλλους, ἀλλὰ καὶ τὸν ἑαυτό μας. Νὰ μὴν ξεχνᾶμε, ὅτι στὸν ναὸ τοῦ Ἀπόλλωνα, ἐδῶ, ἦταν γραμμένο: «Γινῶθι σ' αὐτόν», ἐπειδὴ, ὅταν γνωρίσουμε τὰ ἐλαττώματά καὶ τὰ προτερήματα τὰ δικά μας, θὰ μᾶς εἶναι πιὸ εὐκόλο νὰ συγχωρήσουμε καὶ τὰ ἐλαττώματα καὶ τὰ προτερήματα τῶν ἄλλων.

Στέφαν Γκέτσεβ

στην όποία γεννήθηκε, ίδρυσε την Πλίσκα και έφτιαξε μικρή Στάνη στον ποταμό Τίσα και μετέφερε εκεί το στρατό του έναντι των ΓΚΡΕΚΩΝ και ΣΛΑΒΩΝ. Έφτιαξε γεφύρι στον ποταμό Τίσα μαζί με μικρή Στάνη και έβαλε στη Στάνη 4 κολώνες και πάνω στις κολώνες 2 λιοντάρια. "Ας εύλογησει ο Θεός τον άρχοντα, ο όποιος ποδοπάτησε /ή θα ποδοπατήσει/ καλά με τα πόδια τον τον ιμπεράτορα μέχρι όσο τρέχει ο ποταμός Τίσα ή μέχρι... όπως βασιλεύει πάνω από πολλούς Βούλγαρους και προστάζει τους έχθρους του, ας ζήσει με χαρά και γλέντι 100 χρόνια. Ο καιρός, όταν κτίστηκε /αυτό/, ήταν στα Βουλγαρικά ΣΙΓΟΡ ΕΙ.ΕΜ και στα Έλληνικά 15 'Ινδικτιώνος».

Η μετάφραση έγινε από τον Β. Besefliев στον επίσημο κατάλογο με τα εύρηματα του μουσείου. Έκδόθηκε στη Σόφια το 1981 (έπι κομμουνιστικού καθεστώτος). Ρωτάμε λοιπόν:

- Γιατί μεταφράστηκε «λάθος» ή 10η σειρά της έπιγραφής;
- Γιατί ή φράση «Γρικούς και σκλάβους» έγινε «Γρικών και Σλάβων»;
- Γιατί δόθηκαν αυτές οι έσφαλμένες ιστορικές πληροφορίες στον Βουλγαρικό λαό;

• Μήπως οι άρμόδιοι φοβούνται να αποκαλύψουν την μεγάλη άπάτη περιήθεν «Σλαβικής» φυλής στη Βουλγαρία;

• Μήπως φοβούνται, μήν χάσουν το κύρος τους, το όποιο έξυπηρετεί κάποια σκοτεινά σχέδια πανσλαβιστικά;

Από την αποκαλυπτική αρχαιολογική πληροφορία της στήλης βγαίνει το συμπέρασμα, πως ή περιοχή αυτή ήταν κατοικημένη από Έλληνες και μικρές ομάδες σκλάβων, που τους ύπηρετούσαν. Με την παρακμή του Ρωμαϊκού κράτους και με την εξάπλωση του Βυζαντίου δόθηκαν εύκαιρίες σε μικρές βαρβαρικές όρδες να εισβάλουν με βία και να εγκαθιδρύσουν την τρομακτική τους τυραννική επικράτηση. Οι θρύλοι και οι παραδόσεις μιλάνε για μεγάλες σφαγές στη Β. Βουλγαρία.

Ανακεφαλαιώνοντας το ιστορικό γεγονός έπισημαίνουμε τα παρακάτω στοιχεία:

• Η δήθεν «μεγάλη» στρατιά του Σλάβου βασιλιά Μουράτ, που ήλθε από τον Βορρά και ίδρυσε το «ένδοξο Βουλγαρικό κράτος», δεν ήταν παρά μία μικρή όρδη, άφου, όπως αναφέρεται και στο κείμενο της κολώνας, «ίδρυσε μικρή Στάνη», καθώς έπίσης και στην έπικεφαλίδα της κολώνας, όπου αναφέρεται ως «Αύλη». Έπίσης ή όχύρωση γύρω από τη Στάνη με διπλό προστατευτικό τείχος και μεγάλη τάφρο με νερό δείχνει, πως ό «ίδρυτής της Βουλγαρικής πρωτεύουσας», της Πλίσκας, φοβόταν τους πάντες στη γύρω περιοχή και ένισχύει το γεγονός ότι ή στρατιά του δεν ήταν μεγαλύτερη από μία όρδη.

• Το γένος του πρώτου Χάν, του Άσπαρούχ, αναφέρεται από τους ιστορικούς με την όνομασία Δούλο, που έχει μεγάλη όμοιότητα με την Έλληνική λέξη δούλος.

• Το «λάθος» στη μετάφραση της λέξεως σκλάβος.

• Η καθιέρωση της λέξης ΒΛΓ - ΑΡΙΑ με φυλετική σημασία, έξήγηση της όποιας ήδη έγινε.

Έτσι άμφισβητείται ή προέλευση του Βουλγαρικού κράτους και της «Με-

γάλης Σλαβικής Φυλής», πού δηθεν ἦλθε ἀπὸ τὶς ὄχθες τοῦ Βόλγα. Στὴν μακροχρόνια ἐρευνά μου συνέλεξα πολλές ἀποδείξεις γιὰ τὴν καταγωγή τοῦ δόρειου Βουλγαρικοῦ λαοῦ καὶ τῆς Ἑλληνικῆς του ρίζας, πού μὲ χαρὰ προσφέρω καὶ θὰ προσφέρω στὸν Ἑλληνικὸ καὶ «Βουλγαρικὸ» λαὸ ἀπὸ τὶς στῆλες τοῦ «Δαυλοῦ». Πολλές εἶναι οἱ ἀποδείξεις γιὰ τὸ ἀληθινὸ παρελθὸν τῶν λαῶν τῆς Χερσονήσου τοῦ Αἴμου, πού ἔχει θάνασσα στραγγαλιστεῖ, καὶ οἱ λαοὶ τῆς ἔχουν ἄγρια ἐξάπατηθεῖ μὲ ἀνυπολόγιστες ζημιές στὴν πολιτιστικὴ τους ἐξέλιξη. Μιά τέτοια ὀδυνηρὴ συνέπεια εἶναι ἡ δημιουργία μίσους καὶ φθόνου ἀνάμεσα στὰ δυὸ ἀδελφία τοῦ Αἴμου· τοὺς Βουλγάρους καὶ τοὺς Ἕλληνες. Ἐνα ἀνόητο μίσος, πού ἔκανε τοὺς δυὸ λαοὺς νὰ ἀλληλοσφάζονται καὶ νὰ ἀλληλοεξοντώνονται ποτίζοντας μὲ τὸ πολύτιμο ἀδελφικὸ τους αἷμα τὴ γῆ τοῦ Αἴμου, ἐξυπηρετώντας ταυτόχρονα τὰ σκοτεινὰ σχέδια κάποιου κοινοῦ τους ἐχθροῦ.

Μὰ οἱ καιροὶ πλησιάζουν. Ἀπὸ τὰ ἀνασηκωμένα κόκκαλα θὰ ξυπνήσει ὁ Ὅρφεας καὶ θὰ γυρίσει μὲ τὴν ἀγαπημένη του Εὐριδίκη ἀπὸ τὸν «Ἀΐδη». Μιά λέξη, πού τόσο δυνατὰ φωνάζουν χορευτές, ὅταν χορεύουν στὴ Βουλγαρία, κτυπώντας τὰ πόδια τους στὴ μάνα γῆ, μέχρι πού νὰ ἀνάψουν καὶ νὰ φουντώσουν τὴν ἱερὴ Θρακιά, πού θὰ φωτίσει καὶ θὰ λάμπει στὴ συνείδηση καὶ στὶς ψυχές τῆς ἐνδοξης Ἑλληνικῆς Θρακιώτικης φυλῆς.

*Γεννήθηκα στὴ χωριστικὴ γενιά τοῦ αἵωνα·
πλήρωσα μὲ μύριους τρόπους τὸ μίσος.
Ἦλθα μόνη
κρατώντας στὸ χέρι μου κρίνους,
γελαστή καὶ ἀγνή,
ἀλλὰ ἐσὶ μὲ ὀνόμασες «Λύκο».
Κρατήθηκα ἀπὸ τὸ ρυθμὸ τοῦ αὐλοῦ καὶ τῆς λύρας,
κοιμάτιασα μὲ χέρια γυμνὰ τὸ πέπλο
στὸ βαθὺ σκοτάδι,
ὄρμησα στὴ Θρακιά νὰ ἐξορκίσω τὸ φθόνο,
τὴν Εὐρυδίκη νὰ γυρίσω ἀπὸ τὸν Ἀΐδη.
Κι ἂν πάλι χαθῶ καὶ δὲν ἀντέξω,
μὲ μία λύρα Ὀρφικὴ θὰ σὲ νανουρίζω στὸν ὕπνο.
Μὲ γλυκὸ αὐλὸ τὰ ὄνειρά σου θὰ γεμίζω
καὶ μὲ στεφάνι ἐλιᾶς
τὴ σκλαβωμένη Ἑλλάδα θὰ σοῦ θυμίζω.*

Υ.Γ. Εὐχαριστῶ καὶ συγχαίρω ὁλόψυχα τὸ περιοδικὸ «ΔΑΥΛΟΣ» γιὰ τὴν τόσο μακρόχρονη προσπάθειά του νὰ βρεῖ καὶ νὰ βγάλει στὴν ἐπιφάνεια τὶς ρίζες τοῦ ἐνδοξοῦ Ἑλληνισμοῦ τῆς Χερσονήσου τοῦ Αἴμου, πού στάθηκε σὰν φάρος πολιτισμοῦ γιὰ τὴν συσκοτισμένη συνείδηση τῆς ἀνθρώπινης φυλῆς.

Ἰρένα Σόποδα-Ἀλιμαντήρη

Πηγές:

1) Ὁδηγὸς Μουσείου Σοῦμεν, Σόφια 1981.

2) Περιοδικὸ «Ἀρχαιολογία» (βουλγαριστί), τεῦχος 4, Σόφια 1970.

Ἡ παραφροσύνη καὶ ἡ Νέμεσις

Ὅταν πρὸ δεκαπενταμῆνου περίπου ἀνέκλυσε τὸ πρόβλημα τῶν Σκοπίων, στὴ χώρα μας προκλήθηκε μέγας σάλος καὶ ταραχή, παραλογισμός καὶ παραφροσύνη... Οἱ πολιτικοὶ μας ἡγέτες στὸ σύνολό τους δὲν ἔκρυβαν τὴν ἀμνηχανία τους, ἐνῶ δεδαίωσαν τὸν ἑλληνικὸ λαό, πὼς δὲν θὰ ἐπιτρέψουν ποτὲ στοὺς Σκοπιανούς «νὰ σφετερισθοῦν» τὸ ἑλληνικὸ ὄνομα «Μακεδονία» —λές καὶ τὸ «Σκόπια», πού τώρα χρησιμοποιοῦν, εἶναι μὴ ἑλληνικό... Οἱ πνευματικοὶ μας ταγοί —ἂν ὑπάρχουν τέτοιοι, γιατί πολλοὶ ἀμφισβητοῦν τὴν ὑπαρξή τους— θρηνοῦσαν καὶ ᾠδύροντο, γιατί, λέει, οἱ Σκοπιανοὶ «μᾶς ἔχουν κλέψει» κάπου πέντε χιλιάδες λέξεις —λές καὶ τίς λέξεις πού δανείστηκαν οἱ Σκοπιανοὶ δὲν γίνεται νὰ τίς χρησιμοποιοῦμε κι ἐμεῖς συγχρόνως. Οἱ στρατιωτικοὶ μας ἡγέτες ἐτοίμαζαν «τὰ ὅπλα, τὰ κράνη καὶ τίς παλάσκες» —προκειμένου νὰ τιμωρήσουν τοὺς Σκοπιανούς, πού τοὺς θέλουν σώνει καὶ καλά «Σλάβους» καὶ ὄχι Μακεδόνες, τουτέστιν Ἕλληνες —λές καὶ εἶναι προτιμώτερο νὰ αἰσθάνονται Σλάβοι ἢ ὅτι ἀποτελεῖ ἀμάρτημα τὸ νὰ θέλῃ νὰ λέγεται κανεὶς Ἕλληνας! Οἱ κρατικοδίαιτοι, τέλος, παρόντες διοργάνωσαν συλλαλητήρια καὶ πορείες, προκειμένου νὰ διαβεβαιώσουν τοὺς ἑαυτοὺς τους ὅτι «ἡ Μακεδονία εἶναι ἑλληνική» —ὄχι Ἑλλάς— λές καὶ ἀποτελεῖ ἰδιοκτησία καὶ οἰκόπεδο κάποιων κ.ο.κ.

Μέσα σ' αὐτὸ «τὸ ἀπέραντο φρενοκομεῖο», μέσα σ' αὐτὸ τὸ «ἀλαλούμ» μιὰ μοναδική φωνὴ ἀκουγόταν σὰν παράταξη νότα στὴ γενικὴ συγχωρδία τῶν ὄψιμων κορυβάντων τοῦ πατριωτισμοῦ: Ἡ φωνὴ τοῦ «Δαυλοῦ». Μόνον ὁ «Δαυλός» προτιμοῦσε καὶ ἠῤῃχετο, τὸ κρατίδιο αὐτὸ νὰ λέγεται Μακεδονικό, καὶ ὄχι Σλαβικό, ὅπως εὔχεται νὰ ὀνομασθῇ κάποτε καὶ νὰ γίνῃ ἐν τέλει ὁλος ὁ κόσμος Ἑλλάς, δηλαδὴ νὰ ἐλληνισθῇ ὡς πρὸς τὴν πεποιθήσιν καὶ ὡς πρὸς γλῶσσαν καὶ νὰ σωφρονισθῇ ὡς πρὸς τὰ ἦθη, ἀποποιούμενος τὴν βαρβαρότητα καὶ τὴν ἀμορφωσιά. Μόνον ὁ «Δαυλός» ἔλεγε, ὅτι τὸ κρατίδιο αὐτὸ πρέπει νὰ λέγεται Μακεδονία, γιατί... εἶναι Μακεδονία, τουτέστιν Ἑλλάς, γνωστοῦ ὄντος ὅτι «ἔστιν οὖν καὶ ἡ Μακεδονία Ἑλλάς». Μόνον ὁ «Δαυλός» διεκζητοῦσε, ὅτι οἱ κάτοικοι τοῦ κρατιδίου αὐτοῦ πρέπει νὰ λέγονται Μακεδόνες, γιατί κατὰ ἓνα μεγάλο ποσοστὸ εἶναι Ἕλληνες, «ὥσπερ ἡ γλῶσσα καὶ ἡ πατριὸς παιδεία τους» καὶ τὸ θρήσκειμά τους μαρτυρεῖ. Μόνον ὁ «Δαυλός» συνιστοῦσε στὴν Κυβέρνησίν μας νὰ ἀποστείλῃ εἰδικές ἀντιπροσωπίες στὰ Σκόπια καὶ ἀντὶ ἀρνήσεων καὶ ἀπειλῶν «νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν κυβέρνησίν τους γιὰ τὴν ἀπόφασιν ἐκείνην, καὶ νὰ διαβεβαιώσῃ τοὺς κατοίκους τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ κράτους ὅτι πράγματι εἶναι Μακεδόνες, καὶ νὰ χρηματοδοτήσῃ τὴν ἱδρυση μουσείων, ὅπου νὰ συγκεντρώνεται ὅτιδήποτε μακεδονικὸ ὑπάρχει, καὶ νὰ διατάξῃ τοὺς θλιβεροὺς γλωσσολόγους μας νὰ ἐπιδιώξουν νὰ συμμετάσχουν στὴ σύνταξιν τοῦ μακεδονικοῦ λεξικοῦ, νὰ δωρήσῃ δὲ ὅσους μπορεῖ περισσότερους ἀνδριάντες τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, τοῦ Φιλίππου, τοῦ Ἀριστοτέλους κ.λπ., ὥστε νὰ κυριαρχοῦν στίς πλατεῖες τῶν πόλεων καὶ τῶν χωριῶν τῆς χώρας, καὶ νὰ συνάψῃ πληθὸς συμφωνιῶν οἰκονομικῆς, πολιτιστικῆς, τεχνολογικῆς καὶ ἐμπορικῆς συνεργασίας, καὶ νὰ καθιερώσῃ ἀπόλυτη ἐλευθεροκοινωνία μεταξὺ τῶν δύο κρατῶν, καὶ νὰ στείλῃ ἀφειδῶς βοήθεια ἀνθρωπιστικοῦ, ἱατροφαρμακευτικοῦ, ἐκπαιδευτικοῦ χαρακτήρος» κ.ο.κ.

... Ταῦτα ἀκούσαντες ἢ μᾶλλον ἀναγνώσαντες οἱ Φοινικιστές, κατὰ πρόσωπον μᾶς ἐχλεύασαν:

«Ἰδέστε, εἶπαν, οἱ ἀφελεῖς περιηγητὲς τοῦ αἰῶνος!

Οἱ ἀναίσθητοι,

πού ὅταν ὅλοι ἐμεῖς πενθοῦμε,

→ αὐτοὶ ἡλιοφοροῦν
 κι ὅταν ἐμεῖς σαρκάζουμε,
 ἰδεοφοροῦν...»!

Ταῦτα ἀναγνώσαντες καὶ οἱ πάσης φύσεως κρατικιστὲς καὶ κρατικοδίαιτοι, ἔφριξαν: Ἰδέστε, εἶπαν, πὺν οἱ ἄνθρωποι τοῦτοι ἀποθρασύνθηκαν καὶ νομίζουν, ὅτι «ἡ Ἑλλὰς ἀνήκει στοὺς ἰθαγενεῖς ὑπηκόους μας», ἐπειδὴ ἐμεῖς τοὺς τὸ εἶπαμε ὑπὸ μορφὴν σχήματος λόγου. Πρέπει λοιπὸν νὰ τοὺς δώσουμε νὰ καταλάβουν, ὅτι τόσο ἡ Ἑλλὰς ὅσο καὶ οἱ Ἕλληνες ἀποτελοῦν ἰδιοκτησία μας, τὴν ὁποῖαν διαχειριζόμαστε κατὰ τὸ δοκοῦν, ὅπως ἀκριδῶς κι ὁ ποιμένας τὸ ποιμνιο καὶ τὰ ὑποστατικά του. Ὅποιοσδὴποτε ἄλλος θέλει νὰ ᾤχη λόγο ἢ νὰ λέγεται συμμετόχος, τουτέστιν Ἕλληνας ἢ ἑλληνώνυμος ἢ ἑλληνοπαίδευτος ἢ ἑλληνικός, εἶναι ἀντίδικός μας καὶ κατὰ συνέπειαν ἐχθρός μας...

Ταῦτα, λοιπὸν, ἀναγνώσαντες οἱ «νεκρόσιτοι κι ἐρεβομανεῖς πὺν κοπροκρατοῦν τὸ μέλλον», ἐταράχθησαν. Ἰδέστε, εἶπαν: Ὁ Μ. Ἀλέξανδρος καὶ ὁ Φίλιππος, ὁ Ὁμηρος καὶ ὁ Πλάτων, ὁ Ἀπόλλων καὶ ὁ Ἑρμῆς, ἡ Ἀκρόπολις καὶ ἡ Βεργίνα, ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα κι ἡ ἀτέλειωτη πολιτιστικὴ κληρονομία τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ἀποτελοῦν δική μας κληρονομία. Ἀνεξάρτητα πρὸς τὸ πῶς καὶ τὸ γιατί, σημασία ἔχει ὅτι τὰ κατέχουμε καὶ τὰ διαχειριζόμαστε ἀποκλειστικά ἐμεῖς. Κανεὶς ἄλλος δὲν δικαιούται μερίδιο σ' αὐτά. Μόνο ἐμεῖς δικαιούμαστε νὰ τὰ πουλοῦμε, νὰ τὰ ἐνοικιάζουμε ἢ καὶ νὰ τὰ χαρίζουμε στοὺς φίλους μας. Μόνο ἐμεῖς δικαιούμαστε νὰ τὰ σφραγίζουμε σὲ μονοσεῖα ἢ σὲ ἀρχαιολογικοὺς χώρους καὶ νὰ τὰ ἐπιδεικνύουμε στοὺς «ξένους» ἐπὶ πληρωμῇ. Κι αὐτό, γιατί λεγόμεστε Ἕλληνες! Δὲν θὰ ἐπιτρέψουμε, λοιπὸν, σὲ κανένα Σκοπιανό, Εὐρωπαῖο ἢ Ἀσιάτη νὰ ὀνομασθῇ κι αὐτὸς Ἕλληνας, ὥστε δικαιοματικά νὰ ζητήσῃ κατόπιν νὰ καταστῇ ὁμοτράπεζος!

Αὐτὰ ὥσπου δέποντας κι ὁ «Δαυλός» ἔκαμε τὴν ἐκτίμηση πὺν ἀποτελεῖ μαθηματικὴ πρόβλεψη, ὅτι ὁ ἑσμὸς αὐτὸς τῶν κηφῆνων, πὺν μόνο κατ' ὄνομα λέγονται Ἕλληνες πὺν χεὶ συνταχθῇ μὲ τὸ ψεῦδος καὶ τὴν ἀπάτη πὺν πράγματι μισεῖ καὶ προδίδει τὴν Ἑλλάδα, πὺν ἀρέσκεται ν' αὐταπατάται καὶ νὰ θαναλιζέται χωρὶς στατημὸ, εἶναι καταδικασμένος καὶ μὲ μαθηματικὴ ἀκρίβεια ὁδεύει πρὸς τὸν ἱστορικὸ θάνατό του, τὸν ὁποῖον δὲν πρόκειται ν' ἀποφύγῃ, ἂν δὲν μεταβάλῃ πλήρως τὸν τρόπο σκέπτεσθαι καὶ ἐνεργεῖν. Μόνη διέξοδος καὶ μόνη ἐλπίς σωτηρίας του εἶναι ἡ πλήρης ἀντιστροφή τῆς μέχρι τοῦδε πολιτικῆς, ἐξωτερικῆς τε καὶ ἐσωτερικῆς. Τὸ ἑλλαδικὸν κράτος, ἂν δὲν θέλῃ ν' αὐτοκτονήσῃ, δὲν ἔχει παρὰ νὰ ἐξελληνισθῇ... Ἰδιαίτερα τῇ στιγμῇ αὐτῇ, καὶ συγκεκριμένα στὸ πρόβλημα τῶν Βαλκανίων, πρέπει νὰ φανῇ ἑλληνικό, τουτέστιν μεγάλῳποο, ἀγκαλιάζοντας ὅλους τοὺς βαλκανικοὺς λαοὺς εἴτε αὐτοὶ λέγονται Ἀλβανοὶ καὶ Σέρβοι εἴτε Βούλγαροι καὶ Σκοπιανοὶ ἢ Μακεδόνες, μὲ τοὺς ὁποῖους μᾶς ἐνώνουν μακροχρόνιοι δεσμοὶ παιδείας καὶ γλώσσας, θρησκείας καὶ αἵματος, ὅπως καὶ «δεσμοὶ» μίσους καὶ πολέμων, τοὺς ὁποῖους ὑποὺλα καλλιέργησαν οἱ ἐξουσιαστὲς μεταξύ μας, ἐκμεταλλεζόμενοι τὴν μακρὰν πνευματικὴν μας ἀφασία!

Τὸ ἑλληνικὸν κράτος ἀνέλαβε τὸ ρόλο τοῦ διαμεσολαβητοῦ μεταξύ τῶν ἀντιμαχομένων μερῶν τῆς τέως Γιουγκοσλαβίας, προκειμένου νὰ τερματισθῇ ὁ ἀδελφοκτόνος αὐτὸς πόλεμος. Πρόκειται γιὰ μιὰ ἐξαίρετη, εὐγενὴ πρωτοβουλία, πὺν ὅλος ὁ κόσμος εὖχεται νὰ ἐπιτύχῃ. Ὁ «Δαυλός», πὺν σταθερὰ μένει προσηλωμένος στὴν πολιτικὴ αὐτῇ, χαίρει τὴν προσπάθεια ἐκείνη. Βέβαια, «κι ἂν εἶναι στὸ πρῶτο σκαλί, ...ἐδῶ πὺν ἔφθασε, λίγο δὲν εἶναι...», καθὼς λέγει ὁ ποιητής:

Μακάρι κάποια εὐεργετικὴ δύναμις νὰ βοηθήσῃ, ὥστε οἱ πολιτικοὶ μας ἡγέτες νὰ ἐννοήσουν τὴν χραιοσιότητα τῶν καιρῶν, ἀλλὰ καὶ τὸ χρέος τους ὡς Ἑλλήνων καὶ νὰ ὁδηγηθοῦν στὴν μεγάλην μεταστροφή, στὸ πλήρες ἀναποδογύρισμα τῆς πολιτικῆς τους, ὅπως ἔχει ὑποδείξει ὁ «Δαυλός». Ἀναμένουμε...

Πάν Αἴολος

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΣ ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ

᾽Αποκρυπτογραφήσεις ἐπιγραφῶν Σκαπανέων Αἰγαίων στὴ Σκανδιναβία

ΠΑΝΑΡΧΑΙΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΘΑΛΑΣΣΟΠΟΡΟΙ ΤΟΥ ΒΟΡΡΑ

Σύμφωνα μὲ μιὰ παλιὰ σκανδιναυικὴ παράδοση, ὁ θεὸς Ὀντίν (Odin) εἶναι ὁ ἐμπνευστὴς τῶν κειμένων, τὰ ὁποῖα ἔχουν χαραχθεῖ σὲ δῶρα μὲ γραφὴ Runar (βλ. «Δαυλόν», τ. 133, 134). Κατὰ τὴν ἴδια παράδοση ὑφίσταται δυνατότης ἐπικοινωνίας τοῦ Odin μὲ τοὺς πιστοὺς του μέσω ἐρμητικῶν μηνυμάτων σὲ γραφὴ Runar. Τὴ δυνατότητα αὐτὴ δημιούργησε ὁ ἴδιος ὁ Odin. Ἐλέχθη ἤδη (βλέπε «Δαυλόν», τεύχος 135), ὅτι ὁ σκανδιναυικὸς Odin ταυτίζεται μὲ τὸν Δία (ἀναγραμματισμὸς τοῦ Δῖου). Τὸ ὅτι ὁ Odin ἐλατρεῖτο ἀπὸ τοὺς Βίκινγκς ὡς θεὸς τῆς θάλασσας δὲν ἀφίσταται ἀνάλογης ἐλληνικῆς πρακτικῆς. Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες θαλασσοπόροι ὀνόμασαν τὸν Δία Νηρέα Βοῦν. Ὁ τελευταῖος εἶναι ὁ Νηρεὺς Βορράς, ὁ «πολικὸς ἀστέρης», ποὺ χρησιμεύει στὴ χάραξη τῆς πορείας τοῦ πλοίου κατὰ τὴ διάρκεια τῆς νύκτας.

Οἱ Κέλτες τῆς Γερμανίας ἀπέδιδαν μυστικιστικὴ σημασία στὰ κείμενα μὲ γραφὴ Runar, τὰ ὁποῖα εἶχαν χαραχθεῖ πάνω σὲ ξύλο. Ἡ σχέση τῆς Δρυὸς ὡς ὕλικου καὶ ἀλληγορίας («Δίας Ρᾶ») ἀποδίδει προφανῶς τὴν ἀντίληψη, ἣ ὁποία ἐκφράζεται μὲ τὴν προαναφερθεῖσα σκανδιναυικὴ παράδοση, δηλαδὴ τὴ δυνατότητα ἐπικοινωνίας: Χάραξη Runar = χάραξη πορείας πλοίου. Ὁ παραλληλισμὸς, ὁμιλεῖ ἀφ' ἑαυτοῦ. Ἡ δρυὸς ὡς ὕλικό κατασκευῆς μεταφορικοῦ μέσου, τὸ ὁποῖο ἐπιτρέπει ἐπικοινωνία, συναντᾶται στὴν Ἀργὼ καὶ συγκεκριμένα στὸ πλωριό της μαδέρι. Τὸ μαδέρι αὐτὸ (κοράκι ἢ καρακάξα στὴ γλῶσσα τῶν ναυτικῶν) τοποθετήθηκε σ' ἐκεῖνο εἰδικὰ τὸ σημεῖο τῆς Ἀργοῦς μὲ εἰσήγησι τῆς θεᾶς τῆς Σοφίας, τῆς Ἀθηνᾶς. Τὸ «κοράκι» τῆς Ἀργοῦς ἦταν ἀπὸ ξύλο δρυὸς τῆς Δωδώνης, ὅπου εὐρίσκετο τὸ ἱερὸ τοῦ Δία. Σύμφωνα μὲ τὸν μῦθο «μιλοῦσε» καὶ ἔδινε συμβουλές. Ἰδοὺ καὶ πάλι ἡ σχέση Διὸς καὶ Δρυὸς μὲ τὴν θάλασσα, μὲ τὰ πλοῖα καὶ μὲ τὴν ἐπικοινωνία. Ὁ Δίας τῶν ἑλλήνων Ἀργοναυτῶν εἶναι κατὰ μεγαλύτερο ἀπὸ τὸν Ὀντίν τῶν Βίκινγκς.

Ὁρισμένοι ἐπιστήμονες (F. Dornseiff, *“Das Alphabet in Mystik und Magie”*) ὑποστηρίζουν, ὅτι *“ἱστορικὰ ὑπῆρξε μιὰ μετάβασις ἀπὸ λατρευτικὰ κείμενα μὲ γραφὴ Runar σὲ καθημερινῆς χρήσεως ἐπιγραφές μὲ γραφὴ Runar”*. Κατ' αὐτοὺς τὸ γεγονός ἐντοπίζεται σὲ κάποια περιέργη πρακτικὴ συναντώμενη στοὺς Ἕλληνες, *«οἱ ὁποῖοι συνήθιζαν νὰ διατυπώνουν διαφοροῦμενα κείμενα, στὰ ὁποῖα, ὅταν ὁ θεατὴς ἐντροφούσε περισσότερο, ἀναγνώριζε σὲ κοινὴς ἐπιγραφές μιὰ ἄλλη διάστασι, μιὰ διάστασι ἐμμέσων ἀναφορῶν στὰ θεῖα»* (π.χ. ἡ ἰωνικὴ ἐκφραση *«Ρέω»*). Οἱ σημαντικώτερες σκανδιναυικὲς ἐπιγραφές εἶναι αὐτὲς ποὺ ἔχουν χαραχθεῖ μὲ γραφὴ Runar πάνω σὲ τεράστιους δῶρα. Οἱ παλαιότερες εὐρίσκονται σὲ παραθαλάσσιες περιοχὲς καὶ ὀρισμένους ἀπεικονίζουν πλοῖα, τὰ ὁποῖα ἔχουν προσεγγίσει σὲ ἀκτὴ (π.χ. ἡ βραχογραφία τοῦ Larbro στὴ Gotland, τοῦ Kärstad κ.λπ.: βλ. προηγούμενα τεύχη *«Δαυλοῦ»*). Οἱ τελευταῖες ὀνομάσθηκαν Svensk Norska Runorna (Σουηδο-Βόρεια διακοσμητικὴ Runar) σὲ μιὰ προσπά-

θεια τῶν ἐρευνητῶν νὰ ἐξηγήσουν, γιατί σέ ἄλλες βραχογραφίες, οἱ ὁποῖες συναντῶνται στήν ἐνδοχώρα, ἀπουσιάζει ἡ παράσταση τῶν πλοίων.

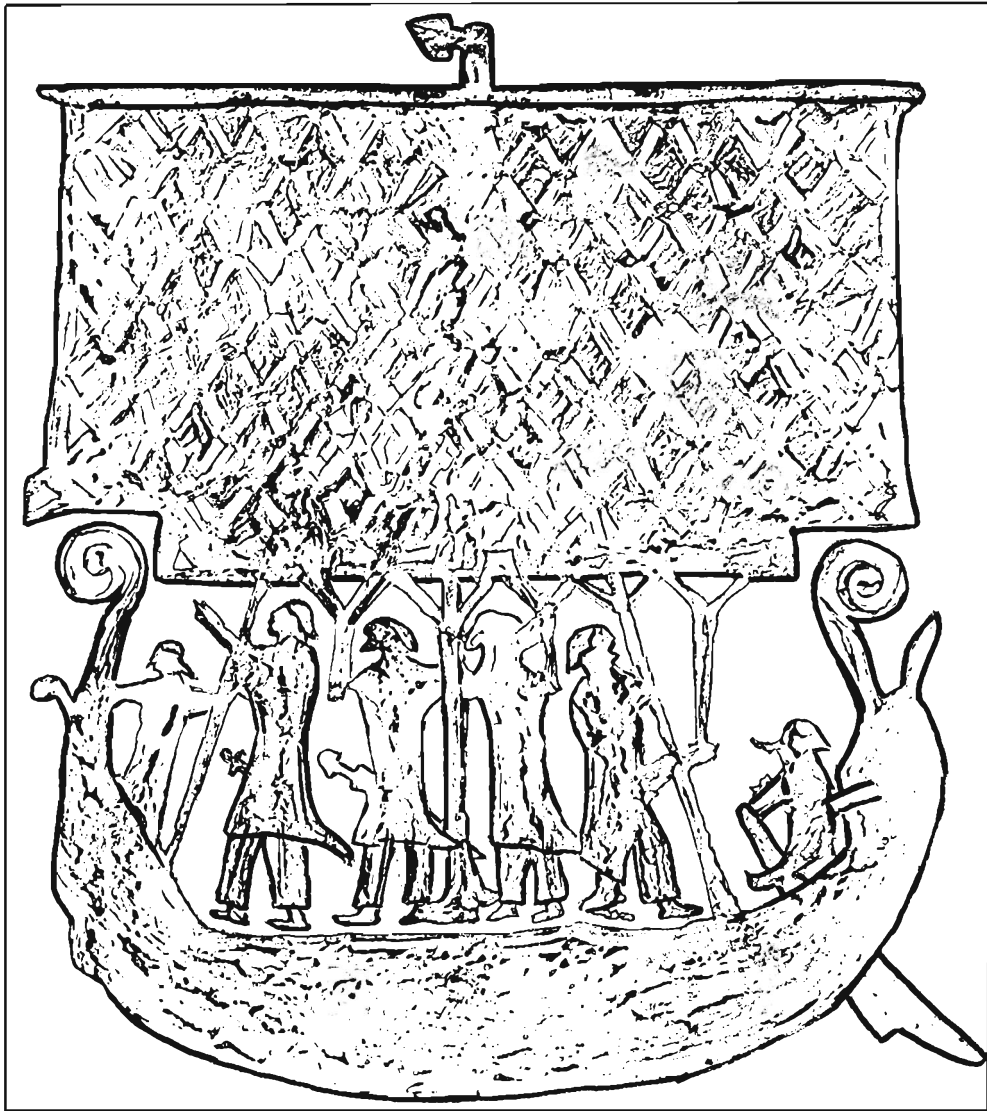
Ἐνα δείγμα πλοίου ἀντίστοιχο αὐτῶν πού παρουσιάζουν οἱ βραχογραφίες παρατίθεται στο παρόν. Εἶναι ἀπεικόνιση ταφικοῦ κτερίσματος (ὁμοίωμα πλοίου) μικροῦ μεγέθους (30 ἐκ. περίπου) ἀπό ὀρείχαλκο. Μὲ ἓνα τετράγωνο πανί, φαρδὺ κουπί στήν πρύμνη γιὰ τιμόνι, ὀρθόπλευρο καὶ ὀρθοπρυμνο σκαρὶ συνάμα, σχετικὰ μικροῦ μεγέθους μὲ μεγάλη κοιλιὰ καὶ μέτριο δύθισμα διαφέρει ἀπὸ τὰ γνωστά νεώτερων χρόνων σκάφη τῶν Vikings (τοὺς *δράκοντες*, ὅπως ἐκαλοῦντο ἀπὸ τὴν κατάληξη τοῦ πλωριοῦ μαδερικοῦ σὲ σχῆμα κεφαλῆς δράκοντα). Μοιάζει περισσότερο μὲ ἀρχαῖα ἐλληνικὰ πλοία (τὰ κατὰ τὸν Ὅμηρο *κοῖλα πλοῖα*) καὶ συγκεκριμένα μὲ τὸν «*κέρκυρο*» (πρόγονο τοῦ τρεχαντηριοῦ: βλ. «*Δαυλὸν*» τ. 135). Οἱ πολεμιστὲς στὸ κατάστρωμα φέρουν ναυτικούς χιτῶνες μέχρι τὰ γόνατα καὶ «παντελόνια». Ἡ λεπτομέρεια αὐτὴ καὶ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου θυμίζουν ναυτικούς τῆς Μεσογείου. Ὁ ἀναγνώστης, πού ἔχει ὑπ' ὄψιν τὸν κλασσικὸ τύπο τοῦ «Viking», θὰ ἀντιληφθεῖ εὐχερῶς τὴ διαφορὰ.

Προχωρώντας στὸ ἐσωτερικὸ τῆς Σκανδιναβίας συναντοῦμε περισσότερες βραχογραφίες μὲ κείμενα σὲ γραφὴ Runar. Συχνὰ ἀπλές, χωρὶς διάκοσμο, ἐνίοτε μὲ παραστάσεις αἰχμῶν δέλους ἢ ἀκόντιων (π.χ. στήλη τοῦ Hällestad) καὶ ἄλλοτε μὲ παραστάσεις σχοινιῶν, τὰ ὅποια καταλήγουν σὲ κόμβους. Γιὰ τὴ σημασία τοῦ δέλους στοὺς Κέλτες καὶ τὰ «λογοπαίγνια» πού ὑποκρύπτονται (παρομοίωση τροχιᾶς τοῦ δέλους μὲ κίνηση τοῦ ἡλίου) ἐγινε λόγος σὲ προηγούμενα τεύχη τοῦ «*Δαυλοῦ*».

Ἡ παρουσία σχοινιῶν καὶ κόμβων σὲ βραχογραφίες μὲ γραφὴ Runar ἀποτελεῖ φαινόμενο, πού προβλημάτισε τοὺς ἐρευνητές, ὅσο καὶ τὰ νεκροταφεῖα τῶν Vikings (τύμβοι σὲ σχῆμα φέτας πεπονιοῦ μὲ διατεταγμένες ἐκατέρωθεν 50 μεγάλες πέτρες). Παραδόξως οἱ ξένοι μελετητὲς δὲν διέκριναν τὴ σχέση πλοίου (οἱ τύμβοι τῶν Vikings ἀπεικονίζουν πλοῖο μὲ 50 κωπηλάτες) μὲ τὸν θεὸ Odin οὔτε τὴ σημασία τῶν κόμβων (τὰ σχοινιά πρόσδεσης τοῦ πλοίου) ὡς σημείων ἀναφοράς σὲ ἥρωες ναυτικούς.

Τέτοιοι ἥρωες ἦταν οἱ 50 Ἀργοναῦτες. Ὁ Χῶρος δὲν ἐπιτρέπει λεπτομερῆ ἀνάλυση τοῦ «τρόπου ἐπικοινωνίας τοῦ κυβερνήτη τοῦ πλοίου μὲ τὰ θεῖα» μεταφραζόμενου στήν πράξη ὡς χάραξη τῆς πορείας τοῦ ταξιδιοῦ. Ἡ δομὴ τοῦ πλοίου χάρη στὸ «κοράκι» τῆς πλώρης προσφέρει ἀντιστοιχίες συγκεκριμένων θέσεων τὸν πρὸς σημεία τοῦ ὀρίζοντα. Τὸ «κοράκι» ἀντιστοιχεῖ στὸν Βορρᾶ, τὸ δοιάκι στὸν Νότο κ.λπ. Καθορίζοντας τὴν ἐκάστοτε νοητὴ εὐθεῖα «δοιάκι-κοράκι» πρὸς σημεῖο τοῦ ὀρίζοντα, τεκμαιρόμενο ἀπὸ τὶς θέσεις τῶν ἀστρῶν (π.χ. πολικὸς ἀστέρης) ὁ κυβερνήτης μπορεῖ νὰ καθορίσει κατὰ προσέγγιση πορεία. Ἡ ἀντίληψη ὅτι τὸ πλοῖο πλέει βάσει θεϊκῶν ἐπιταγῶν (μῦθος Ἀργοῦς) προσφέροντας ἐπικοινωνία (κατάπλοι), ἐπιτρέποντας δημιουργία δεσμῶν (κόμβοι σχοινιῶν) καὶ ἐκπληρώνοντας τὴν ἀποστολὴ του (πορεία στὸν ἥλιο = ταξίδι στὸν τόπο τῶν ἀθανάτων ἡρώων, ὅπου εὐρίσκεται τὸ βασίλειο τοῦ Odin) ἐκφράζεται μέχρι σήμερα ἐρμητικὰ στὸν θυρεὸ τοῦ Γερμανικοῦ Τεκτονικοῦ Τάγματος.

Στὴ γλῶσσα τῶν συμβόλων τὸ πλοῖο εἶναι μέσο μεταφοράς τοῦ δοκιμαζόμενου, ὁ ὁποῖος καλεῖται νὰ διασχίσει μ' αὐτὸ τὴ γῆινη κόλαση. Ἄν ξεφύγει ἀπ' αὐτὴν ἀλώβητος, στὸ τέρας τῆς διαδρομῆς ἀποκτᾷ τὴν αἰωνιότητα. Τὸ κακὸ πνεῦμα, ὁ Σέθ, μὲ τὴ μορφή τοῦ δράκοντα-ὄφι «Ἀποφι», προσπαθεῖ νὰ ἀνατρέψει τὸ πλοῖο καὶ νὰ πάρει τὴν ψυχὴ τοῦ θαλασσοπόρου» (D. Chevalier). Κατὰ ὀρισμένους ἀναλυτὲς «τὸ ταξίδι μὲ τὸ ἡλιακὸ πλοῖο ἀποτελεῖ διερεύνηση τοῦ ἀσυνειδήτου, τὴν ὁποία κάνει κάθε ἄτομο. Ὅταν τελειώνει ἐπιτυχῶς, ἡ ψυχὴ θρῖσκει τὴ δικαίωσή της, γιατί οἱ κόμποι πού τὴν κρατοῦσαν δεμένη στὸ γῆινο πεδίο ἔχουν λυθεῖ». Οἱ ἴδιοι ἀναλυτὲς ἐπισημαίνουν ἐν προκειμένῳ τὴν ὀρθότητα τῶν ἀναφορῶν τῆς ἐλληνικῆς μυθολογίας γιὰ τὸν Χάροντα καὶ τὸ «ἀντίκρυ-

Ἐναπαράσταση πλοίου με ἥρωες ποὺ ἔφθασαν στὶς σκανδιναβικὲς ἀκτὲς «ἀπὸ τὴν Γῆ τοῦ Δία».

σμα» ποὺ καταβάλλεται σ' αὐτὸν (τὸ νόμισμα ἐκπροσωποῦσε αὐταπάρνηση τῶν ὑλιστικῶν προσδέσεων χάριν ἀπόκτησης τῆς ἐλευθερίας τῆς ψυχῆς).

Ἡ προσέγγιση τοῦ πλοίου σὲ ἀσφαλῆ λιμένα (τὸν ἰδανικὸ μέ κοσμικὴ ἔννοια) εἶναι ὁ στόχος τοῦ κυβερνήτη (καθοδηγητῆ). Ἡ ἐκεῖ ἀγκυροβόληση τοῦ πλοίου διασφαλίζεται μὲ τὰ μέσα πρόσδεσης, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ εἶναι ὑψηλοῦ πνευματικοῦ ἐπιπέδου. Τόσο ἡ ἀγκυρα ὅσο καὶ τὸ σχοινὶ μὲ τοὺς κόμβους ἀποτελοῦν κλασσικὰ κοσμικὰ σύμβολα (ἡ ἀγκυρα παρομοιάζεται μὲ τὸν σταυρὸ καὶ τὸ σχοινὶ μὲ τὸν ὀμφάλιο λῶρο ποὺ ἐνώνει τὸν ἄνθρωπο μὲ τὸ θεῖο). Ὁ κόμβος στὴ γλῶσσα τῶν συμβόλων εἶναι ἡ δύναμη ποὺ προσδένει. Ἡ πρόσδεση μπορεῖ νὰ εἶναι ὕλική ἢ πνευματική. Στὴν πρώτη περίπτωση ἐμποδίζει τὴν ψυχὴ νὰ συναντήσῃ τὴν ἀρχέτυπη Ἀρχὴ τῶν πάντων, κρατώντας τὸ ἄτομο προσκολλημένο στὰ γῆινα. Στὴ

δεύτερη περίπτωση, ἅπαξ καὶ συσταθεῖ ὁ πνευματικός σύνδεσμος μετὰ τοῦ θεοῦ, τὸ ἐπιστέγασμα εἶναι ἡ αἰωνιότης, ἡ ὁποία ἐκφράζεται μετὰ ἀπαρχῇ μιᾶς νέας ζωῆς, ἰσοδύναμης μετὰ τὴν ἀθανασία. Πράγματι στοὺς Αἰγύπτιους ὁ κόμβος τῆς Ἰσιδος εἶναι σύμβολο τῆς ἀθανασίας, συναντώμενο εἴτε στὴ ζώνη τῶν ἀπεικονιζομένων μορφῶν εἴτε στὸ ὑπόδημά τους (τὸ ὑπόδημα εἶναι ἐνδειξη ζωντανῆς παρουσίας σὲ γῆινο ἐπίπεδο, τὸ ἀνυπόδητο πέλμα ἐνδειξη θέλησης ἀπελευθέρωσης ἀπὸ τὸ γῆινο ἐπίπεδο καὶ τὸ ὑπόδημα μετὰ τὸν κόμβο τῆς Ἰσιδος ἢ ἐναρξὴ πρόσδεσης σὲ κοσμικὰ πλέον πεδία).

Τοὺς μελετητὲς τῆς Runar ἔχει ἐντυπωσιάσει ἡ παρουσία ὀγκόλιθων (ὅπου εἶναι χαραγμένα τὰ κείμενα) σὲ περιοχὲς μετὰ πεδινὴ φύση τοῦ ἐδάφους, δοθέντος ὅτι τὰ πλησιέστερα βουνά, ποὺ προσφέρονται γιὰ ἀπόσπαση βράχων, ἀπέχουν ἀρκετὰ μακριά. Ὅρισμένοι βράχοι ζυγίζουν δεκάδες τόνων, εἶναι λαξευμένοι σὲ μακρόστενο σχῆμα ἢ σὲ σχῆμα φαλλοῦ, ἔχουν λειανθεῖ προτὴν χάραξης κειμένων καὶ εἶναι μπηγμένοι στὸ ἐδαφὸς ἀντικρύζοντας τὸν οὐρανὸν. Κάποιοι ἐπιστήμονες τοὺς ὀνομάζουν Menir. Πλέον δόκιμος εἶναι ὁ ὅρος Irmensul (βλέπε τεῦχος 136 τοῦ «Δαυλοῦ»), καὶ τοῦτο ἐπειδὴ ἡ λέξη Menir εἶναι ἀναγραμματισμὸς τῆς λέξης Irmen. Πρόκειται γιὰ Ἑρμαίους Στύλους, ἄλλως Φαλλούς, σύμφωνα μετὰ τὴν ἀρχαιοελληνικὴ λατρευτικὴ ἀντίληψη καὶ πρακτικὴ.

Μία μεγάλη ομάδα ἀπὸ Irmensul φέρει ἐπιγραφὰς Runar σὲ ὀφιοειδῇ διάταξη ἢ παραστάσεις ὄφειν μετὰ χαραγμένα πάνω τους κείμενα σὲ γραφὴ Runar. Οἱ ὄφεις εἶναι κουλουριασμένοι καὶ τὰ σώματά τους δεμένα μετὰ κόμβους. Τὶς παραστάσεις πλασιώνουν κρίνα, σταυροὶ ἢ λέοντες, ποὺ μοιάζουν σὰν νὰ θέλουν νὰ δείξουν ὅτι χάρη στὴν παρουσίᾳ τους ἐγίνε δυνατό τὸ δέσιμο τῶν ὄφειν μετὰ κόμβους. Οἱ λέξεις *κρίνος*, *σταυρὸς* καὶ *λέων* ὑποκρύπτουν τὶς ἐκφράσεις «κρίνω» (ἀπονέμω δικαιοσύνη), «Σείριος Ταῦρος» (ἰσχὺς τοῦ Σείριου-Ὁσιρι-Βοῦ) καὶ «Ἡλέων» (Ἥλιος-Ὠν).

Οἱ βραχογραφίαι αὐτὲς προβληματίσαν πολλοὺς. Κάποιοι ἐρευνητὲς (Almgren, Anderson, Carlsson, Cederström, Christiansson, Cornell, Eimer, Hallberg, Neveus κ.ἄ.) τὶς θεωροῦν "*Monuments Karande*" (μνημεῖα σκαπανέων-ἐξερευνητῶν) καὶ συγκεκριμένα τῶν μυθικῶν "*Andra, Omar, Betade, Ochut, Vidgade, Upp, La, Gan*". Τὰ πρόσωπα αὐτά, σὲ ἐπὶ λέξει ἐλληνικὴ ἀπόδοση εἶναι: «ΑΝΔΡΑ ΟΜΗΡΟΥ ΒΟΥ ΤΑ ΝΤΕ ΘΕΚΕΤΟ ΦΥΓΑΔΕ ΑΠΩ ΗΛΙΟΥ ΓΑΝ», δηλαδὴ «Ἄνδρας Ὁμηρικός, πιστὸς τοῦ Βοῦ Θεοῦ, ἔφτασε φυγὰς σὲ μακρινὴν Ἥλιου γῆν». Ὁ ἀναγνώστης θὰ ἐκπλαγῇ ἴσως ἀπὸ τὴν «ἀπόδοση» αὐτή. Κατὰ τὴν ἀποψή μας ὅμως ἡ παλιὰ σκανδινὰ γλῶσσα εἶναι μιὰ ἀρχαία ἰωνικὴ διάλεκτος καὶ τὰ "*Runstenslinga Ornaments Motiv*" (διακοσμημέναι ἐπιγραφὰς μετὰ Runar) γραπτὲς ὑποθήκες ποὺ ἄφησαν ἀρχαῖοι Ἕλληνες θαλασσοπόροι ποὺ ἔφτασαν στὴ Σκανδιναβία.

Στὶς σελίδες ποὺ ἀκολουθοῦν, παραθέτουμε ἀποκρυπτογράφηση ἐπιγραφῶν "*Monuments skarande*" τῆς Σκανδινὰ Χερσονήσου. Οἱ φωτογραφίαι δημιουργοῦνται γιὰ πρώτη φορὰ στὴν Ἑλλάδα καὶ προέρχονται ἀπὸ Σουηδικὲς πηγές. Γιὰ τὸ δέσιμο τῶν φιδιῶν μετὰ κόμβους κάποιοι ἀδαεῖς ἔσπευσαν νὰ μιλήσουν γιὰ «μαγικὲς πρακτικὲς». Ἐλάχιστοι διέκριναν πιθανὰ μηνύματα. Πράγματι ὑπάρχουν μηνύματα ποὺ συναντῶνται στὴν ἐλληνικὴ μυθολογία (π.χ. τὸ περιστατικὸ τοῦ Ἡρακλεῖ νὰ συνθλίβει ὡς βρέφος τὰ 2 φίδια, ποὺ πῆγαν νὰ τὸν πνίξουν στὴν κούνια του, δείχνει, ὅτι δὲν ἦταν κοινὸς θνητός, ἀλλὰ προορίζετο γιὰ ἄθλους). Τὸ ὅτι ὁ Ἑρμῆς ἔχει στὸ κηρύκειό του 2 περιελιγμένους ὄφεις (σύμβολα τῆς ἰατροφαρμακευτικῆς) δείχνει, ὅτι εἶναι γνώστης τοῦ ὅτι ἀπὸ τὸ δηλητήριον τοῦ ὄφειος παρασκευάζεται πολὺτιμο γιὰ ὀρισμένες παθήσεις φάρμακον καὶ τέλος τὸ ὅτι ὁ Ἡρακλεῖς φονεῦει τὸν ὄφι-φύλακα καὶ «παίρνει» τὰ χρυσὰ μῆλα τῶν Ἑσπερίδων δείχνει, ὅτι ἐπληξε τὴ ρίζα ἐνὸς κακοῦ, ποὺ δημιουργοῦσε συ-

νεχῶς ἔριδες (τὰ μήλα τῆς ἔριδος).

Ἀνεφέρθη προηγουμένως, ὅτι τὸ κακὸ πνεῦμα, ὁ Σέθ, ὡς Ἐποφίς ἔχει σταθερὴ ἐπιδίωξη. Οἱ ἡλιακοὶ ἥρωες δὲν πτοοῦνται ἀπὸ τὴν παρουσία του οὔτε ἐνδίδουν στοὺς ὕλιστικoὺς πειρασμοὺς ποὺ θέτει. Φέρουν τὸ πλοῖο στὴν ξηρὰ (ἐπικοινωνία μὲ τὸ θεῖο), τὸ ἀσφαλίζουν, ἀποβιβάζονται, συλλαμβάνουν τὸν Ἐποφί καὶ τὸν ἐξολοθρεύουν. Ὁ ἱερός κόμβος τῆς Ἰσιδος, σύμβολο ἐνώσεως τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὸ θεῖο, συναντῶμενο καὶ σὲ χριστιανικοὺς σταυροὺς μὲ κόμβους, εἶναι «φυλαχτό» ποὺ προστατεύει ὅποιον τὸ φοράει. Κατὰ τοὺς ψυχολόγους «τὸ ἄτομο μὲ τὴν ιδέα τοῦ φυλαχτοῦ αὐθυποβάλλεται», ἐνισχύει τὴν πεποίθησή του, ἐπαναυθυποβάλλεται κ.ο.κ., «καθιστάμενο ἄτρωτο».

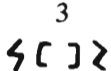
Ὁ κόμβος τῆς Ἰσιδος, τὸν ὁποῖο ὀρισμένοι ταυτίζουν μὲ τὸν Αἰγυπτιακὸ σταυρὸ (σύμβολο τοῦ Ρᾶ Ἡλίου) ἢ «ΑΝΚ», εἶναι ἐλληνικῆς προελεύσεως. Συναντᾶται σὲ πανάρχαια (προαιγυπτιακὰ) «πρωτοκυκλαδικὰ» (ὀρθότερα Αἰγαιακὰ) εἰδώλια τῆς Κέρου (τμῆμα τῆς Αἰγαιίδας), διότι στὴν περιοχὴ αὐτῇ εὐρίσκεται τὸ Γήινο Μητροπολιτικὸ Κέντρο-Δέκτης τοῦ Ἡλιακοῦ Φωτὸς (κοσμικὲς ἀκτινοβολίες καὶ μαγνητισμός). Τὸ κέντρο αὐτὸ εἶναι γνωστὸ ὡς λατρευτικὸς χώρος (ἡ ἀρχαία Δῆλος — ἴσως ἡ σύγχρονη Τήνος). Τὰ «εἰδώλια τῆς Κέρου» ἀποτελοῦν ἀναπαραστάσεις ἡρώων (μὲ ἐμφανὴ παρουσία τοῦ φυλαχτοῦ τους) τῶν ἀρχαίων ἐλλήνων, οἱ ὅποιοι ἐδωσαν τὴ ζωὴ τους, γιὰ νὰ ἐπικρατήσῃ ἡ πνευματικὴ πρόοδος τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὸ θεῖο. Μαρτύρησαν καὶ σταυρώθηκαν χιλιάδες χρόνια πρὸ Χριστοῦ, ἀλλὰ περνοῦν ἀπαρατήρητοι, παρ' ὅλο ποὺ εἶναι «τέκνα Ἡλίου» (μνημένοι - καθοδηγητές). Πρόκειται γιὰ τοὺς Φάνη, Διόνυσο καὶ Ὁρφέα, ποὺ σταυρώθηκαν στὴ Μυσία, στὴν Αἴγυπτο καὶ στὴ Θράκη ἀντίστοιχα.

Τὸ σημαντικώτερο μήνυμα ἐκπέμπει ἡ βραχογραφία τοῦ Lagno. Ἀπεικονίζεται ἓνας Μῶας, ποὺ τὸν ἔχουν τυλίξει οἱ μὲ μορφὴ ὄφειων πλόκαμοι ἐνὸς τέρατος, τὸ ὁποῖο ἔχει προσκολληθεῖ στὴν κεφαλὴ του καὶ προσπαθεῖ νὰ εἰσχωρήσῃ σ' αὐτὴν ἀπὸ τὰ αὐτιά καὶ τὸ στόμα του (νὰ εἰσαγάγῃ τὰ ὅλα του ἤχους πλάγνερους καὶ στὸ στόμα του λόγους ποὺ δὲν ἐννοεῖ, ἄλλως τὴν συκοφαντία καὶ τὸ ψεῦδος). Τὸ τέρας αὐτὸ (φαίνεται καθαρὰ μὲ ἀναστροφή τῆς παραστάσεως) ἔχει τὴν μορφὴ ὀκτάποδα. Δυστυχῶς γιὰ τὸ τέρας ὁ Μῶας ἔχει προστασία. Οἱ διακλαδώσεις τῶν πλοκάμων σχηματίζουν συγκεκριμένα γράμματα Runar καὶ σκιαγραφοῦν τὴ μορφὴ. Τὴν προστασία παρέχει ὁ Βοῦς-Δίας, ὁ ὁποῖος τοῦ ὑπενημίξει: «ὁ Διόνυσος εἶναι ὁ πατὴρ σου» (καὶ ὄχι ὁ Σέθ) καὶ τὸν συμβουλεύει: «σῶσε τὸν ἐαυτό σου μὲ τὸν Πᾶνα», δηλαδὴ «ὑπνώτισε τὸν ὄφι μὲ τὸν αὐλὸ τοῦ Πανὸς καὶ μετὰ φόνευσέ τον». Σὲ ὅ,τι ἀφορᾷ τὸ «τέρας», οἱ σημειώσεις 8 ἕως καὶ 13 τοῦ Πίνακα 1 εἶναι εὐγλωττες.

Ἀπὸ τὴν ἀνάγνωση τῆς βραχογραφίας τοῦ Lagno (Lagno = Λάγνον; = Σαγηνεῦον;) προκύπτει ἡ ὑπογραφή ἐκείνων ποὺ χάραξαν τὴ γραφὴ Runar. Στὸ «ὑστερόγραφο» δηλώνουν: «Οἱ Δρυῖδες σὲ θεωροῦν» (σὲ παρακολουθοῦν καὶ σὲ προσέχουν). Δρυῖδες, ὡς γνωστόν, εἶναι οἱ ἱερεῖς τῶν Κελτῶν, ἀλλὰ καὶ οἱ ἀπόγονοι τῆς ἱερᾶς Δρυὸς («Δαυλός», τ. 134). Ἡ ἱερὰ Δρυὸς εὐρίσκεται στὴ Δωδώνη, καὶ χρῆση αὐτῆς ἔκανε ἡ Ἀθηνᾶ συμβουλευόντας τοὺς Ἀργοναῦτες νὰ τοποθετήσουν ἓνα κομμάτι τῆς ὡς «κοράκι» τῆς Ἀργοῦς (τὸ ὁποῖο «μιλοῦσε», ἔδινε συμβουλὲς καὶ ἐπομένως ἐξουδετέρωνε τὰ πλανερὰ λόγια καὶ ἔργα τοῦ Ἐποφί).

Δηλὸν ἐστὶ ὅτι καὶ ἡ Ἀργὴ εἶχε τὸ «φυλαχτό» τῆς. Μέχρι σήμερα οἱ Ἕλληνες καραβομαραγκοί: α) ὅταν «στήνουν» σκελετὸ καϊκιοῦ, τὸν «σταυρώνουν» (χάραζουν σταυρὸ στὸ πλωρὸ μαδέρει) καὶ β) προτοῦ νὰ ρίξουν τὸ σκάφος στὸ νερό, τοποθετοῦν ἐσωτερικά, κοντὰ στὸ «τιμόνι» (δοιᾶκι) Ἐσταυρωμένο ἢ Παναγία, φωνάζουν τὸν πατᾶ καὶ κάνουν ἁγίασμό. Δηλαδὴ δάζουν «φυλαχτό» στὸ σκάφος.

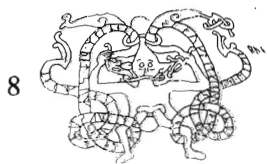
Πίναξ 1. Ἀνάλυση τῆς βραχογραφίας τοῦ Lagno

¹
²
³
⁴ **NE-SU-PA-SO**

5. NESU-PA-SO (ἐκ δεξιῶν) = ΝΥΣΟΣ ΠΑΤΗΡ ΣΟΥ = ὁ Διόνυσος εἶναι ὁ πατήρ σου.

6. NE SU PA SO (ἐναλλάξ) = PANE SOSU (ΠΑΝΕ ΣΩ ΣΟΥ) = σῶσε τὸν ἑαυτό σου μέ τὸν Πᾶνα.

7 = **ΒΟΥΣ**

= ὁ ὀκτάπους προσπαθεῖ νὰ σὲ κυριαρχήσει.

9. ΟΚΤΑΠΟΥΣ = ΠΟΛΥΠΟΥΣ = ΜΕΔΟΥΣΑ = ΜΕΔΕΟΥΣΑ = ΜΗΔΕΙΑ.

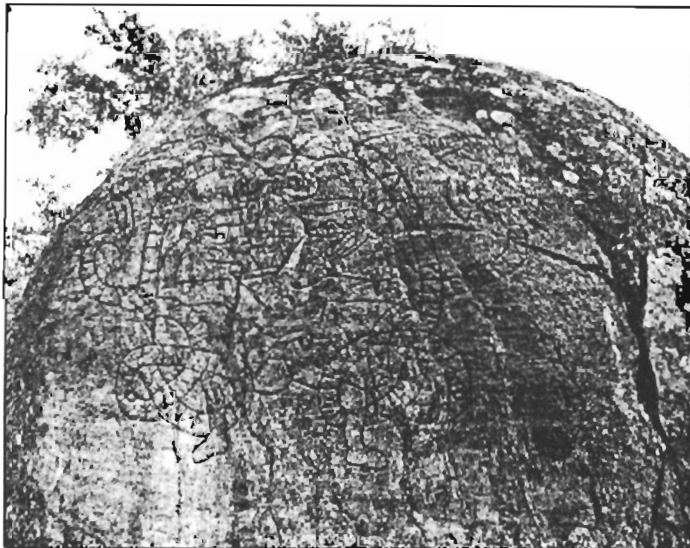
10. ΟΚ-ΤΑ-ΠΟΥΣ = ΩΧΕΤΟ ΟΠΥΣ = ὁ τελῶν συνουσία με ἄρρενα (βλέπε λ. ὀπύω στὸ Μ.Λ.Ε.Γ. τῶν Lidel. & Scott).

11. ΟΚΤΑΠΟΥΣ = ΟΚΤΩ-ΟΠΩΠΑΣ = τὸ σχηματίζουν 8 γωνίας.

12. ΟΚΤΑΠΟΥΣ = ὀκτώ ἀποφύσεις.

13. ΑΠΟΦΥΣΙΣ = ΑΠΟΦ..ΙΣ = Σέθ.

Βραχογραφία τοῦ Lagnö Och Aspö I Mälaren

Καθαρογραφὴ τῆς ἐπιγραφῆς

Υ†↑Π†Δ•†ΛΝΡΛΨ•*ΝΥ↑Π†Δ•Δ†↑
 4††↑|†Δ•Δ†↑•4ΝΨ•4†

•ΔFR||Δ•†ΝΥ•4ΓΕΔΙ•Γ|↑Υ|†
 •Υ|†RΔ||†•Υ†RΥ|•Δ|4†||Υ↑|†
 Υ|Ν↑†ΝΥ|↑

RΔ†

Ἀπόδοση μὲ συλλαβὲς Γραμμικῆς

ni - o - sa - pi - o - ne - • a - o - se - ti - o - de - ke - to - ro - ti ←
 • ti - de - ti • ne - o - ne • ne - de - se - de - ti - o - ro - ke
 ne - de - ni - ti - e - de - ke
 to - do - re - e - e - to - • de - o - se • so - wu - do - to - e - wu - e - ti - se - e - de
 e - e - de - ne - de - re - se - e • to - e - ne - de - e - e - se - ti - e - ke
 se - e - de - re - o
 re - o - de

Ἀπόδοση στὴ νεώτερη ἑλληνικὴ

— ΤΗΡΩ ΤΟΚΕΔΕ* ΟΤΙΣΕΟΑ ΝΕΩ ΠΗ ΣΑ ΟΝΕΙ
 — ΚΕΡΩ ΩΤΙΔΕΣΣΕ ΔΕΝ ΝΕΟΝ
 — ΕΤΙ ΔΕ ΤΟΚΕ ΔΕ* ΕΤΙΝΙ ΔΕΝΕ
 — ΔΕΕΣΣΕ ΤΙΕ ΒΟΥΕΤΟ ΔΟ ΒΟΥ ΣΩΣΑΙ
 — ΩΔΕ ΤΩ ΕΑΡΕ ΔΟΤΩ ΚΕ ΑΙ ΤΗΣΕΕΕ ΔΕΝΕΕ ΤΟ ΕΣΕΡΕ ΔΕΝΑΙ
 — ΔΕΕΕΟΡΕΔΕΕ ΣΕ ΔΕΟΡΕ

Ἐλεύθερη ἀπόδοση στὴ νεοελληνικὴ

— Διατηρῶ γόνους τοῦ Ὀδυσσεά στον Ναό, μήπως σὺ ὠφελῇθεῖς.
 — Μὲ κερὶ τὰ αὐτιά σφράγιζε τῶν νέων.
 — Ἐπὶ πλέον δὲ τοὺς γόνους στὴν Ἀθηνᾶ νὰ τοὺς προσδένεις.
 — Νὰ προσεύχεσαι στον Θεὸ Βοῦ. Τὴ γῆ ὁ Βοῦς θὰ σώσει.
 — Ὡδὲς τὴν ἀνοιξὴ θὰ στείλω καὶ οἱ Θεοεῖς Δαναοὶ τὸν Ἀσσύριο θὰ δέσουν.
 — Οἱ Δρυῖδες ἐσένα θεωροῦν (προσέχουν).

Τοκάς - τοκάδες = ἔγκυοι γυναῖκες, κιοφοροῦσες καὶ μεταφορικά γέννες, γόνοι, ἔμβρυα, ἀπόγονοι.

- ΡΕ ΤΗΝΔΕ ΚΟΥΓΙΑ ΚΕ ΔΙΑ
- ΜΙΔΕΑ ΓΙΑ ΕΝ ΑΙΝΕΙΑ
- ΙΑΝ ΝΙΑ ΓΙΑ ΚΕΡΟΟΥΝΙΑ ΡΕ ΘΥΟΥΣΕ ΝΕ ΔΕ ΓΙΑ
- ΘΕΟΥ ΠΑ ΥΑΙΝΕ ΕΝΔΑΙΤΙΟΥ ΚΟΥΓΙΑ ΚΑΡΟ ΡΕ
- ΚΟΥΓΙΑ ΚΡΕΤΙ ΤΗΔΕ ΓΑ
- ΕΝ ΕΝΙΡΟΤΟ ΓΑ ΝΙΕ ΔΕ ΤΗΝ ΕΓΑ
- ΕΤΗ ΔΑΝΙΑ ΘΕΟΥ ΤΗ ΓΑ
- ΠΑ ΝΤΕ ΤΗΔΕ ΕΝ ΑΡΕΤΗ ΕΝΔΑΙΤΙΟΥΕ ΚΟΥΓΙΑ

Ἐλεύθερη ἀπόδοση στή νεοελληνική

- Ὁ Ἰάσων μὲ τὸ δέρας δένει τῆς Ἐκάδης τὰ τέκνα.
- Στὸ βασίλειο τοῦτο τὰ τέκνα εἶναι ἀπὸ τῆ γῆ τοῦ Δία.
- Τῆς Μήδειας γιοὶ (ὑπάρχουν) στὸ (basileion) τοῦ Αἰνεία.
- Τῆς Ἰωνίας γιοὶ στὸ βασίλειο τῆς Κερήνειας κάνουν θυσίεσ στὸν γιὸ νέον θεοῦ.
- Θεὲ πατέρα. Ὑαίνες ζοῦν μεταξὺ τῶν τέκνων τοῦ βασιλείου τῆς Καρίας.
- Τέκνα τῆς Κρήτης (εὐρίσκονται) σὲ αὐτὴ τῇ γῇ.
- Σὲ ὀνειρώου γῇ νέα (ἐγκαταστάθηκε) ἡ Αἶγα (τοῦ Δία).
- Αὐτὴ εἶναι ἡ Δανία, ἡ γῆ τοῦ θεοῦ.
- Στοῦ πατρὸς θεοῦ ἐδῶ ἐν ἀρετῇ διαβιοῦν τὰ παιδιά.

Στήλη τῆς Kolunda* (Södermanland)

* Kolunda = Κολώνη Διός; (ἡ κολώνα ἢ ὁ λόφος τοῦ Δία, ἡ στήλη τοῦ Δία).

Καθαρογραφὴ τῆς ἐπιγραφῆς

: ρ χ ι ι : ' ι ι λ · ' τ ι τ : ' λ τ ι ι
 ρ λ ρ ρ ι τ ι ρ : χ λ γ : ψ λ τ γ λ
 * ι χ ρ : ψ χ ρ λ ρ : χ λ γ : ψ λ ρ ρ ι
 ι ψ τ τ ι : ρ ι χ ρ ρ λ : τ ρ ι γ ι τ χ

Ἀπόδοση με συλλαβὲς Γραμμικῆς

: εν - de - ti - u • εν - ti - e - ni: εν - u - e - εν ←
 : d - pa - e - εν
 e - t - e - wu - εν: de - u - se: te - u - ti - se - u
 to - u - re - se
 de - to - u - re: de - u se: ne - u - to - u - δις
 : ti - re - e - se - e - nu - de - a - e - de - re • te
 e - te - ti - ni - εν: se - e - de - re - to - u

Προκῦπτον κείμενο στὰ ἑλληνικὰ

EN ENI OY EN: ENI AITIEN • OY THΔE EN: ENE ΠA NTE:
 OYΣ AITIOY TE: ΣE OYΔE: EN BOYE TEΣEP E OY TO ΔIΣ OY TO
 OYNE:
 EΣ OYΔE PE OY TO NTE TE • PE NTEE ANTE NOYE ΣE EPETI:
 OY TO PE NTE EΣE: ENI HTHTEE

Ἀπόδοση κειμένου στὰ ἑλληνικὰ

EN ENI OY EN. ENI AITION. OY THΔE EN. EN ΠATHP ΘEOΣ.
 OYΣ AITIOY ΣY. ΣY OYΔEN. EN BOY TEΣΣEP A. OY TO ΔIΣ, OY TO
 EN.
 EΣ OYΔEN P I O ΘEOΣ ΣOY. P I ΘEOY AΔH NEO ΣOI EPΘEI
 OY TO P I ΘEOY EΣOY. TΩ ENI HTTHΘEI

Ἐλεύθερη ἀπόδοση στὴ νεοελληνικὴ

Στὸ ἐν δὲν ὑφίσταται μονάς. Στὸ ἐν ὑπάρχει αἷτιον. Δὲν ὑφίσταται στὴ γῇ
 ἐδῶ. Τὸ ἐν εἶναι ὁ πατὴρ θεός. Τὸ οὐς τοῦ αἰτίου εἶσαι σύ. Σὺ εἶσαι οὐδέν. Στόν
 βοῦ ὑφίσταται ἡ τετράς, ὅχι ἡ δυὰς οὔτε ἡ μονάς. Εἰς οὐδὲν βασιλείο βασιλεύει
 ὁ θεός σου. Βασιλείο τοῦ θεοῦ Ἄδη νέο σὲ σένα θὰ ἔλθει. Δὲν εἶναι τὸ βασιλείο
 τοῦ θεοῦ σου. Ἀπὸ τὸ ἐν θὰ ἡττηθεῖ.

Ἀπίστευτο

«Ἡ Ἑλληνική κυβέρνηση κλείνει 11 Ἑλληνικά σχολεῖα στὴ Βουλγαρία μὲ 2.100 μαθητὲς γιὰ οικονομικοὺς λόγους» («Νέα» 7-5-93). Ἄν τὸ κράτος δὲν διαθέτῃ χρήματα καὶ πρέπει νὰ κλείσῃ σχολεῖα, νὰ κλείσῃ σχολεῖα στὴν Ἀθήνα καὶ ὄχι στὴν Ἀνατολικὴ Ρωμυλία. Τὸ σύγχρονο νεοελληνικὸ κράτος ὁλοκληρώνει τὸν ἀφελληνισμό τῆς Βορείου Θράκης διὰ τοῦ κλεισίματος τῶν λειτουργούντων ἐκεῖ Ἑλληνικῶν σχολείων. Ἀπίστευτο κι' ὅμως ἀληθινό. Δὲν εἶναι τὸ Βουλγαρικὸ κράτος, ἀλλὰ τὸ Ἑλληνικὸ ποὺ κλείνει τὰ Ἑλληνικά σχολεῖα ἐκεῖ στὴν ἀλύτρωτη Βόρεια Ἑλλάδα. Πρόκειται γιὰ πρᾶξι ἐθνικῆς καταστροφῆς, τὴν ὁποῖαν ἀποδέχεται καὶ ἐγκρίνει ὁλος ὁ πολιτικὸς καὶ πνευματικὸς κόσμος τῆς χώρας. Ἀφοῦ πρῶτα ὅλοι αὐτοὶ ἐγκατέλειψαν τὸν ὑπόδουλο Ἑλληνισμό, ἀντὶ νὰ τὸν στηρίξουν καὶ νὰ τὸν ἐνισχύουν συνεχῶς, τώρα τὸν προδίδουν δίχως ντροπὴ καὶ νομίζουν ὅτι καλύπτουν τὴν προδοσίαν τους ἐπικαλούμενοι οικονομικοὺς λόγους. Ἡ Ἑλλὰς ὑπάρχει, ὅπου ἡ γλῶσσα της ὑπάρχει. Ὅσοι λοιπὸν κλείνουν τὰ σχολεῖα δὲν πλήττουν μόνο τὴν γλῶσσα μας, ἀλλὰ τὴν ἴδια τὴν Ἑλλάδα.

Τρισεκατομμύρια κατασπαταλῶνται μέσα στὸ νεοελληνικὸ κράτος καὶ οὐδεὶς νοιάζεται. Ἡ διάθεσις οικονομικῶν τοὺς ἔπιασε τώρα, στὰ ἀσήμαντα ποσὰ γιὰ τὴν διατήρησι τῶν Ἑλληνικῶν σχολείων στὴν Βουλγαρία; Αὐτοὶ ποὺ εἰσηγήθηκαν τὸ κλείσιμο τῶν σχολείων καὶ αὐτοὶ ποὺ τὸ ἀπεφάσισαν θὰ ἐπισύρουν τὴν μῆνιν τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Συγκρίσεις

Ἡ Ἑλληνολατρεία τῶν Ἀμερικανῶν φαίνεται καὶ ἀπὸ τὸ γεγονός, ὅτι στὴν Ἀμερικὴ ὑπάρχουν πολλὲς πόλεις μὲ Ἑλληνικὰ ὀνόματα. Στὸ Ὁχάιο καὶ στὸ Τένεσση δύο πόλεις ὀνομάζονται Ἀθηναί. Ἀκόμη ὑπάρχουν ὀνόματα πόλεων ὅπως Συρακοῦσες, Σπάρτη, Κόρινθος κ.τ.λ.

Στὸ νοτιοανατολικὸ Μίτσιγκαν μία πόλις μὲ δεκάδες χιλιάδων κατοίκων λέγεται «Ψηλάντης». Στὴ Βρεταννικὴ ἐγκυκλοπαίδεια ἀναφέρεται: «πόλις ἡ ὁποία ἰδρύθη τὸ 1809. Ἀρχικῶς ἐκαλεῖτο Γούντραφς Γκρόουθ, τὸ 1833 μετωνομάσθη εἰς «Ψηλάντη» πρὸς τιμὴν τοῦ Ψηλάντη, Ἑλληνος πατριώτη, τοῦ ὁποίου ἡ προτομὴ ἐστήθη στὸ ὕδραγωγεῖο τῆς πόλεως» («Ἐλευθεροτυπία» 9-5-93). Βεβαίως καὶ τὸ νεοελληνικὸ κράτος ἐτίμησε τὴν οἰκογένειαν Ὑψηλάντη μὲ τὸ δικό του τρόπο. Ὅταν οἱ Ρουμᾶνοι μᾶς ἔστειλαν τὰ ὀστά τοῦ Α. Ὑψηλάντου, τὸ Ἑλληνικὸ κράτος τὰ ἄφησε δύο χρόνια στὰ ἀζήτητα τοῦ τελωνείου!!

Κρατικὴ παχυδερμία

Στὴν «Μεσημβρινή» (31-5-1986) διαβάζουμε: «Ὁ περίφημος ἀνὰ τὸν κό-

→

→

σμο Τύμβος τῶν Σαλαμινομάχων ὁ ζωσμένος ἀπὸ παντοῦ ἀπὸ τὶς ἐγκαταστάσεις τῶν Ἑλληνικῶν Ναυπηγείων καὶ τῆς ἑταιρείας «Ἀρκαδία» νὰ εἶναι μέσα στὴ θρῶμα, οἱ γύρω του τάφοι συλημένοι νὰ χάσκουν ἀνοιχτοὶ δίπλα σὲ σαπιοκάραθα, πατημένη ξυλεία, σκουριά κ.λπ. Κάτω ἀπὸ τὸ βοῦρκο ὑπάρχουν δεκάδες ἀγάλματα, ἓνα ὁλόκληρο τεῖχος, καὶ γι' αὐτὰ θεθαίως δὲν γίνεται τίποτα. Μὲ δύο λόγια ἓνα ἀπὸ τὰ ἱστορικότερα νησιὰ τῆς Ἑλλάδος μὲ φήμη παγκόσμια, ποὺ κανονικὰ θὰ ἔπρεπε ν' εἶναι ὅλο ἓνα μουσεῖο, βιώνει τὴν ἀδιαφορία τῆς πολιτείας πρὸς τὸ ἐνδοξο παρελθὸν — καλὸ μόνον γιὰ δεκάρικους, καθὼς φαίνεται». Ἀπὸ τότε παρῆλθαν ἑπτὰ ὁλόκληρα χρόνια καὶ ἡ κατάστασι τοῦ Τύμβου εἶναι χειρότερη. Ἡ κρατικὴ παχυδερμία σ' ὅλο της τὸ μεγαλεῖο!

6 Ἀπριλίου 1941 – Α. Κορυζῆς

Στὶς 6 Ἀπριλίον 1941 ἐπετέθη ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος ἡ Χιτλερική Γερμανία, ἡ ὁποία ἐκυριάρχει ἤδη τῆς Εὐρώπης. Ἡ Γαλλία εἶχε καταρρεύσει σὲ 20 μέρες, σὲ 2-3 μέρες διαλύθη τὸ Βέλγιο καὶ ἡ Ὀλλανδία, σὲ 4 ὥρες ἡ Δανία, σὲ 16 μέρες ἡ Πολωνία, σὲ 48 ὥρες ἡ Γιουγκοσλαβία, ἐνῶ οἱ Σκανδιναβικὲς χῶρες συνεμάχησαν ἀπὸ φόβο στὸν Ἀξονα καὶ ἡ Ρωσία εἶχε συνάψει μὲ τοὺς Γερμανοὺς σύμφωνο φιλίας. Ταυτόχρονα ἡ Βουλγαρία, Ρουμανία, Οὐγγαρία ἦταν σύμμαχοι μὲ τὸν Χίτλερ καὶ ἡ Τουρκία, ἡ Ἰσπανία κ.τ.λ. ἐκαιροσκοποῦν μὲ τὴν φιλογερμανικὴ οὐδετερότητά τους. Μόνη λοιπὸν ἡ Ἑλλάς, πρὶν ἀπὸ ἑπτὰ μῆνες πολέμουσε νικηφόρα τοὺς Ἰταλούς, δέχθηκε τὴν γερμανικὴ ἐπίθεσι, ἀντέταξε τὸ δεῦτερο ΟΧΙ καὶ πολέμησε ἐνδοξα στὰ ὄχρὰ τῆς «Γραμμῆς Μεταξᾶ» καὶ θὰ νικοῦσε καὶ ἐκεῖ, ἂν δὲν διεσπᾶτο τόσο γρήγορα ἡ Γιουγκοσλαβικὴ ἄμυνα.

Αὕτῃ ἡ μεγάλη ἐπέτειος δὲν ἐτιμήθη ἀπὸ τὸ νεοελληνικὸ κράτος. Οὔτε ὁ ἥρωισμὸς της οὔτε οἱ νεκροὶ της οὔτε ἡ δόξα της. Γιατί; Στὶς 18 Ἀπριλίον 1941 ὁ τότε πρωθυπουργὸς τῆς Πατρίδος μας, ὁ Ἀλέξανδρος Κορυζῆς, αὐτοκτονεῖ, ὅταν ἀντιλαμβάνεται ὅτι δὲν μποροῦμε πλέον νὰ κρατήσουμε τοὺς Γερμανοὺς. Οὐδεὶς Γάλλος, Πολωνός, Γιουγκοσλάβος, Ὀλλανδός, Βέλγος κ.τ.λ. πρωθυπουργὸς αὐτοκτόνησε ἀκολουθώντας τοὺς νεκροὺς τοῦ ἔθνους του, ποὺ ὑπετάγη στοὺς Γερμανοὺς. "Οἱ τοὺς πῆγαν δουλικά στὴν αἰχμαλωσία ἢ στὴν φυγὴ! Καὶ ἐδῶ μόνον ὁ Ἕλληνας πρωθυπουργὸς ἔδωσε τὸ παράδειγμα. Καὶ αὐτὸν τὸν πρωθυπουργὸ οὐδεὶς τὸν ἐτίμησε. Γιατί; "Ολες οἱ τηλεοράσεις μᾶς ἔδειξαν στιγμιότυπα ἀπὸ ἐκδηλώσεις στὴν Ἀγγλία, Ρωσία, Γαλλία κ.τ.λ. πρὸς τιμὴν τῶν νεκρῶν τους κατὰ τὴ διάρκειαν τοῦ Β' Παγκοσμίου Πολέμου. Θλιβερὴ ἀπουσία: Τὸ Ἑλληνικὸ κράτος, τὸ ὁποῖο δὲν ἐτίμησε μὲ δημόσιες τελετὲς τοὺς νεκροὺς μας στὸ Ἑλληνοϊταλικὸ καὶ Ἑλληνογερμανικὸ πόλεμο. Γιατί;

Αἶσα

ΚΟΣΜΟΣΥΡΡΟΗ ΣΤΗΝ ΟΜΙΛΙΑ ΤΩΝ ΣΤΕΛΕΧΩΝ ΤΟΥ «ΔΑΥΛΟΥ» ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ

Μέσα σὲ μιὰ κοσμοσυρροή ἀκροατῶν ἔγινε στίς 28 Ἀπριλίου ἡ προαναγγεληθεῖσα ἐκδήλωση μὲ θέμα «**Ἡ παγκοσμιότης καὶ ἡ ἐθνικὴ σημασία τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσας**», πὺν ὠργάνωσε ἡ Πνευματικὴ Ἑστία Νέας Σμύρνης μὲ ὁμιλητὲς τὸν ἐκδότη καὶ διευθυντὴ τοῦ «Δαυλοῦ» κ. Δημήτρη Ι. Λάμπρου καὶ τὸ στέλεχος τοῦ Περιοδικοῦ κ. Διαμαντὴ Κούτουλα. Ἡ Μεγάλῃ Αἴθουσα «Πάνος Χαλδῆζος» τοῦ Ἰδρύματος, χωρητικότητος 450 καθισμάτων, εἶχε γεμίσει πολὺ πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἐκδηλώσεως. Στὴ συνέχεια ἰσάριθμοι σχεδὸν νεοπροσελθόντες μπόρεσαν νὰ μποῦν καὶ νὰ μείνουν ὄρθιοι μέσα στὴν αἴθουσα, σὲ συνεχόμενο χωρὸ. Ἀλλὰ δυστυχῶς ἀρκετὲς ἑκατοντάδες ἀκροατῶν, πὺν προσῆλθαν στὴ συνέχεια, ἔμειναν στὸ κλιμακοστάσιο καὶ στὸ ὑπαιθρο ἔξω ἀπὸ τὴν κεντρικὴ πύλη τοῦ Μεγάρου τῆς Ἑστίας καὶ ἐν τέλει ἀναγκάσθηκαν νὰ ἀποχωρήσουν, διότι δὲν εἶχαν τοποθετηθῇ ἐξωτερικὰ μεγάφωνα, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ εἶναι ἀπολύτως ἀδύνατο νὰ ἀκούσουν τοὺς ὁμιλητὲς. Ὁ «Δαυλός», μολονότι δὲν ἦταν αὐτὸς ὁ ὁργανωτὴς τῆς ἐκδηλώσεως, ζητεῖ συγγνώμην ἀπὸ τοὺς προσελθόντες γιὰ τὴν ταλαιπωρίαν τους, πὺν ὀφείλεται στὸ ἀπροσδόκητα μεγάλο πλῆθος πὺν συγκεντρώθηκε, πλῆθος πὺν αἰφνιδίασε τοὺς διοικοῦντες τὴν Ἑστία Νέας Σμύρνης.

Στὴν ἀρχὴ ἀπηύθυνε χαιρετισμὸ καὶ εἰσήγησιν ὁ Πρόεδρος τῆς Ἑστίας Νέας Σμύρνης κ. Ἀνγουντῖνος Γ. Καμπᾶς καὶ ἀκολούθως παρουσίασε τὸν ἀγῶνα τοῦ «Δαυλοῦ» καὶ τοὺς ὁμιλητὲς ὁ Μέγας Εὐεργέτης τοῦ Ἰδρύματος κ. Παναγιώτης Μαραγκός, ὁ ὁποῖος εἶχε καὶ τὸν συντονισμό τῆς ἐκδηλώσεως.

Ὁ κ. Μαραγκός ἐπεσήμανε, ὅτι δὲν ἀνεγνώρισαν ὠρισμένοι κύκλοι, ὅτι τὸ Ἑλληνικὸ Πνεῦμα ἔγινε ὁ οἰακοστρόφος τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Πολιτισμοῦ, ἡ ἀρνητικὴ τους στάση, πὺν ὀφείλεται κυρίως σὲ σκοπιμότητες, κυμαίνεται ἀπὸ τὸν φθόνον μέχρι τὴν ἀδιαφορίαν. Στὴν κατηγορίαν τῆς ἀδιαφορίας —εἶπε ὁ κ. Μαραγκός— ἀνήκει δυστυχῶς τὸ Ἑλληνικὸ Κράτος, πὺν παραμελεῖ, ὑποβιβάζει καὶ ἀγνοεῖ τὸ θέμα τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσας.

Ποιήματα ἀφιερωμένα στὴν Ἑλληνικὴ Γλῶσσα ἀπήγγειλε ἡ καλλιτέχνης τῆς ἀπαγγελίας κ. Ἡρῶ Δημοπούλου.

Ἡ ὁμιλία τοῦ διευθυντοῦ τοῦ «Δαυλοῦ»

Ἀκολούθως ὁ διευθυντὴς τοῦ «Δαυλοῦ» κ. Δημήτρης Λάμπρου ἔλαβε τὸν λόγον καὶ εἶπε τὰ ἑξῆς:

Κυρίες καὶ Κύριοι,

Ἀντὶ προλόγου ἃς μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ παρουσιάσω τρεῖς διαφάνειες.

[1η Διαφάνεια]

Βλέπετε μιὰ σελίδα τοῦ Ἀγγλικοῦ Λεξικοῦ. Ἀπὸ τὰ 58 λήμματα τῆς σελίδας

τὰ 55 ἔχουν ληφθῇ ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴ Γλῶσσα, ἀλλὰ καὶ στὰ ὑπόλοιπα 3, τὰ ὅποια ἐδῶ ὑπογραμμίζονται, τὸ πρῶτο συνθετικὸ εἶναι ἑλληνικόν.

[2η Διαφάνεια]

Βλέπετε μιὰ σελίδα τοῦ Γαλλικοῦ Λεξικοῦ. Ὑπάρχουν 53 λήμματα στὴ σελίδα αὐτή, ἀπὸ τὰ ὅποια τὰ 48 εἶναι ἑλληνικὲς λέξεις. Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὰ ὑπόλοιπα 5, πού ὑπογραμμίζονται, τὰ δύο ἔχουν ὡς πρῶτο συνθετικὸ τοὺς ἑλληνικὴ λέξη.

[3η Διαφάνεια]

Καὶ μιὰ σελίδα τοῦ Ἰταλικοῦ Λεξικοῦ. Ἀπὸ τὰ 56 λήμματα τῆς σελίδας τὰ 43 εἶναι ἑλληνικῆς προελεύσεως.

Θὰ μπορούσαμε νὰ συνεχίσουμε μὲ τὰ Λεξικά καὶ τῶν ἄλλων γλωσσῶν τῆς Γῆς. Πρέπει νὰ παρατηρήσουμε, ὅτι ἐκτὸς τῶν μυριάδων λέξεων πού φαίνονται μὲ τὴν πρώτη ματιὰ ὅτι εἶναι ἑλληνικὲς, ὑπάρχουν πληθώρα ἄλλες, πού εἶναι καὶ αὐτὲς ἑλληνικὲς, ἀλλὰ τόσο παρεφθαρμένες, ὥστε νὰ χρειάζεται ἀναλυτικὴ ἔρευνα γιὰ τὴν ἐπισήμανσίν τους. Πρέπει ἐπίσης νὰ παρατηρήσουμε, ὅτι κατὰ κανόνα οἱ ἑλληνικὲς λέξεις πού ἔχουν «πολιτογραφηθῇ» στίς ξένες γλώσσες δὲν ἀποδίδουν κοινὲς ἐμπειρικὲς ἔννοιες, ἀλλὰ θεωρητικὲς καὶ ἀφηρημένες, εἶναι δηλαδή οἱ λέξεις πού θεμελιώνουν καὶ δημιουργοῦν τὴν Ἐπιστήμη, τὸν Στοχασμό, τὴν Τέχνη, τὴν Τεχνολογία. Ἀκόμη καὶ οἱ ὀνομασίες ὅλων σχεδὸν τῶν ἐπιστημῶν, ἀλλὰ καὶ τῆς Φιλοσοφίας, τῆς Πολιτικῆς, τῆς Οἰκονομίας, τῆς Στρατηγικῆς, τοῦ Θεάτρου, τῆς Μουσικῆς κ.λπ., εἶναι σ' ὅλες σχεδὸν τίς γλώσσες ἑλληνικὲς.

Ὑπάρχουν ἔρευνες πού ἀποδεικνύουν, ὅτι ὁλόκληρες γλώσσες εἶναι στὸ σύνολό τους παρεφθαρμένα ἑλληνικά. Πρόχειρα ἀναφέρω τὸ ἔργο τοῦ Ἰωσήφ Γιεχούντα «*Hebrew is Greek*» («Τὰ Ἑβραϊκά εἶναι Ἑλληνικά»), ἐκδόσεως τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Ὁξφόρδης, 1982. Διευκρινίζω, ὅτι ὁ Ἰωσήφ Γιεχούντα εἶναι ἑβραϊκῆς καταγωγῆς. Ἀναφέρω ἐπίσης, ὅτι ὑπάρχουν παλαιότερες ἔρευνες, ἀλλὰ καὶ περυσινές, τοῦ συνεργάτη μου κ. Ἀπόστολου Γάτσια, πού δημοσιεύθηκαν στὸ Περιοδικὸ πού διευθύνω, πού ἀποδεικνύουν, ὅτι ἡ Λατινικὴ, ἡ δευτέρη γλῶσσα μετὰ τὴν Ἑλληνικὴ πού ἐπηρέασε σημαντικὰ τίς ἄλλες γλώσσες, δὲν εἶναι παρὰ μιὰ διάλεκτος τῆς Ἑλληνικῆς, ὅπως διάλεκτοι τῆς Ἑλληνικῆς εἶναι κατ' οὐσίαν ὅλες οἱ εὐρωπαϊκὲς τουλάχιστον γλώσσες.

Πράγματι σ' ὅλες τίς φάσεις τῆς ἀνθρώπινης ἱστορίας παρήγετο ἀπὸ τὸ Ἑλληνικὸ ἔθνος ἓνας γλωσσικὸς πακτωλός, ὁ ὁποῖος στὴ συνέχεια ἄρδευε καὶ γονιμοποιῶσε τὴν σκέψη καὶ τὸν πολιτισμὸ τῶν λαῶν τῆς Γῆς. Θέλω ἐδῶ νὰ ἐπιστήσω τὴν προσοχή σας στὴν σπουδαιότητα πού ἔχει τὸ γεγονὸς τῆς ἀνακαλύψεως μιᾶς λέξεως. Δημιουργεῖται λέξη μόνον, ὅταν ὁ ἄνθρωπος κατακτᾷ γνωστικά τὸ πρᾶγμα πού μὲ τὴ λέξη ὀνομάζει. Τὸ ἄγνωστο εἶναι ἀνείπωτο, ὅπως καὶ τὸ ἀνείπωτο εἶναι ἄγνωστο. 15-20 εἶναι ὅλες κι ὅλες οἱ νέες λέξεις πού προστίθενται κάθε χρόνο στὸ παγκόσμιον λεξιλόγιο, γιὰ νὰ ἀποδώσουν τὰ νέα πράγματα πού κατακτᾷ μὲ τίς ἔρευνες καὶ τίς μελέτες του σήμερα ὁ ἄνθρωπος σ' ὅλα τὰ ἐπιστημονικὰ ἐργαστήρια καὶ σπουδαστήρια τοῦ Κόσμου. Σοφώτατος κατὰ Πυθαγόραν εἶναι «ὁ τὰ ὀνόματα τοῖς πράγμασι θέμενος». Οἱ Ἕλληνες ἔθεσαν τὰ ὀνόματα σὲ 6.000.000 πράγματα —τόσες εἶναι οἱ λέξεις τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσας— καὶ χάρισαν τὴν μεγαλειώδη αὐτὴ κατάκτηση τοῦ Ἑλληνικοῦ Πνεύματος στὴν ἀνθρωπότητα, πανάκριβο δῶρο χωρὶς ἀνταπόδοση. Κι ἂν ὑποθέσωμε, θεωρητι-

Μερική άποψη της κατάμεστης Μεγάλης Αίθουσας «Πάνος Χαλδέζος» της Έστίας Νέας Σμύρνης. Πολλές εκατοντάδες από τους προσελθόντες έμειναν όρθιοι, και άλλοι 500 και πλέον αναγκάστηκαν να αποχωρήσουν, διότι δεν κατώρθωσαν να εισέλθουν στο Μέγαρο, όπου είχε δημιουργηθεί το άδιαχώρητο.

κά, ὅτι ἀφαιροῦνται τώρα ἀπὸ τὶς γλῶσσες τῶν λαῶν τοῦ Κόσμου οἱ ἑλληνικὲς λέξεις, οἱ γλῶσσες αὐτὲς αὐτομάτως θὰ καταστοῦν ἀπολύτως ἀνίκανες νὰ συντηρήσουν τὴν Ἐπιστήμη, τὸν Στοχασμό, τὴν Τεχνολογία.

Θὰ ἐπισημάνωμε τώρα κάτι ποὺ θεμελιώνει τὴν μοναδικότητα τῆς Ἑλληνικῆς μεταξὺ τῶν γλωσσῶν τῆς Γῆς.

[4η Διαφάνεια]

Βλέπετε ἑλληνικὲς λέξεις, οἱ ὁποῖες ἀποδίδουν ὄχι μόνο γλωσσικὰ ἀλλὰ καὶ μαθηματικὰ τὴν ἔννοια ποὺ σημαίνουν. Στὴν ἀρχαία Ἑλλάδα, ὡς γνωστόν, κάθε γράμμα ἦταν καὶ ἀριθμὸς — οἱ Ἕλληνες δὲν χρησιμοποιοῦσαν τοὺς λεγόμενους «ἀραβικοὺς» ἀριθμούς, ποὺ κι αὐτοὶ εἶναι ἑλληνικοί, ἀλλὰ αὐτὸ εἶναι ἓνα ἄλλο θέμα. Βλέπετε, ὅτι τὰ γράμματα Μ,Ο,Ν,Α καὶ Σ (δηλ. ἡ λέξη «μονάς») δίνουν τὸν λεξάριθμο 1, τὰ γράμματα Δ,Υ,Α καὶ Σ (δηλαδή ἡ λέξη «δύας») δίνουν τὸν λεξάριθμο 2, τὰ γράμματα Τ,Ρ,Ε,Ι καὶ Σ (δηλαδή τὴ λέξη «τρεις») δίνουν τὸν λεξάριθμο 3.

[5η Διαφάνεια]

Βλέπετε ἐπίσης στὴ διαφάνεια αὕτὴ τὰ ὀνόματα τῶν 12 Ἑλλήνων θεῶν, τῶν ὁποίων ὀνομάτων οἱ λεξάριθμοι δίνουν τὴν σειρὰ κατατάξεως τῆς Πυθαγόρειας δεοντολογικῆς ἱεραρχήσεως τῶν θεῶν, τῆς ἀλλιῶς ὀνομαζόμενης «Πυθαγόρειας Θεοσοφικῆς Τετρακτύος». Δηλαδή ἀνώτατος θεὸς εἶναι ὁ Ζεὺς μὲ λεξάριθμο 9. Ἀκολουθεῖ ὁ Ἀπόλλων (8) κ.λπ. Ἡ λέξη «θιός», πανάρχαιος τύπος τῆς λέξεως «θεός», δίδει λεξάριθμο 10 καὶ σημαίνει τὸ Ἀνώτατο, τὸ Ἀπόλυτο Ὄν, τὴν Ἰδέα τῆς Θεότητος. Καὶ οἱ δύο αὐτὲς διαφάνειες ἐλήφθησαν ἀπὸ τὶς ἐρευνες τοῦ συνεργάτη μου κ. Ἰπποκράτη Δάκογλου, ποὺ δημοσιεύονται στὸ Περιοδικὸ ποὺ διευθύνω.

Θὰ σᾶς δείξω τώρα καὶ μιὰ ἄλλη πτυχή τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσας, ποὺ ἀποδεικνύει ἐπίσης τὴν μοναδικότητά της καὶ τὴν ἀπόλυτη τελειότητά της.

[6η Διαφάνεια]

Τὸ σχῆμα εἶναι ἓνα ἀμφικωνικὸ κύπελλο ἀπὸ ὀρεῖα κρύσταλλο τῆς Μινωικῆς περιόδου. Βλέπετε, ὅτι ἀποδίδει εἰκαστικὰ τὸ γράμμα Υ. Τὸ γράμμα Υ ἔχει τὴν κωδικὴ σημασία τῆς κοιλότητος ἢ κυρτότητας, καὶ τὴν σημασία αὕτὴ εἰσάγει κυριολεκτικὰ ἢ μεταφορικὰ σὲ κάθε ἑλληνικὴ λέξη ποὺ μπαίνει. Βλέπετε ἐδῶ λέξεις ποὺ σημαίνουν κοῖλα ἀντικείμενα (κύπελλον, κύαθος, κύλιξ, χύτρα, ρυτόν, σκύφος, λήκυθος, ὑδρία), ὅπως καὶ λέξεις ποὺ σημαίνουν ὑγρὰ (ὑδωρ, ὑγρόν), τὰ ὁποῖα ἐπίσης καταλήγουν διὰ φυσικῆς ροῆς σὲ κοιλότητες. Θὰ μπορούσαμε νὰ συνεχίσωμε καὶ μὲ τὰ ὑπόλοιπα 23 γράμματα τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου. Ἡ εἰκόνα ἐλήφθη ἀπὸ τὴν συγκλονιστικὴ ἐρευνα τοῦ ἀείμνηστου συνεργάτη μου καὶ μεγάλου ἐρευνητῆ τῆς γλώσσας μας καὶ τῆς ἀπώτερης Ἱστορίας μας Ἡλία Τσατσόμοιρου, ποὺ δημοσιεύσαμε στὸ Περιοδικὸ ποὺ διευθύνω.

Σὲ καμμιά ἄλλη γλῶσσα τῆς Γῆς δὲν ὑπάρχει αἰτιώδης σχέση μεταξὺ τοῦ πράγματος καὶ τῆς λέξεως μὲ τὴν ὁποία τὸ ὀνομάζομε. Ἡ Ἑλληνικὴ εἶναι ἡ μόνη μὴ συμβατικὴ, ὅπως εἶναι καὶ ἡ μόνη μαθηματικὴ ἀνθρώπινη γλῶσσα, δημιουργημα γιγάντων τοῦ Πνεύματος, ποὺ ἡ χρυμμένη ἀπίστευτη σοφία της εἶναι ἐν πολλοῖς ἀκόμη ἀγνωστὴ σ' ἐμᾶς.

Καί θέλω ἐδῶ νά κάνω ἓνα σχόλιο. Μᾶς βομβαρδίζουν καθημερινῶς ὄχι μόνο στήν Παιδεία πού προσφέρει τὸ Ρωμαϊκὸ Κρατίδιο ἀλλὰ καί στὰ λαϊκὰ Μέσα Ἑνημερώσεως, μὲ τίς διαβεβαιώσεις ὅτι τὴν Ἀλφαθητικὴ γραφή, μὲ τὴν ὁποία γράφει ὁλόκληρη ἡ Εὐρώπη, ἡ Ἀμερική, ἡ Αὐστραλία καὶ ὄχι μόνον αὐτές, τὴν ἀνεκάλυψαν οἱ Φοῖνικες. Ἄς μᾶς δείξουν οἱ Φοινικιστές, πού ἐλέγχουν ἀπόλυτα ὄχι μόνο τὴν στραβὴ Παιδεία πού παρέχει τὸ Ρωμαϊκὸ Κρατίδιο, ἀλλὰ καὶ τὸν Τύπο καὶ ὅ,τι ἄλλο ὑπάρχει στὸ ἄτυχον αὐτὸ Τόπο, ἄς μᾶς δείξουν μιὰ μόνο φοινικικὴ λέξη, ὅπου τὰ γράμματα πού τὴν ἀποτελοῦν, τὰ «*γράμματα τοῦ Φοινικικοῦ Ἀλφαβήτου*», ὅπως ἐπιμένουν ἀκόμη νά λένε, νά μπῆκαν στὴ λέξη γιὰ ἀποχρῶντες (πραγματικούς, μαθηματικούς, ὄντολογικούς) λόγους τὸ καθένα. Δέν ὑπάρχει καμμία. Ὁ κ. Κώστας Πλεύρης, πού ἐπὶ ὀκτῶ τουλάχιστον χρόνια δίνει σκληρὸν ἀγῶνα, γιὰ νά γίνῃ ἀποδεκτὴ στὸ νεκρὸν αὐτὸ τόπο ἡ ἀλήθεια ὅτι τὸ Ἀλφάθητο εἶναι Ἑλληνικὸ καὶ ὄχι Φοινικικὸ, ἀγῶνα μὲ παραστάσεις πρὸς

Φωτογραφία τῶν ὁμιλητῶν τῆς ἐκδηλώσεως τῆς Ἑστίας Νέας Σμύρνης.
Ἀριστερὰ ὁ συνεργάτης τοῦ «Δαυλοῦ» κ. Διαμαντῆς Κούτουλας, στὸ κέντρο ὁ διευθυντὴς τοῦ «Δαυλοῦ» κ. Δημήτρης Λάμπρου καὶ δεξιὰ ὁ Μέγας Εὐεργέτης τῆς Ἑστίας Νέας Σμύρνης κ. Παναγιώτης Μαραγκός.

άρμοδιους, με προσκλήσεις και προκλήσεις από την τηλεόραση για δημόσιο διάλογο, ακόμη και με μηνύσεις και αγωγές, θα μπορούσε να μάς πη πολλά για το μόνο επιχείρημα των Φοινικιστών, το επιχείρημα της σιωπής, συνεπικουρούμενο όχι σπάνια με την μέθοδο της συκοφαντίας. Η περίφημη «Φοινικική Θεωρία» αποτελεί μιὰ τεράστια απάτη, όπως μιὰ τεράστια απάτη αποτελεί και ή άλλη γλωσσική θεωρία των μισελλήνων, αυτή που άκούει στην τραγελαφική όνομασία «'Ινδο-ευρωπαϊκή».

Οί μαθηματικές, όντολογικές και λογικές πλευρές της 'Ελληνικής Γλώσσας την καθιστούν την τελειότερη ανάκαλυψη του ανθρώπινου έγκεφάλου. Είναι το όργανο που μπορεί να ανταποκριθώ στις απαιτήσεις της σκέψης και της επίστημης όχι μόνο του παρόντος αλλά και του μέλλοντος. Θα διαβάσατε πρό τριών μηνών περίπου την είδηση, ότι οί 'Ισπανοί εύρωβουλευτές πρότειναν να γίνη ή 'Ελληνική ή γλώσσα της Εύρωπαϊκής Κοινότητας, διότι, όπως έδήλωσαν, «έκτός του ότι όλες οί άλλες εύρωπαϊκές γλώσσες είναι άπλως διάλεκτοι της 'Ελληνικής, είναι ή μόνη γλώσσα που μπορεί να μπη στα προγράμματα των Η/Υ των πολύ προηγμένων γενεών». Αυτά είπαν και έκαναν οί 'Ισπανοί εύρωβουλευτές. Οί 'Ελληνες εύρωβουλευτές δέν καταλαβαίνουν τίποτα, δέν λένε τίποτα, δέν κάνουν τίποτα: προφανώς για λόγους έθνικής μετριοφροσύνης... Έγινε γνωστό άφ' έτέρου, ότι ό γιγαντιαίος ήλεκτρονικός έγκέφαλος που κατασκευάζεται στην 'Ιαπωνία, για να έλέγχι το σύνολο των μηχανισμών του ιαπωνικού κράτους, δέν «δέχεται» την ιαπωνική ή την άγγλική γλώσσα, αλλά μόνο την έλληνική.

Θεωρώ άρκετή τέλος μιὰ και μόνη παρατήρηση για την έθνική σημασία της 'Ελληνικής Γλώσσας, το θέμα του 2ου δηλαδή σκέλους της σημερινής έκδηλώσεως του γεραρού 'Ιδρύματος της Ε.Ν.Σ., προς την Διοίκηση της οποίας με την εύκαιρία αυτή εκφράζομε τα συγχαρητήριά μας για τις έλληνικές της εύαισθησίες. Υπάρχει μιὰ πανάρχαια «σταθερά» της παγκόσμιας ιστορίας, που λέγεται 'Ελλάς. Διερωτηθήκατε ποτέ, γιατί υπήρχε 'Ελλάς πρό πολλών χιλιετιών και συνεχίζει να υπάρχει και σήμερα χωρίς καμμιὰ διακοπή; Σίγουρα το 'Ελληνικό Κράτος δέν είναι ή αίτία της συνεχούς παρουσίας της 'Ελλάδος — το 'Ελληνικό Κράτος έπί αιώνες πολλούς έξαφανιζόταν, δέν υπήρχε (Ρωμαιοκρατία, Τουρκοκρατία). Ούτε ή θρησκεία είναι ό λόγος, διότι κι αυτή άλλαξε, δέν είναι σταθερά αλλά μεταβλητή, ούτε ή έθνική οίκονομία κ.λπ., όπως ώρισμένοι θέλουν να μάς κάνουν να πιστεύουμε. Ό λόγος που υπάρχει δια μέσου των χιλιετιών και χωρίς διακοπή ή 'Ελλάς είναι, γιατί πάντοτε ώμιλείτο και έγράφετο ή 'Ελληνική Γλώσσα. Και βεβαίως είναι αυτόνοήτο, ότι, μόλις έξαφανισθώ ή 'Ελληνική Γλώσσα, θα έξαφανισθώ αυτόματα και ή 'Ελλάς. Όποιος δέν τὰ άντιλαμβάνεται αυτά, δέν διαθέτει στοιχειώδη αίσθηση της 'Ιστορίας. Η 'Ελληνική Γλώσσα λοιπόν όχι άπλως έχει μεγάλη έθνική σημασία, αλλά άποκλειστικά άπ' αυτήν εξαρτάται ή επίδωση του 'Ελληνισμού ως ύπαρκτου ιστορικού μεγέθους και ως πολιτικής πραγματικότητας.

Κυρίες και Κύριοι,

Η 'Ελληνική Γλώσσα, ή πανάρχαια μητέρα γλώσσα των γλωσσών, αυτό το έξαίσιό, το θείο, το τέλειό μαθηματικό, όντολογικό και λογικό δημιούργημα των 'Ελλήνων, όχι μόνο παραμένει άτρωτη από τὰ ύπουλα και δόλια πλήγματα που

συνεχῶς καταφέρουν ἐναντίον της φθονεροὶ μισέλληνες σκοταδιστές (ἀλλὰ καὶ τὸ Ρωμαϊκο Κρατίδιο καὶ μάλιστα μὲ νόμους του), ἀλλὰ καὶ ἀποτελεῖ τὴν ἐλπίδα καὶ τὸ μέλλον τοῦ Παγκόσμιου Πολιτισμοῦ. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ εἶναι καὶ ἡ ἐκδί-
 κηση τῆς Ἱστορίας ἐναντίον ὅλων τῶν συνωμοτῶν τοῦ Διεθνοῦς Ἐξουσιασμοῦ,
 ποὺ θυσοδόμησαν καὶ θυσοδομοῦν μ' ὅλα τὰ μέσα, γιὰ νὰ ἐξαλείψουν ἀπὸ
 προσώπου γῆς τὴν Ἑλληνικὴ Γλῶσσα, τὴν Παγκόσμια Ἑλληνικὴ Γλῶσσα.

Σᾶς εὐχαριστῶ.

Ἡ ὁμιλία τοῦ κ. Διαμαντῆ Κούτουλα

*Ἀκολουθῶς ἔλαβε τὸν λόγο τὸ στέλεχος τοῦ «Δαυλοῦ» κ. Διαμαντῆς Κού-
 τουλας, ὁ ὁποῖος εἶπε τὰ ἑξῆς:*

Κυρίες καὶ κύριοι.

Τὸ θέμα τῆς σημερινῆς ἐκδήλωσης ἀναφέρεται στὸ ὑψηλότερο ἐπίτευγμα τοῦ
 ἀνθρωπίνου ἐγκεφάλου, στὸ τελειότερο δείγμα ἐνάρθρου λόγου, στὴν γλῶσσα μὲ
 τὰ περισσότερα φωνήεντα καὶ λέξεις (6.000.000), στὴν Ἑλληνικὴ, τὴν «γλῶσσα
 τῶν θεῶν».

Ἐκ προοιμίου θέλω νὰ διευκρινήσω, ὅτι λέγοντας «Ἑλληνικὴ Γλῶσσα» δὲν
 ἐννοῶ μόνον τὴν ἀρχαία Ἑλληνικὴ, στὴν ὁμηρικὴ ἢ στὴν ἀττικὴ διαλεκτικὴ τῆς
 ἑκφανση, οὔτε μόνον τὴ νέα Ἑλληνικὴ, στὴν βυζαντινὴ ἢ τὴν νεώτερη μορφή
 τῆς. Ὅταν ἀναφέρομαι στὸν ὄρο «Ἑλληνικὴ Γλῶσσα», ἐννοῶ τὴν μία, ἐνιαία λα-
 λιά τῶν κατοίκων τῆς εὐρύτερης περιοχῆς τοῦ Αἰγαίου (τῆς πάλαι ποτὲ Αἰγιί-
 δας) ἀπὸ τὴν προϊστορικὴ ἐποχὴ τῶν Πελασγῶν ὡς τις μέρες μας. Τὰ Πελασγικά
 καὶ ἡ Κυπρομινωϊκὴ, τὰ Μυκηναϊκά καὶ ἡ Δωρικὴ, τὰ Ὀμηρικὰ καὶ ἡ Αἰολικὴ,
 ἡ Ἰωνικὴ-Ἀττικὴ καὶ ἡ Ἀλεξανδρινή, ἡ Βυζαντινὴ, ἡ Δημοτικὴ καὶ ἡ Καθαρεύ-
 ουσια εἶναι οἱ διάφορες χρονολογικὲς ἢ διαλεκτικὲς φάσεις τῆς μιᾶς Ἑλληνικῆς
 Γλῶσσας, σὲ μιὰ πορεία χιλιάδων χρόνων ἀπὸ τὴν Νεολιθικὴ Ἐποχὴ μέχρι σή-
 μερα. Γνωρίζετε, πιστεύω, ὅτι οἱ περισσότερες ὁμηρικὲς λέξεις βρίσκονται ἐν συν-
 θέσει μέσα σὲ λέξεις τῆς νέας ἑλληνικῆς (π.χ. «*λῶπος*» στὸν Ὅμηρο σημαίνει
 ἔνδυμα, σήμερα λέμε «*λωποδύτης*», «*αὐδὴ*» σημαίνει φωνή, σήμερα λέμε «*ἄναυ-
 δος*», «*λᾶας*» σημαίνει πέτρα/βράχος, σήμερα λέμε «*λατομεῖον*» κ.λπ.). Εἶναι προ-
 φανὲς λοιπόν, ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ Γλῶσσα εἶναι μία, ἀσύγχυτη καὶ ἀδιαίρετη ἀνὰ τις
 χιλιετίες, εἶναι ἡ ἴδια Γλῶσσα, ἀρχαία καὶ νέα, σὲ διαφορετικὲς μορφές καὶ δια-
 φορετικὲς ...ἡλικίες.

Ἡ χρονικὴ ἀφετηρία αὐτῆς τῆς γλῶσσας εἶναι πανάρχαια· καὶ αὐτὸ μπορούμε
 νὰ τὸ ἀντιληφθοῦμε μὲ πολλοὺς τρόπους. Γιὰ παράδειγμα, εὐκόλα θὰ μπορούσε
 νὰ διαπιστώσει κανεὶς τὴν παρουσία στὴν Ἑλληνικὴ γεωγραφικῶν ὄρων καὶ το-
 πωνυμιῶν, ποὺ ἐτυμολογούμενοι δίδουν τὴν γεωλογικὴ εἰκόνα τῆς περιοχῆς,
 ὅπως αὐτὴ ἦταν πρὶν 15-20.000 χρόνια. Γιὰ παράδειγμα, ὑπάρχουν στὴν Ἑλλη-
 νικὴ οἱ λέξεις: «*Μεσόγειος*», «*Θεσσαλία*», «*Βόσπορος*», «*Αἰγαῖον*» κ.λπ. «*Με-
 σόγειος*» σημαίνει «μέση Γῆ», πρόκειται δηλ. περὶ ξηρᾶς καὶ ὄχι περὶ θαλάσσης·
 πράγματι, μᾶς βεβαιώνουν οἱ γεωλόγοι, πρὶν 30.000 καὶ πλέον χρόνια ἡ Μεσό-
 γείος ἦτο μιὰ εὐφορὴ κοιλάδα μὲ δυὸ μεγάλες λίμνες. Ἀντίθετα «*Θεσσαλία*» στὰ
 Ἀρχαῖα Ἑλληνικά σημαίνει «θέσις ἄλος», δηλ. τοποθεσία θαλάσσης. Πάλιν μᾶς
 βεβαιώνουν οἱ ἀνασκαφεῖς ἀρχαιολόγοι καὶ γεωλόγοι, ὅτι πρὸ 15.000 καὶ πλέον

χρόνων ἡ Θεσσαλία ἦτο λίμνη. Ἐπιβεβαιώνεται ἔτσι καὶ ἡ πανάρχαια, προκατακλυσμαία, πληροφορία τοῦ Ἡροδότου, ὅτι «...τὴν Θεσσαλίην, λόγος ἐστὶ τὸ παλαιόν, εἶναι λίμνην...» [H 129]. Κατ' ἀνάλογον τρόπον «Βόσπορος» σημαίνει τὸ πέρασμα τῶν βοδιῶν· ἀποκαλύπτεται ἔτσι, πῶς οἱ πρῶτοι ὀνοματίσαντες τὴν ἐν λόγῳ περιοχὴ εἶχαν πρὸ ὀφθαλμῶν, ἰσθμὸ μᾶλλον καὶ ὄχι πορθμόν, ὅπως δηλ. ἦταν ἡ περιοχὴ αὐτὴ πρὶν 15.000 χρόνια.

Ἐπίσης «Αἰγαῖον» σημαίνει κατὰ κυριολεξίαν «τοποθεσία ὅπου βρίσκονται πολλὲς αἶγες», δηλ. πολλὰ κατοίκια. «Αἰγαῖον ὄρος» ἀναφέρει ἡ Θεογονία [484] τὴν Δικταία Ἰδὴ τῆς Κρήτης, ἐπειδὴ σ' αὐτὸ ἔβοσκαν χιλιάδες αἶγες, ἐπιβεβαιώνοντας τὸν Ἀλφρεντ Φίλιπσον, πού πρῶτος τὸ 1898 μίλησε γιὰ τὸ «Αἰγαῖο Βουνό», δηλ. τὴ χέρσο γῆ τῆς Αἰγίδας. Ἀπὸ αὐτὰ τὰ λίγα, πού ἐνδεικτικὰ ἀναφέραμε ἐδῶ, συνάγεται τὸ συμπέρασμα, ὅτι στὴν ἀρχαία Ἑλληνικὴ διασώζονται γεωγραφικοὶ ὄροι καὶ τοπωνύμια, πού ἐτυμολογούμενα ἀποκαλύπτουν μὴ πανάρχαια, προκατακλυσμαία θὰ λέγαμε, ἱστορία. Κι' ἐπιβεβαιώνεται ἔτσι αὐτὸ πού πάντα ἔλεγε ὁ ἀείμνηστος Ἡλίας Τσατσόμοιρος, ὅτι δηλ. ἡ ἑλληνικὴ λέξη ἀποτελεῖ φορέα ἱστορικῶν πληροφοριῶν μιᾶς πανάρχαιας προκατακλυσμαίας ἐποχῆς. Αὐτὸ προφανῶς ἀντελήφθη καὶ ἡ καθηγήτρια τοῦ Πανεπιστημίου Irvine τῆς Καλιφόρνιας Δρ. Μάκ-Ντόναλντ, ἡ ὁποία ἀπεθησαύρισε τὸν πλοῦτο τῶν 6.000.000 λέξεων τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς σὲ ἠλεκτρονικὸ ὑπολογιστὴ, μὲ τὴν δισκέττα πού φέρει τὸν κωδικὸ «Ἰδυκος».

Ἀλήθεια, πόσες χιλιάδες χρόνια χρειάστηκαν, γιὰ νὰ δημιουργηθεῖ αὐτὸς ὁ ...κατακλυσμὸς τῶν ἑξὶ ἑκατομμυρίων λέξεων; Πάντως, ἂν δημιουργούσαμε μὴ λέξη τὴν ἡμέρα, θὰ χρειαζόμασταν τουλάχιστον 15.000 χρόνια γιὰ τὴν δημιουργία τῆς γλώσσας τοῦ Ὀμήρου! Πολλοὶ μάλιστα γλωσσολόγοι διατύπωσαν τὴν ἀποψη, πῶς θὰ χρειάστηκαν χιλιετίες, γιὰ νὰ μετασχηματισθοῦν οἱ προσωπικὲς ἀντωνυμίες σὲ καταληκτικὰ μορφήματα τῶν ρημάτων. Γιὰ παράδειγμα: τὸ «μῖ-δείκνυ» (=ἐγὼ δείχνω) ἔγινε «δείκνυμι», «σι-δείκνυ» (=ἐσύ δείχνεις) ἔγινε «δείκνυσι» κ.ο.κ. Πόσες χιλιετίες χρειάστηκαν, γιὰ νὰ γίνῃ τὸ ἄλμα ἀπὸ τὴν ἀκλισία στὴν κλίσι, ἀπὸ τὴν ἀπλὴ παράθεση μορφημάτων στὴ σύνθεση λέξεων; Ἄς σημειωθεῖ ὅτι ἡ Ἀγγλικὴ γλῶσσα τῶν 100.000 λέξεων μὲ ἡλικία οὔτε χιλίων χρόνων δὲν ἔχει πτωτικὸ σύστημα καὶ κλίσεις ὀνομάτων, ἐνῶ ἡ Ἑλληνικὴ μὲ τὶς ὀκτὼ πτώσεις πόσες χιλιετίες ἄραγε θὰ χρειάστηκε γιὰ τὴν δημιουργία τους; [Θ' ἀνοίξω μὴ ἀρένθησιν ἐδῶ: εἶπα ὀκτὼ πτώσεις, ἐνῶ στὸ εὐρὺ κοινὸ εἶναι γνωστὲς πέντε: ὀνομαστική, γενική, δοτική, αἰτιατική, κλητική. Ὅμως στὸν Ὀμηρὸ καὶ στὴν Μυκηναϊκὴ —ὅπως αὐτὴ ἀπεκαλύφθη ἀπὸ τὴν ἀποκρυπτογράφηση τῆς Γραμμικῆς Β τὸ 1952 ἀπὸ τὸν Ἀγγλο ἀρχιτέκτονα Μ. Ventris— στὰ προ-ομηρικὰ ἑλληνικά, λοιπόν, διασώζονται τρεῖς ἐπιπλέον πτώσεις: ὀργανική (π.χ. δακρυόφι = μὲ δάκρυα), ἀφαιρετική (π.χ. Ἀθήνηθεν = ἀπὸ τὴν Ἀθήνα), τοπική (οἴκου/οἴκαδε = πρὸς τὸ σπίτι)].

Εἶναι γνωστὴ ἡ πολυτυπία τῆς Ἑλληνικῆς εἰδικὰ στὴν Μυκηναϊκὴ καὶ Ὀμηρικὴ μορφή της: 27 φθόγγοι (οἱ 24 γνωστοί, σὺν τὸ δίγαμμα *F*, τὸ γιόντ *j* καὶ τὸ κόππα *Q* ἐπιπλέον), 11 δίφθογγοι (8 κύριοι καὶ 3 καταχρηστικοί), 7 χρόνοι, 8 πτώσεις, 3 ἀριθμοὶ (ἐνικός, δυϊκός, πληθυντικός), δύο συζυγίες ρημάτων, 3 φωνές ἢ διαθέσεις, ὑπὲρ τὶς 30 προθέσεις, μεγάλος ἀριθμὸς ἐπιρρημάτων — μ' ἓνα λό-

γο ή 'Ελληνική περιλαμβάνει τὰ περισσότερα μέρη τοῦ λόγου, κλιτὰ καὶ ἄκλιτα, ἀπὸ ὁποιαδήποτε ἄλλη γλῶσσα τοῦ κόσμου, ζῶσα ἢ νεκρή. Διὰ τῆς πολυτυπίας αὐτῆς ἡ 'Ελληνική συνδυάζει τὴν λεξιλογικὴ χλιδὴ καὶ τὴν λιτότητα, γιατί μπορεῖ νὰ ἐκφράσει μὲ μιὰ λέξη, μονολεκτικά, ὅ,τι οἱ ἄλλες γλῶσσες ἐκφράζουν περιφραστικά διὰ πολλῶν λέξεων: Π.χ. *νενικήκαμεν* = ἔχουμε ἤδη νικήσει, ἢ *δεδουλεύμεθα* = ἔχουμε σκεφθεῖ καὶ ἔχουμε ἤδη φτάσει σὲ μιὰν ἀπόφαση. "Ετσι ἡ 'Ελληνική διὰ τῶν 6.000.000 λέξεων καὶ τῆς πολυτυπίας τῆς πετυχαίνει ταυτόχρονα καὶ τὸν πλοῦτο τῶν ἐννοιῶν καὶ τὴν ἐκφραστικὴ λιτότητα τοῦ ἀπέρειτου λόγου. "Ενα ἄλλο χαρακτηριστικὸ τῆς 'Ελληνικῆς εἶναι ἡ ἐξαιρετικὴ εὐκολία καὶ εὐφυΐα τῆς συνθετικῆς τῆς μεθόδου. Π.χ. μὲ συνδυασμὸ προθέσεων καὶ μὲ τὴν ἴδια θεματικὴ ρίζα παράγει πληθώρα ἐννοιῶν: *μετα-μόρφωση, παρα-μόρφωση, ἀνα-μόρφωση, ἐπι-μόρφωση, δια-μόρφωση* κ.λπ. "Επίσης στὴν 'Ελληνικὴ παρατηρεῖται ὁ μεγαλύτερος πλοῦτος φωνηέντων, ἀπλῶν ἢ ὡς διφθόγγων, ἀπὸ ὁποιαδήποτε ἄλλη γλῶσσα. Τὸ γεγονός αὐτὸ καθιστᾷ τὴν 'Ελληνικὴν τὸ κατ' ἐξοχὴν δείγμα ἑναρθρου λόγου, μὲ τὴν ἀνάλογη μουσικότητα. Δίκαια ἔλεγαν οἱ ἄλεξανδρινοὶ φιλόλογοι, ὅτι ἡ 'Ελληνικὴ δὲν ὁμιλεῖται ἀλλὰ ψάλλεται, ἀντιλαμβανόμενοι αὐτὴν ὡς προσφῶδια. Χαρακτηριστικὸ παράδειγμα εἶναι ὁ στίχος τοῦ 'Ομήρου, ὅπου ἀποδίδεται ὁ χαιρετισμὸς καὶ ἡ πρόσκληση τῶν Σειρήνων πρὸς τὸν 'Οδυσσεά: «*δεῦρ' ἄγ' ἰὼν, πολὺαῖν' 'Οδυσσεῦ, μέγα κῦδος 'Αχαιῶν*».

"Αν θέλαμε νὰ ἐντοπίσουμε χρονολογικὰ τὴν ἀφετηρίαν τῆς 'Ελληνικῆς Γλώσσας, δὲν θὰ ἦταν ὑπερβολὴ νὰ μιλήσουμε γιὰ πολὺ πρὶν τὸ 10.000 π.Χ., καὶ αὐτὸ γιατί, ὅπως προαναφέραμε, στὴν 'Ελληνικὴ διασώζονται γεωγραφικὰ τοπωνύμια ποὺ περιγράφουν ἐτυμολογικὰ περιοχὲς μὲ τὴν μορφή ποὺ εἶχαν αὐτὲς πρὶν τὸν καταποντισμὸ τῆς Αἰγίδας (ποὺ τοποθετεῖται περὶ τὸ 10-15000 π.Χ.). "Ομως, ἂν τὸ ἕνα χαρακτηριστικὸ τῆς 'Ελληνικῆς Γλώσσας εἶναι ἡ πανάρχαιότητά της, τὸ ἄλλο χαρακτηριστικὸ εἶναι ἡ οἰκουμενικὴ της διάσταση. Τὸ 1786 ὁ "Αγγλος δικαστὴς τῶν 'Ινδιῶν sir William Jones, ἐρασιτέχνης γλωσσολόγος, διαπίστωσε τίς κραυγαλέες ὁμοιότητες μεταξὺ 'Ελληνικῆς, Λατινικῆς καὶ Σανσκριτικῆς καὶ ὑπέθεσε (ὀρθῶς) ὅτι πρέπει ὅλες ν' ἀνάγονται σὲ μιὰ, τὴν ἴδια, «Μητέρα-Γλῶσσα». Μετὰ ἀπὸ λίγες δεκαετίες στὰ 1816 ὁ γλωσσολόγος Fr. Bopp «προχώρησε» τίς σκέψεις τοῦ "Αγγλου δικαστῆ καὶ προσπάθησε νὰ ἰχνηλατήσῃ ἐπιστημονικὰ αὐτὴ τὴν κοινὴ Μητέρα-Γλῶσσα, θέτοντας τίς βάσεις τῆς Συγκριτικῆς Γλωσσολογίας. "Ο ἐπιστημονικὸς αὐτὸς κλάδος συγκρίνοντας τίς ὁμοιες λέξεις τῶν 'Αρίων γλωσσῶν προσπαθεῖ διὰ τῆς ἐπανασύνθεσης ν' ἀναχθεῖ στοὺς «πρωτόγονους» λεκτικούς τύπους αὐτῆς τῆς Μητέρας-Γλώσσας. Συγκρίνοντας ἔτσι τίς λέξεις «*πατήρ*» στὰ 'Ελληνικά, «*pater*» στὰ Λατινικά, «*pita*» στὰ Σανσκριτικά, ἀνάγεται στὴν πρωτότυπη λέξη «*pater*» τῆς Μητέρας-Πρωτογλώσσας.

Στὸ σημεῖο αὐτὸ ὅμως ἔλαβε χώρα μιὰ μεγάλη, ἀντιεπιστημονικὴ καὶ δογματικὴ αὐθαίρεσις. Γιὰ πολιτικούς καὶ σωβινιστικούς λόγους, ἐντελῶς παράλογα καὶ αὐθαίρετα αὐτὴ ἡ Μητέρα-Γλῶσσα «βαφτίστηκε» ἀπὸ τοὺς μὲν Γερμανοὺς ἐπιστήμονες «*Ἰνδογερμανικὴ*», ἀπὸ δὲ τοὺς "Αγγλογάλλους «*Ἰνδοευρωπαϊκὴ*» καὶ ἀπὸ ὅλους πάλιν ἐντελῶς αὐθαίρετα καὶ ὑποθετικὰ θεωρήθηκε ὡς ἀρχικὴ κοινὴ τῆς ἡ...Οὐγγαρία ἢ ἡ περιοχὴ τῆς Βαλτικῆς! Τὸ ὅτι ὁ ὅρος «Ἰνδοευρωπαϊκὸς» εἶναι αὐθαίρετος καὶ λανθασμένος εἶναι προφανές, γιατί ἀπλούστατα

υπάρχουν ευρωπαϊκές γλώσσες που δεν ανήκουν στην αποκαλούμενη «'Ινδοευρωπαϊκή όμογλωσσία» (φινλανδικά, ούγγρικά κ.λπ.) και αντίστροφως υπάρχουν μη ευρωπαϊκές γλώσσες, που όμως ανήκουν στη λεγόμενη «'Ινδοευρωπαϊκή, όμογλωσσία» (Περσική, 'Αρμενική, Τοχαρική κ.λπ.). 'Εξάλλου όλες οι έπανασυντιθέμενες «'ινδοευρωπαϊκές» λέξεις (που δεν ξεπερνούν τις 5.000) βρίσκονται στις πινακίδες της Γραμμικής Β και στον 'Ομηρο — και κάτι που αποκρύπτεται συστηματικά: από τα 6.000.000 λέξεις της 'Αρχαίας 'Ελληνικής μόνον 50.000 θεωρούνται «'ινδοευρωπαϊκές», δηλ. βρίσκονται και στα Λατινικά και στα Σανσκριτικά. Οι υπόλοιπες άραγε τί είναι; Μας άπαντούν: προελληνικές-πελασγικές. 'Ομως σύγχρονοι μεγάλοι γλωσσολόγοι όπως ο Kretschmer και ο Georgien θεωρούν τους Πελασγούς και αυτόχθονες του 'Ελληνικού Χώρου και «'Ινδοευρωπαίους».

'Από τέτοιου είδους τραγελαφικές αντιφάσεις προσπάθησε να ξεφύγει ο πατέρας της 'Ελληνικής Γλωσσολογίας Γ. Χατζιδάκις, προτείνοντας το 1915 τον όρο «'Ιαπετική» γλώσσα, που όμως δυστυχώς δεν έγινε αποδεκτός από το Πανεπιστημιακό Κατεστημένο του 'Εξωτερικού. 'Αρκετοί πάντως 'Ελληνες και ξένοι επιστήμονες (Κούμαρης, Πουλιανός, Θεοχάρης, Renfrew κ.λπ.) διατύπωσαν την γνώμη πως ή 'Ιαπετική Μητέρα-Γλώσσα της 'Αρίας όμογλωσσίας είχε κοιτίδα τον ευρύτερο ελληνικό χώρο του Αιγαίου, είναι δηλ. ή 'Ελληνική 'Ιαπετική πρωτογλώσσα ή μητέρα-γλώσσα, τουλάχιστον της 'Αρίας όμογλωσσίας.

Τό ότι κοιτίδα της είναι ο χώρος του Αιγαίου (ή προκατακλυσμαία Αιγηίδα) και όχι οι ούγγρικές πεδιάδες τό δείχνει μεταξύ των άλλων και τό ότι μέχρι τό 15000 π.Χ. όλη ή Κεντρική και Βόρεια Ευρώπη καλυπτόταν από τους παγετώνες της Βουρμίας Περιόδου, έν αντίθεσε με την εύκρατη και υπο-τροπική Αιγηίδα, που έσφυζε από νεολιθική ζωή. 'Εξ άλλου μόνον στην 'Ελληνική υπάρχουν 6 τουλάχιστον όνομασίες για την θάλασσα: *αλς-πόντος-πέλαγος-θάλασσα-ώκεανός-μύρα* (πρβλ. *άλμύρα, πλημμύρα*) κ.λπ., που δείχνουν τον ναυτικό χαρακτήρα των όμιλούντων την 'Ιαπετική Μητέρα-Γλώσσα. 'Ομως, έπειδή δεν θά ήθελα να σās κουράσω άλλο με τον «'Ινδοευρωπαϊκό» μύθο, παραπέμπω όποιον ένδιαφέρεται για μία συνοπτική-εισαγωγική έννημέρωση στον τόμο «*Προϊστορία*» και «*Ελλάς*» του ένγκυκλοπαιδικού λεξικού του «'Ηλιου», καθώς και στο πασίγνωστο έργο του στρατηγού Λίθα: «*Η Αιγηίς κοιτίς των 'Αρίων...*», όπως έπίσης και στο έργο του Colin Renfrew καθηγητού στο Πανεπιστήμιο του Southampton με τίτλο «*Archaeology and Language*», όπου υποστηρίζεται ότι στην ευρύτερη περιοχή του Αιγαίου, την προκατακλυσμαία Αιγηίδα, έλαβε χώρα ή γένεση της 'Ιαπετικής-'Ελληνικής πρωτογλώσσας, που αποτέλεσε την Μητέρα-Γλώσσα της 'Αρίας όμογλωσσίας.

Κυρίες και κύριοι,

'Η παναρχαιότητα της προκατακλυσμαίας 'Ελληνικής Γλώσσας δεν είναι τό πιο καθοριστικό στοιχείο της για την Παγκόσμια 'Ιστορία. 'Εκείνο που είδοποιώς χαρακτηρίζει την 'Ελληνική Γλώσσα είναι, ότι αυτή άποτελει τό ύψηλότερο και σημαντικότερο έπίτευγμα του ανθρώπου πάνω στη Γη. "Αν έπισκέπτες από άλλους πλανήτες άξιολογούσαν την μέχρι τώρα πολιτιστική δημιουργία της ανθρωπότητας, θά θεωρούσαν —πιστεύω— τον ελληνικό έναρθρο λόγο ως την

sine qua non προϋπόθεση πνευματικής εξέλιξης. Κι' αν καταστραφούν μεμιάς όλα τα πολιτιστικά έπιτεύγματα των ανθρώπων μετά από κάποιο πυρηνικό όλοκαύτωμα και σωθεί μόνον ένας, πού θα μιλά (καλά) έλληνικά, τότε θα υπάρχει ό δρόμος έπιστροφής στον πολιτισμό. Αντίθετα αν αφαιρέσουμε τις έλληνικές λέξεις, άτόφους ή σύνθετες, από όλες τις γλώσσες του κόσμου, αυτόματα γκρεμίζεται ή Έπιστήμη, ή Φιλοσοφία, οί Τέχνες και ή Έρευνα, ή Πολιτική και ή Μουσική — μ' ένα λόγο, χωρίς την Έλληνική Γλώσσα καταρρέει ή ανθρώπινη σκέψη. Κι αυτό είναι φυσικά άναμενόμενο, άφου όλες σχεδόν οί άφηρημένες έννοιες κι' όλες οί έπιστήμες είναι στα έλληνικά. Φαντάζεστε ένα κόσμο χωρίς την ύπαρξη των έννοιων-λέξεων: politics, economy, music, theatre, analysis, synthesis, theology, philosophy, technology, history, mathematics, democracy, Academy κ.λπ.; Φαντάζεστε, κυρίες και κύριοι, ένα πολιτισμένο κόσμο χωρίς Φιλοσοφία, χωρίς Πολιτική Σκέψη, χωρίς Μουσική, χωρίς Τεχνολογία, χωρίς Οίκονομία, χωρίς Θεολογία, χωρίς Έστορία, χωρίς Μαθηματικά κ.λπ.; Μάλλον στα δέντρα πάνω ή στα σπήλαια θα μάς όδηγήσει ή κατάργηση της Έλληνικής Γλώσσας από την ανθρώπινη όμιλία.

Κι εδώ έγκειται ή σημασία αυτής της Γλώσσας για την ανθρώπινη σκέψη: ό πλούτος των λέξεων της Έλληνικής άντικοποτρίζει τον πλούτο των έννοιων της, άφου γλώσσα και σκέψη είναι οί δυό άχώριστες όψεις του ίδιου νομίσματος. Η γλώσσα είναι ό ήχητικο-φωνητικός συμβολισμός των έννοιων της ανθρώπινης σκέψης. Κάθε λέξη συμβολίζει και μιá έννοια, κάθε έννοια «έκφράζεται» σε μία λέξη. Γι' αυτό όσο πιο πολλές λέξεις διαθέτει τό λεξιλόγιο μιās γλώσσας, τόσο πιο πολλές έννοιες έμπεριέχονται στη σκέψη ενός λαού. Τά όρια της γλώσσας μας είναι τά όρια της σκέψης μας. Και τά όρια της σκέψης μας είναι τά όρια του πολιτισμού μας. Τελικά ή Έστορία του ανθρώπου είναι ή Έστορία του λόγου του. Και ό λόγος του ανθρώπου της Γης είναι έλληνικός, όπως έλληνικός είναι ό πολιτισμός του. Αντιλαμβάνεστε λοιπόν, ότι τά 6.000.000 λέξεις-έννοιες της Έλληνικής προσδιορίζουν άποφασιστικά τό πνευματικό μεγαλείο του Έλληνος Λόγου, ώστε δέν θα ήταν ύπερβολή νά ισχυριστούμε, ότι ή έλληνική γλώσσα και ό άνθρωπος πολιτισμός είναι όροι συνώνυμοι.

Όμως πέρα του λεξιλογικού και έννοιολογικού πλούτου της Έλληνικής ύπάρχει και ή ποιότης των όρων πού περιλαμβάνει, πού μεταξύ των άλλων αποκαλύπτουν και τό πνευματικό δυσθεώρητο ύψος του Άρχαίου Έλληνικού Πολιτισμού. Υπάρχουν έννοιες όπως «*αρχέτυπον*», «*συναίρεσις*», «*ανάλησις*», «*σύνθεσις*», «*ύπόθεσις*», «*γεωδαισία*», «*άπέριττον*», «*βούλευμα*», «*απείρατος*», «*άπενι-αύτησις*» (= ή επί έν έτος έξορία), «*ώκύποινος*» (= ταχεία ποιμή), «*ψίμυθος*» (= μείγμα έξ όξειδίου του μολύβδου και άνθρακιού όξέος), «*θεσμοφόρος*», «*θεμισσκοπος*» (= ό τηρών την τάξη) κ.λπ. Αντιλαμβάνεστε, ότι τέτοιου είδους έννοιες αποκαλύπτουν ύψηλό πνευματικό και πολιτιστικό επίπεδο: δέν μπορεί νομαδικός, πειρατικός ή άγροτικός λαός νά μιλά για «*αρχέτυπα*» και «*συναίρεσεις*» ή νά ζητά «*άπενι-αυτήσεις*» από «*ώκύποινους*» «*θεμισκόπους*». Δέν μπορούν νά τελεσφορήσουν τά βουλευματα της Πνύκας στο όρος Γαριζίν ή στα Ζιγκουράτ της Βαβυλώνας. Ούτε μπορεί νά διατυπωθεί στα Φοινικικά ή Πλατωνική φιλοσοφία ή τό Πυθαγόρειο θεώρημα: πόσο μάλλον νά γραφεί με ίερογλυφικά ή τρα-

γωδία ἢ τὰ ποιήματα τῆς Σαπφούς!

"Ας τὸ ποῦμε γιὰ μιὰν ἀκόμη φορὰ ξεκάθαρα· ἡ 'Αρχαία 'Ελληνική εἶναι ἡ γλῶσσα τοῦ ἀνθρώπινου πνεύματος. 'Η ἀνθρώπινη φιλοσοφική σκέψη ἀπὸ καταβολῆς κόσμου ἐλληνίζει. Καὶ τὸ κυριότερο: ἐτυμολογώντας ἀρκετὲς ἀπὸ τὶς 6.000.000 λέξεις τῆς 'Ελληνικῆς ἀποκρυπτογραφοῦμε καὶ ἀποκαλύπτουμε ἓνα πανάρχαιο καὶ ὑψηλὸ πολιτισμό, ποὺ ὅμοιό του δὲν ξανᾶδε ἡ ἀνθρωπότητα. Καὶ τοῦ πολιτισμοῦ αὐτοῦ τὸ σπουδαιότερο καὶ ὑψηλότερο ἐπίτευγμα, ἐπαναλαμβάνω, εἶναι ἡ Γλῶσσα.

Κυρίες καὶ κύριοι,

'Ο χρόνος εἶναι Κρόνος, κι ἔχω τὴν αἴσθηση ὅτι σᾶς κούρασα. Θὰ μπορούσα ἐδῶ νὰ τελειώσω τὴν ὁμιλία μου αὐτή, λέγοντας ἀπλᾶ, ὅτι ἡ 'Ελληνική δὲν εἶναι μιὰ ὅποιαδήποτε γλῶσσα ἀνάμεσα σ' ὅλες τὶς ἄλλες, ἀλλὰ εἶναι ἡ πολιτισμικὴ Μητέρα-Γλῶσσα ὅλων τῶν γλωσσῶν τουλάχιστον τῆς Λευκῆς Φυλῆς, ἡ κατ' ἐξοχὴν γλωσσικὴ ἔκφραση τοῦ ἀνθρώπινου πνεύματος. Δὲν θὰ ἦταν ἴσως ὑπερβολὴ νὰ ἰσχυρισθεῖ κανεὶς, ὅτι οὐσιαστικά ὅλες οἱ ἄλλες γλώσσες εἶναι ἐννοιολογικά ὑποδιάλεκτοι τῆς 'Ελληνικῆς, ὅπως προσφυῶς τόνισαν πρόσφατα 'Ισπανοὶ εὐρωβουλευτὲς στὸ Εὐρωπαϊκὸ Κοινοβούλιο ἐν Στρασβούργῳ.

Τελειώνοντας, ἓναν λόγο θέλω μόνο νὰ πῶ γιὰ τὴν ἐθνικὴ σημασία τῆς γλώσσας μας. 'Η ἀλήθεια εἶναι ἀπλουστάτη· 'Ελλάδα = Γλῶσσα. "Ὅσο μιλάμε 'Ελληνικά, εἴμαστε "Ελληνες. "Αν χάσουμε τὴν γλῶσσα μας, χάνουμε καὶ τὴν ἐθνικὴ μας ταυτότητα. 'Η γλῶσσα αὐτὴ μᾶς κράτησε "Ελληνες σ' ὅλους τοὺς χαλεποὺς αἰῶνες τῆς 'Ιστορίας. Αὐτὴ εἶναι ἡ κιβωτὸς καὶ ἡ ἱερὴ παρακαταθήκη μας. Χωρὶς αὐτὴν δὲν μπορούμε ν' ἀναπνεύσουμε, γιὰτὶ εἶναι ἡ ψυχὴ καὶ ἡ ζωὴ μας ὅλη. Εἶναι ἡ ἐθνικὴ μας ἄμυνα καὶ ἡ σημαία μας. Εἶναι δηλ. ὅ,τι πολυτιμότερο ἔχουμε, γιὰτὶ ἀποδεικνύει τὴν ἐλληνικότητά μας. Κι' ὅπως ἔλεγε ὁ Γεώργιος Πλήθων: «'Ελληνες ἐσμέν τὸ γένος, ὡς ἡ φωνὴ καὶ ἡ πάτριος παιδεία μαρτυρεῖ».

Σᾶς εὐχαριστῶ ποὺ μὲ ἀκούσατε.

- Μετὰ τὸ πέρας τῶν ὁμιλιῶν οἱ ὁμιλητὲς ἀπήντησαν σὲ ἐρωτήσεις τῶν ἀκροατῶν.

Δὲν ὑπάρχει παρὼν καὶ μέλλον γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα, ἂν δὲν ξέρη τὸ παρελθόν της. 'Ο «Δαυλὸς» ἀγωνίζεται νὰ τὸ ἀνασύρῃ κάτω ἀπὸ τὸν ὄγκο τοῦ ψεύδους καὶ τῆς λησμονιᾶς καὶ νὰ τὸ ἀναστηλώσῃ. 'Αξίζει καὶ εἶναι συμφέρον τοῦ καθενός, "Ελληνας ἢ μὴ, νὰ συμπαρασταθῇ στὸν σκληρὸν αὐτὸν ἀγῶνα.

«Ἥλιος τοῦ Φιλίππου» καὶ Ὀλυμπος

1. Συμπληρωματικά καὶ παράλληλα στὰ ὅσα ἔγραψε τελευταῖα (ἐφημ. «Τὸ Βῆμα τῆς Κυριακῆς» τῆς 17-01-1993) ὁ καθηγητὴς κ. Φάνης Κακριδὴς στὸ ἄρθρο του «Ὁ Ἥλιος τῶν Αἰγῶν» γιὰ τὴ μαρτυρία τοῦ Ἡροδότου (βιβλ. 8, κεφ. 137 κ.έ.) ἐπιβάλλεται νὰ προστεθεῖ καὶ κάτι σχετικὸ γιὰ τὸ ἔννοιο καὶ τὴ σημασία τοῦ ὀνόματος **Ὀλυμπος**, καὶ γιὰ τὴν πολλαπλὴ ἐστὶ σύνδεση τοῦ **Ἥλιου** συνακόλουθα μὲ τὶς πανάρχαιες ἱστορικές καταβολές τοῦ Ἑλληνισμοῦ, καὶ εἰδικότερα τῶν Πρωτοελλήνων· γιὰ τὸ ὅρος **Ὀλυμπος** δὲν εἶναι οὔτε προελληνικὸς οὔτε —πολὺ περισσότερο— σημιτικός, ὅπως ἐντελῶς ἐσφαλμένῃ ἐπεκράτησε γενικὰ νὰ θεωρεῖται, ἀλλὰ ἀντίθετα εἶναι ἓνας σχηματισμὸς ἐλληνικότητας καὶ πρωτοελληνικὸς, καὶ ταυτίζεται σημασιολογικά μὲ τὴν ἔννοια **Ἥλιος**.

2. Πιὸ συγκεκριμένα, τὸ ὁρεωνύμιο **Ὀλύμπος/Ὀλυμπος** ἀνάγεται εὐθέως στὸ σύνθετο ***Εὐ-λαμπος** (πβ. τὰ ὅμοια **Λάμπω** καὶ **Λάμπης**), μὲ ἑτεροίωση ***Οὐ-λαμπος**, μὲ προσδευτικήν ἀφομοίωση καὶ ἴσως αἰολικά **Ὀλύμπος** καὶ μὲ ἀπλοποίηση **Ὀλυμπος** (= ***ο** εὐλαμπῆς καὶ εὐλαμπρός) **Ἥλιος**: πβ. **«λαμπίας»** ὁ ἥλιος» Ἡσύχ.: καὶ μὴ τέτοια σχέση ἐπιβεβαιώνουν πιθανῶς χορηγίες, ὅπως: **Ὀλυμπος ἀγάνιφος** (Ὀμήρ. Α 420, Σ 186), **σιγλήεις Ὀλυμπος** (Ὀμήρ. Α 532, Ν 243, υ103), **νιφόεις Ὀλυμπος** («Θεογ.» 42, 62, 118, 794), **Ὀλύμπου μαρμαρόεσσα σίγλα** (Σοφ. Ἀντ. 608-610) κ.λπ.

3. Ὁ πρότος βέλαια διδάξας, πού συσχετίζει ἐτυμολογικά τοὺς ὄρους **λάμπω** καὶ **Ὀλυμπος**, δὲν εἶναι τὸ Μέγα Ἑτυμολογικόν (623, 6: **«Εἴρηται παρὰ τὸ ὀλολαμπῆς εἶναι τοῖς ἀστροῖς...»**) καὶ οἱ προγενέστεροι ἄλλοι σχολιαστές, ὅπως γενικὰ πιστεύεται, ἀλλὰ ὁ μεγάλος Μακεδόνων φιλόσοφος, ὁ Ἀριστοτέλης (Περὶ κόσμ. 400 α 8: **«ὀλολαμπῆς Ὀλυμπος»**)· ὁμοίως, πέρου ἀπ' αὐτὸ, ἐκεῖνος πού στερεώνει καὶ τεκμηριώνει σχεδὸν ἀπόλυτα τὴν ἐτυμολογικὴν σύνδεση τῶν ***Εὐ-λαμπος** καὶ **Ὀλύμπος/Ὀλυμπος** εἶναι ἀναμφίβολα ὁ Ἀλεξανδρινὸς λεξικογράφος Ἡσύχιος, ὁ ὁποῖος καὶ μᾶς διασώζει τὴ «γλώσση»: **«ἀλλάμπαν»** τὸν ἥλιον, **Λάκωνες** οἱ δὲ ἐπιχώριοι δαίμονα» (ἐκδ. Κ. LATTE, 1953).

Γιὰ τὸ τύπος **ἀλλάμπας** (καὶ ὁρθότερα ἴσως: **ἀλλάμπας**, ὡς κύριο ὄνομα) ἀποτελεῖ καταφανέστατα μετεξέλιξη τοῦ σύνθετου σχηματισμοῦ **εὐ-λαμπ-ῆς**: ἤτοι, μὲ μετακίνηση τοῦ τόνου ἀπὸ μετὰσταση τοῦ ἐπιθέτου σὲ οὐσιαστικὸ, καὶ μάλιστα σὲ κύριο ὄνομα (ὅπως ἀκριβῶς: **πυρι-λαμπῆς** καὶ **Πυρι-λάμπης**: πβ. καὶ **Χαρα-λάμπης**, γεν. **Χαραλάμπους**): ***Εὐ-λάμπ-ης** καὶ ὄμοι. ***Αὐ-λάμπ-ας** (ὁπως καὶ: **εὐεργε-της** καὶ ὄμοι. **αὐεργέτας**, **Εὐήμερος** καὶ ὄμοι. **Αὐήμερος**, **εὐνοῖα** καὶ ὄμοι. **αὐνοῖα** κ.λπ.), καὶ στὴ συνέχεια μὲ ἀλλοίωση τοῦ συμπλέγματος **-Fl-** σὲ **-Al-** (πβ. ἡλεικ. **ἀλανεὺς** καὶ **λακων**. **ἀλλανῆς**: ἀσφιλῆς. **Λάκωνες**» Ἡσύχ.): ***Αὐ-λάμπ-ας** ⇒ ***Α-λάμπ-ας/Ἀλλάμπας** (***ο** εὐλαμπῆς) **Ἥλιος**).

4. Ἄλλα συναφῆ στοιχεῖα, πού ἐνισχύουν ἐπὶ πλέον καὶ ἐδραιώνουν στέρεα τὸν παραπάνω ἐτυμολογικὸ καὶ σημασιολογικὸ συσχετισμὸ, εἶναι:

α) Ὁ παράλληλος σχηματισμὸς τῆς ἐτυμολογικῆς κλίμακας ***Εὐ-λαμπρός** ⇒ ***Ὀλύμβρος** ⇒ **Ὀλυμβρός**, = (= γιὼς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, καὶ ἀδελφὸς τῶν Ἀδάνων, Ὀστάσων, Σάνδης, Κρόνον, Ρέας καὶ Ἰαπετοῦ· Στέφ. Βυζ. στὴ λ. Ἀδανα).

β) Ὁ ἐπίσης παράλληλος τύπος ***Εὐ-λάμπουσα** = ***Ὀλύμπουσα** / **Ὀλύμπουσα** (Θεοσιάς): Ἀπολλόδ. 2. 7, 8· πβ. **Εὐ-άνασσα**, **Εὐ-μέδων**, **Εὐ-μέλισσα**.

γ) Οἱ ἐτεροεισθημένοι χορηγικοὶ (=δορικοὶ) σχηματισμοί: **ἐλούθερος** (=ἐλεύθερος), **ἐπιτάδουμα** (=ἐπιτήδευμα), **οὐεργέτανς** (=τοὺς εὐεργέτας, αἰτιατικὴ πληθυντικὴ): πβ. **εὐδω** καὶ **οὐδός**, **σπεύδω** καὶ **σπουδῇ**, ***ἀ-κέλευθος** καὶ **ἀκόλουθος**.

δ) Ὁ μεσαιωνικὸς καὶ νεοελληνικὸς τύπος **Ἑλυμπος**: πβ. **εὐ-μορφ-ος** ⇒ μεσαιων. **ἔμμορφος** / νεοελλην. **ἐμορφος** καὶ **ὁμορφος**.

ε) Τὸ γεγονός ὅτι ἡ Πιερία καὶ ὁ Ὀλυμπος ἐπῆρξαν πράγματι τὸ θρησκευτικὸ καὶ πολιτιστικὸ κέντρο τῶν Πρωτοελλήνων ἀρχικὰ καὶ τῶν Μακεδόνων ἀργότερα (βλ. Ἡσιόδ. ἀπ. 5, 2): πβ. τοὺς ὄρους: **Ὀλύμπιοι θεοί**, **Πιερίδες μοῦσαι**, **Δίον**, καὶ **Ὀλύμπιος Ζεὺς**, **Ὀλυμπία**.

5. Ἐστὶ ἀδίαστα καὶ τεκμηριωμένα συνάγεται καὶ προκύπτει τὸ τριπλὲς συμπέρασμα, ὅτι:

α) Ὁ ὄρος **Ὀλυμπος** ταυτίζεται σημασιολογικά μὲ τὴν ἔννοια τοῦ **Ἥλιου**.

β) Ὁ **Ἥλιος τῆς Μακεδονίας** δηλώνει σαφῶς τὸν **Ὀλυμπο**, καὶ ἐκφράζει παράλληλα τὸ θρησκευτικὸ καὶ πολιτιστικὸ κέντρο τῶν Πρωτοελλήνων καὶ

γ) Ἡ θρησκευτικὴ καὶ πολιτικὴ σημασία τῆς παρόστασης τοῦ **δεκαεξάκτινου Ἥλιου τῆς Μακεδονίας** (τοῦ **Ὀλύμπου** δηλ., μὲ τὶς πάμπολλες ἴσως καὶ ὑψηλότερες —δεκαεῖς πάνω ἀπὸ ὑψόμετρο 2.500 μέτρων— κορυφές!) ὑποδηλώνει συγχρόνως καὶ τὴν πρωτοελληνικὴ καταγωγή τῶν Μακεδόνων.

Ἰωάννης Γ. Μωραλίδης
Γymνασιάρχης Β' Γymνασίον Βεροίας

ΚΩΣΤΑΣ ΔΗΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΣ

Οί Βλάχοι - Βράχοι

Ἄργα τὸ μοιρολόι τους τὸ σέρνουνε οἱ Βλάχοι.
Ντυμένος στὰ κατάμαυρα ὁ τραγικὸς χορὸς —
σκουτιά ἀπὸ δῖμιτο κρουστό, λυμένα τὰ μαλλιά.
Ἀργοχτυπᾷ τὸ σήμαντρο στὴ χιονισμένη ράχη
καὶ μέσ' στὸ σούρουπο ἀλυχοῦν μολοσσικά σκυλιά.
Στὸ παραγώνι κούτσουρα καὶ γύρω, σταυροπόδι,
τέλιγες ἀρειμάνιοι (γκλίτσες ἀπὸ κρανιά,
τσαρούχια, φοῦντες κόκκινες, σειρήτια, κομπολόι,
μαῦροι τεπέδες γούνινοι σ' ἀτίθασα μαλλιά).
Γριές ποῦν σὺδανλίζονε κάρθοννα στὸ μαγκάλι,
παπᾶς ἀλαφροπάτητος, λιπόσαρκος —σὰ λύκος—,
στοὺς τοίχους γκράδες καὶ σπαθιά, κιλίμια, χαϊμαλιά.
Στῆς φλόγας τ' ἀντιφέγγισμα κι ὁ ἴσκιος τοῦ Κρυστάλλη.
Τσομπάνηδες καὶ μπιστικοί, ἄνδρες σωστοί, σὰ βράχοι.
Κι ἀνάμεσα στὶς μαγλινὲς εἰκόνες τῶν Ἀγίων, σὲ κάρδα πλουμιστά,
στήνουν τ' αὐτὶ καὶ ἀγκικοῦν «νὰ σιάσουν τὸ σκοπὸ»
παπποῦδες μπροῦσκοι, ἄγριοι —οἱ Μακεδονομάχοι!
Εἶναι οἱ μόνοι ἄξιοι: Θὰ κρίνουν τὸν Βαγγέλη!
Ὅλους αὐτοὺς ἐκεῖ ψηλὰ τοὺς σήκωσε ἡ Φάρα
(δὲν στρίβαν τὰ μονστάκια τους τυχαῖα σὲ τσιγγέλι)—,
κι ἡ κρίση στὴν Πρωτεύουσα γύφτισσα - μαραζιάρα.
Σ' ἄλλη τους σὺνάξη αὐτοὶ θγάλανε παληκάρι τὸν Παῦλο τὸν Μελά
(γιατὶ «ἐσκόπεψε ψηλά, σὲ Σκόπια, Μοναστήρι»)
καὶ τοὺς Ποντίους ἀρχηγούς, γύρ' ἀπ' τὸ Σοῦ Μελά.
Κι ὁ Βενιζέλος γι' αὐτοῖν τοὺς στάθηκε παληκάρι,
γιατὶ «τὴν πέννα δούλευε ἀντάμα μὲ τὴν πάλλα»
κι ὁ Κωνσταντῖνος φινικά, ποῦ πῆρε τὸ Μπιζάνι
καὶ σκόπεψε, Πόγραδες, Ἀχρίδα, Βελεσσά,
σὲ Περλεπέ, Κουμάνοβο, Μελένικο σὲ Καβάλα.
Οἱ ἴδιοι θγάλαν' ἄξιο τὸν Νίκο τὸν Πλαστήρα
κι ἀργότερα, σὸν «Δεύτερο», τὸν Κώστα τὸν Δαδάκη,
τὸν Κατσιμήτρο, πούβριζε, τότε, τὸ Ἐπιτελεῖο
καὶ τὴν Ὀγδόη ἔτασε —μὲ νύχια, ξιφολόγχες—
νὰ γράφει, αἱματοστάκτο, τὸ ΟΧΙ στὸ Καλπάκι.
Ποιὸς ξέρει, τί θὰ ξέρονε αὐτοὶ ψηλὰ στὰ κάρδα...
Εἴχανε, βλέπεις, συγγενεῖς στὴ Μόσχα κυρατζήδες,
ἐμπόρους σ' Ἀλεξάνδρεια, στὴ Βενετιά σχολάρχες
καὶ μέσα στὴν Ἐπτάλοφη Βλαχέρνα Παναγιά
(ποῦ ξέρεις σύ, τί λέγανε κρυφὰ μὲ Πατριάρχες...)
Μιλοῦν σὲ γλῶσσ' ἀπόκοσμη γιὰ τὰ αὐτιά τῶν «Γρέκων»²
(«Γρέκους»: τοὺς Ἑλληνόγλωσσους, τοὺς ἄνθρωπους τῶν βράχων)
καὶ μολογᾷν (ἂν σ' ἀγαποῦν), πῶς κ' ἡ Ὀλυμπιάδα,
ἡ μάνα τοῦ Ἀλέξανδρου —αὐτὴ ἡ ἀστραπὴ—
ἦταν «δικιά τους», σοὶ τους, ἀπ' τὴν γενιά τῶν Βλάχων.
Οἱ ἴδιοι ὀνοματίζονε σάν Ἄρο τὴν γενιά τους
(«κι εἶναι γενιά πανάρχαιη, αὐτὰ ἔναι μυστικά...»)
καὶ στὶς πολυφωνίες τους, τὰ «βλάχικα τραγούδια»,
κρατοῦν τίς διὸ παλάμες τους ἀκουμπιστὰ στ' αὐτιά.
Σοῦ λέν' ἀκόμα, συγγενεῖς πῶς ἔχουν στὴν Μεσσηνία
καὶ στοῦ Πανέρμο τὰ χωριά —ἐκεῖ στὴ Μάνια Γκρέτια—,
πῶς στῶν Ρωμαίων τὸν στρατὸ αὐτ' ἦταν οἱ «Τσιντσάροι»,

ὅτανες στὰ Βαλκάνια λατρεύαμε τὸν Ζῆνα.
 Ἐπὶ τὰ τότες, λέγανε, κρατᾶνε στὸ Γαλάτσι
 («οἱ Δραγοιμάνοι πάντοτε κρατοῦσαν τὴν Δακία»)
 Αὐτοὶ ὀρίζαν κάποτε τὴν Βοῦδα καὶ τὴν Πέστη
 κι' ἔχουν σιμμάχους τὶς γενιὲς ποὺ ζοῦν στὴν Ἀλβανία.
 Στὸν ἄγριο Μεσαίωνα ἐλέγχαν τὶς Κλεισοῦρες
 καὶ «θγάζανε ταξίαρχους μέσα στὶς ἐκκλησιές».
 Στὴν Πόλη, στὴν Ἀγιά Σοφιά, ἀνέδειχναν γενάρχες
 καὶ τὶς εἰκόνες τίμαγαν —τὶς εἶχαν γιὰ «γερές».
 Κι' ἀργότερα, μέσ' στὴ σκλαδιά, ὅταν τοὺς Ὀσμανλῆδες
 οἱ Πέρσες πῆξαν δεινὰ στὰ μέρη τοῦ Εὐφράτη
 (κ' ἡ Πύλη τοὺς προσκάλαγε παρκαλεστικά),
 ἀπὸ τὸν Πίντο χύνονταν οἱ τρομεροὶ Σπαχήδες
 κι' ἀνέμιζε τὸ λάβαρο στὴ μέση στὴν Τονρκιά
 «τοῦ ἀνοούστρου καθυλάρη μας, τ' Ἀη-Γιώργη, στρατηλάτη».
 Τὶς γέφυρες στὸ Πέτρογκραντ αὐτοί, σοῦ λέν', πῶς χτίσαν
 (ἦτανε, βλέπεις, πάντοτε μαῖστοροι, ἐργολάβοι).
 Κι εἶναι πολὺτροποι, γι' αὐτὸ φυλάγαν μακρυνὰ τους
 τὶς κόρες, τὶς γυναῖκες τους στὸ Κίεβο οἱ Σλαῦοι!..
 Ἔχει πεθάνει, φθισικός, κι' ὁ Παναῖτ' Ἰσραῖτι—
 δὲν ξεῖ πιά καὶ ὁ Βάρναλης, ποὺ γνώριζ' ἀπὸ Σλαῖνους.
 Λένε ἀλήθεια - ψέμματα; (Κι' ὁ «κλέφτης μὲ τὰ ρόδα»;
 π' αἰχμάλωτους ρωτεύτηκε γυναῖκα στρατηγοῦ;)
 Γι' αὐτὰ —ντρεπόσουν, μὴ θιγοῦν— δὲν ρώτησες Βουλγάρους.
 Χρόνια ποὺ ὁ «νιὸς πραιματεντής» ἐγύρναγε στὴν Πόλη (...)
 καὶ τὰ χαρέμια κρέμονταν στὰ δυὸ του μαῦρα μάτια—
 ποὺ μέσ' σ' ἐ χάνια ὑποπτα τριγύρναγαν χατζήδες
 καὶ στὰ κατώγεια δέναν, μὲ χάμουρα ἀκριβὰ
 τὰ ἀφροισμένα, τ' ἄγρια, τῆς Ἀραπιάς τὰ ἄτια.
 Τί νὰ τοὺς πεῖς; Γιὰ «γροῦμματα» πούμαθες στὴν Ἀθήνα;
 Πῶς λέν' ἀλλιώως τὰ πράγματα στὴ βρώμικη τὴν πόλη;
 Αὐτοὶ μυρίζουν ἔλατο! (Ἄσε ποὺ τὰ σχολεῖά σου
 μὲ δωρεές τους χτίστηκαν —τ' Ἀβέρωφ καὶ τοῦ Σίνα).
 Εἶναι πολὺπλαγκτη γενιά καὶ σφύζει ἀπὸ ζωντάνια.
 Θυμᾶσαι καὶ τὸν λοκατζῆ (νεκρὸ στὴν Λευκωσία),
 νὰ σοῦ μιλᾷ γιὰ θεῖους του, ἀντάρτες στὴ Τασκέντη,
 ποὺ σ' ἐ μελλᾶδες βάζανε τοὺς Ρώσους στρατηγούς,
 καὶ γι' ... Ἀχελῶο κι' Ἀχαιοὺς, ποὺ κάψανε τὴν Τροία!..
 (Τοῦ Εὐαγόρα τὸ νησί, ποὺ τάξανε οἱ ξένοι
 σ' ἀπόταχτο ταξίαρχο, σοῦ σκίζει τὴν καρδιά:
 Θέ νὰ τοῦ δῖναν, λέγανε, κι' Ἀντώνη, Τεπελένι...
 Ὡς πότε πιά οἱ Ἕλληνες θὰ ὀρμᾶν γιὰ τὴν Ἑλένη!
 Ὡς πότε πιά θὰ σφάζονται στὴν «Κόκκινη Μηλιά»!).
 Πάνω στὸν Δούναβη, ψηλά, ξυπνᾶνε οἱ Ρουμᾶνοι
 κι' ἡχοῦνε τύμπανα Ἀλβανῶν στοῦ Κόσσοβου —τὶς μίνες.
 Τὰ Σκόπια μὲ τὴν Ἀγκυρὰ «τὰ βρῆκανε» — δυὸ μῆνες.
 Πότε, Χριστέ, θ' ἀναφανοῦν οἱ νέοι Γρεκομάνοι;
 Τὸ μοιρολόι σέρνεται στὰ χιόνια τῆς Κατάρας:
 «Ἐφτά μηνοὺς ἐπάλενε τὸν Χάρο ὁ Βαγγέλης».
 Τώρα, π' ἀγιάζουν τὰ νερά, ἐσύ, Χριστέ, ποὺ ξέρεις
 πές μας τί γίνεται ἐκεῖ, στὰ βράχια τῆς Χειμάρρας;

[Γράφτηκε στίς 24/1/90 ἡμέρα ταφῆς τοῦ Ε. Ἀβέρωφ, βλαχόφωνου ὑπεραυτιστοῦ τῶν δορεῖων
 συνόρων μας].

Πρώτη ξύπνησε ἡ θεία Ἀννέττα, δγῆκε ἔξω νὰ πάρει τὸ μυαλό της ἀνάσα, νὰ ξεκουραστεῖ ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ ὕπνου. Πάντα ἔβλεπε, τὸ πρωὶ κοντά, κάτι ὄνειρα περιέργα, ἀπρόσωπα, φόβους σχηματοποιημένους, ποὺ τοὺς πίστευε καὶ ποὺ τὴν τυραννοῦσαν. Κομμάτια ἀπὸ χαρτί, ποὺ ἔπρεπε νὰ ταιριάζουν καὶ ποτὲ δὲν ταίριαζαν, φίδια ἀπὸ δαυδάκι, ἀντικείμενα χαμένα, ποὺ ἔπρεπε νὰ βρεθοῦν, ἀνησυχίες, ποὺ τριγυρνοῦσαν μέσα στὸ φουσκωμένο της κρανίο.

Ἡ πρωινὴ γαλήνη ἀπλώνονταν σὰν διάφανος, ἄυλος πέπλος. Ὁ ἥλιος μόλις εἶχε ἐλευθερωθεῖ ἀπὸ τὸν ὀρίζοντα, τὰ δέντρα τῆς ἔγνεφان γεμᾶτα σκέψη καὶ κατανόηση... Αὐτὰ, ποὺ τᾶβλεπε συνέχεια τόσα χρόνια, τῆς φαίνονταν τώρα φρέσκα καὶ ζωντανά, καινούργια καὶ πρωτόγνωρα, σὰν νὰ φύτρωσαν ξαφνικὰ μέσα στὴ νύχτα.

Προχώρησε μερικὰ δῆματα, ἄνοιξε τὴν πόρτα τῆς ἀποθήκης κ' ἔβγαλε τὸ κατσίκι. Τὸπιασε ἀπ' τ' αὐτὶ, τὸ πῆγε παραπέρα νὰ ξεμουδιάσει. Ἐπειτα κάρφωσε μὲ τὴν πέτρα τὸν πάσσαλο κ' ἔδεσε τὸ σκoiνί.

Ὅσο νὰ ξαναγυρίσει στὸ σπίτι, ... ἔγινε ὅ,τι ἔγινε. Ἡ Μοσχούλα ἀπομακρύνθηκε νὰ μασήσει λίγο χορτάρι, τὸ σκoiνάκι τετνώθηκε ἀπότομα, ὁ πάσσαλος ξεπαραχώθηκε κ' ἡ γίδα κρεμάστηκε ἀπὸ τὸ στόμιο τοῦ πηγαδιοῦ. Φαίνεται, πὼς τὸ σκoiνὶ εἶχε σκαλώσει σὲ μιὰ χαραμιάδα.

Στὴν ἀρχὴ τὸ ζῶο ἔμεινε μετέωρο, κρεμασμένο ἀπ' τὸ λαιμὸ —κινδύνευε νὰ πνιγεῖ—, ἔπειτα ὅμως ἐλευθερώθηκε ὁ πάσσαλος καὶ ἡ Μοσχούλα ἔπεσε ὁμαλά, προσγειώθηκε ἢ μᾶλλον προσυδατώθηκε στὸν πάτο τοῦ πηγαδιοῦ. Εὐτυχῶς τὸ κεφάλι της ἔμεινε ἔξω ἀπὸ τὸ νερὸ.

Τὸ σπίτι ἄρχισε νὰ ζυπνάει σιγὰ σιγὰ. Ἡ μητέρα, ὁ πατέρας, τὰ μεγάλα παιδιὰ... ἐτοιμάζονταν ὁ καθένας νὰ ζήσει τὴ δική του

μέρα. Οἱ φωνὲς τῆς θείας Ἀννέττας τοὺς ἔφεραν ὅλους γύρω ἀπὸ τὸ πηγάδι. Ὅμως ἦταν ἀδύνατο νὰ βοηθήσουνε τὴ Μοσχούλα, ποὺ περιμενε ὑπομονετικὴ μὲ τὸ βλέμμα της νὰ ἐκλιπαρεῖ τὴ σωτηρία ἀπὸ πάνω, ἀπὸ τὸ φωτεινὸ στρογγυλὸ κομμάτι τοῦ οὐρανοῦ, αὐτὸ τὸ βλέμμα ποὺ τὸ ὑποψιάζονταν μᾶλλον νοερά παρὰ τὸ ἔβλεπαν. Τὸ βάθος ἦταν μεγάλο καὶ σκοτεινὸ. Οἱ γνῶμες τῆς οἰκογένειας διασταυρώνονταν ἐπάνω ἀπὸ τὸ στόμιο τοῦ πηγαδιοῦ, ὥστόσο δὲν ὑπῆρχε τίποτε χειρότερο, ποὺ νὰ μπορούσε νὰ προσεγγίσει τὸ ὑπομονετικὸ δράμα τῆς Μοσχούλας, οὔτε σκάλα οὔτε σκoiνὶ οὔτε στήριγμα οὔτε κανένας τρόπος. Τὰ λόγια δὲν μπορούσαν νὰ ὑλοποιηθοῦν. Ἡ λέξη σκάλα δὲν εἶχε βαθμίδες καὶ μὲ τὴ λέξη σκoiνὶ δὲν μπορούσες νὰ δεθεῖς ἀπὸ τὴ μέση καὶ νὰ κρεμαστεῖς. Ἡ λέξη βοήθεια μιὰ ἀφηρημένη ἐννοια, ἓνας ἀέρας, ἓνα σύννεφο, καὶ τὸ ἐξοχικὸ τους σπιτάκι μακριὰ ἀπὸ κάθε συννοικισμό. Ζοῦσανε μιὰ ζωὴ μονότονη, ἡσυχῇ, ποὺ τὴν περιζωναν ἀλάργα, ἐδῶ κ' ἐκεῖ, μερικὰ ἀνάρια κτίσματα ἀπομονωμένα.

Ἀξαφνὰ ὁ θεὸς Ἀργύρης ἄστραψε, φωτίστηκε τὸ μυαλό του. Ἐτρεξε στὸ μικρὸ καφενεῖο τῆς γειτονιάς κι ἄρπαξε τὸ τηλέφωνο. Ἐψαξε τὸ νούμερο τῆς Πυροσβεστικῆς, ζήτησε τὸν κύριο Διαμαντῆ —ἦταν παλαιοὶ σύντροφοι στὰ καράβια. Ἐπειτα ἀπὸ ἀρκετὴν ὥρα ἓνα μεγάλο αὐτοκίνητο ἀρματωμένο μὲ ὅλα τὰ σύνεργα σταμάτησε κάπου ἀλάργα καὶ πήδηξαν ἀπὸ μέσα τρεῖς πυροσβέστες.

Ὡστόσο ἡ δουλειὰ δὲν ἦταν εὐκολὴ ἀκόμη καὶ γιὰ τὴν ὁργανωμένη ὑπηρεσία. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ διέθεταν ὅλα τὰ μέσα, γιὰ νὰ αἰωροῦνται στὰ ὕψη, ὅχι γιὰ νὰ κατεβαίνουν στὰ σπλάχνα τῆς γῆς. Εἶχανε σκάλες, ποὺ σκαρφάλωναν στὸν ἀέρα, ἀπλώνονταν σὰν πελώρια μηχανικὰ χέρια μὲ

πολλαπλές κλειδώσεις, έσπαγαν πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις καὶ κατέληγαν στὸν ὑψηλὸ στόχο τους, θαρρεῖς καὶ εἶχανε φτερά. Δὲν μπορούσαν ὁμῶς νὰ χωρέσουν σὲ μιὰ θαλασσοθώρα μέσα στὴν κοιλιὰ τῆς γῆς, σ' ἕναν σκοτεινὸ καὶ μακρὸ κύλινδρο, νὰ ξεγεννήσουν μιὰ μικρούλα ζωή, ποὺ δὲν εἶχε ιδέα πόσο προσπαθοῦσαν οἱ ἄλλοι γιὰ κείνην.

"Ὅμως αὐτοὶ ποὺ εἶχανε τρέξει μὲ τόση προθυμία δὲν ἀπελπίστηκαν. Σύντομα συνέλαβαν ἕνα σχέδιο διάσωσης, ἕνα ἀρκετὰ περίπλοκο σχέδιο, καὶ ρίχτηκαν στὴ δουλειά.

Θὰ εἶχε περάσει πιά τὸ μεσημέρι, καὶ ἡ οἰκογένεια, ποὺ ἦταν μαζεμένη γύρω ἀπὸ τὸ πηγάδι, ἄρχισε νὰ διαλύεται, ἡ ἐπιχείρηση δὲ φαινόταν νὰ τελειώνει γρήγορα. "Ένας ἕνας οἱ ἄνθρωποι τοῦ σπιτιοῦ ἀπομακρύνονταν καὶ πήγαιναν στὶς δουλειές τους. Μονάχα ὁ θεῖος Ἀργύρης ἔμεινε, νὰ δώσει κι αὐτὸς ἕνα χέρι. "Ήταν πολὺ συγκινητικὸ νὰ βλέπεις τέσσερα σοβαρὰ πρόσωπα νὰ ἐργάζονται συστηματικά, γιὰ νὰ σώσουν ἕνα κατσίκι.

"Ἡ θεῖα Ἀννέττα ἔβλεπε καὶ δὲν καταλάβαινε. "Ένα δάκρυ στάλαξε ἀπὸ τὸν κανθὸ τοῦ ἀριστεροῦ της ματιοῦ. "Ήταν ἄραγε ἡ θλίψη γι' αὐτὸ τὸ ἀνίμπορο ζωντανό, ποὺ τουρτουρίζε μέσα στὸ νερὸ ἀπελπισμένο, ἦταν ἡ προσπάθεια τὸς ἄνθρωπων νὰ σωθεῖ μιὰ ψυχούλα;

Θυμήθηκε τὸ φορητὸ μὲ τὸ θλιβερό του φορτίο, νὰ κατεβαίνει ἀγκομαχώντας μακάθρια τὴν πλαγιά τοῦ Καγιάδα καὶ νὰ χάνεται πίσω ἀπὸ τὸ καμένο δάσος. Προχωρημένος Σεπτέμβριος. "Ὁ μῆνας ποὺ σηματοδεύει τὸ τέλος τῶν διακοπῶν. "Ὅσοι ἔχουνε τὸ προνόμιο ν' ἀλλάζουνε περιβάλλον, ἀπλώνονται στὶς ἐξοχές, στὶς θάλασσες, στὰ δουνά. Παίρνει ἡ οἰκογένεια μαζί της τὴ συντροφιά καὶ τὴν ἀγάπη τῶν κατοικίδιων, τὶς γατοῦλες, τὶς γάτες, τὰ σκυλάκια, τοὺς σκύλους, τοὺς σκυλαροὺς... τὶς σιαμαῖες, τὰ μπουλντόγκ, τὰ λάσσου... ὅλες τὶς ράτσες κι ὅλες τὶς ποικιλίες. Κι ὅταν τελειώσει ἡ «σαιζὼν» κι ἀρχίσει ἡ ἐπιστροφή, λήγει καὶ

τὸ συμβόλαιο τῆς στοργῆς καὶ τῆς τρυφερότητας. "Ὅλος αὐτὸς ὁ συρφετὸς τῶν τετραπόδων φίλων μας πρέπει νὰ ἐγκαταλειφθεῖ, νὰ ἐξαφανισθεῖ. Τὰ ζωάκια φορτώνονται σὲ μιὰ κιβωτὸ μὲ τέσσερις τροχοὺς καὶ κατηφορίζουν τὸ φαράγγι τοῦ Καγιάδα πίσω ἀπὸ τὸ καμένο δάσος. Τὰ γυμνά δράχια ἐκτείνονται σὰν ἕνα τεράστιο ἀνοιχτὸ βιβλίο ἀπὸ μαῖστρο σὲ ὄστρια καὶ κατεβαίνουν ἄγρια καὶ κατάγυμνα ἐκεῖ ποὺ καταφεύγει τὰ θράδνα ὁ ἥλιος.

"Ἐκεῖ, μέσα στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ γρανίτη, τὸ φορητὸ ἀδειάζει τὸ δάρος του, πετάει τὰ ζῶα, τὰ χύνει ὅλα μαζί σὰν ἕναν ὀρμαθὸ σκουπιδιῶν μικρὰ καὶ μεγάλα, χύμα... νὰ τριγυρνῶνε μέρα καὶ νύχτα, μιὰ μάζα ποὺ τρώει τὸν ἑαυτὸ της, μέσα στὶς πληγές καὶ τὰ αἵματα, μέσα στὴν ἐγκατάλειψη, τὴν πείνα καὶ τὴν ἀγριάδα. Τὰ ζῶα, ποὺ δέχτηκαν τὸ χᾶδι τῶν ἀνθρώπων καὶ πρόσφεραν τὸ δικὸ τους χᾶδι.

Τὰ ξέρεي ὅλ' αὐτὰ ἡ θεῖα Ἀννέττα καὶ σκουπίζει τὸ δάκρυ της μὲ τὴν ἄκρη τῆς ποδιάς της. "Ἡ θεῖα Ἀννέττα ξέρει ἀκόμη, πὼς δὲ διασκεδάζει κανεὶς μονάχα χαϊδεύοντας αὐτὰ τὰ χαριτωμένα πλάσματα, διασκεδάζει ἀκόμη καὶ ὅταν τὰ σκοτώνει. Μιὰ κρυφὴ ἀπόλαυση, μιὰ ἰδιαιτέρη ἡδονὴ εἶναι, νὰ παίρνεις τὸ ὄπλο καὶ νὰ ρίχνεις σ' ὅποιο ζωντανὸ πετάει μπροστά σου, τρέχει, πηδάει... καὶ νὰ τὸ σκοτώνεις δίχως σκοπὸ. "Ἡ τέχνη γιὰ τὴν τέχνη, ἡ ἡδονὴ γιὰ τὴν ἡδονή, ὁ θάνατος γιὰ τὸν θάνατο. Νὰ σπάνεις φτεροῦγες, νὰ σακατεύεις, νὰ τυφλώνεις, νὰ διαλύεις κρανία... νὰ βασανίζεις, νὰ ἐξαφανίζεις.

"Ακόμη καὶ δίχως σκάγια, δίχως σφαῖρες. "Υπάρχουν καὶ ἄλλοι τρόποι ἀπόλαυσης, κι ἄλλα μέσα διασκέδασης. "Ὅταν ρίχνεις φύλλες στοὺς σκύλους καὶ δηλητηριασμένους κεφτέδες στὶς γάτες... ἔτσι, πολλὲς φορὲς σὰν ἐρασιτέχνης δολοφόνος. "Ὅταν παίρνεις τὰ νεογέννητα καὶ τὰ πετᾷ στὴν ἀποχέτευση, στὰ ὑπόγεια ρέματα, νὰ ταξιδέψουνε στὸν ἄλλο κόσμο μαζί μὲ τὰ θρώμματα νερά... Κι αὐτοὶ ἐδῶ οἱ ἄνθρωποι νὰ ἀγωνίζονται γιὰ μιὰν ἀθῶα ὑπαρξή, γιὰ

ένα άπορημένο δλέμμα, για μάν άγνωστη, άκαταλαβίστικη φωνή... Νά ρίχνεις φαρμάκι στὰ περιστέρια τῆς πλατείας ἢ τοῦ αὐλόγυρου καὶ νά αἰσθάνεσαι, ὅταν τὰ βλέπεις χάμω ξαπλωμένα καὶ ἀκίνητα, σάν θεὸς ποὺ μπορεῖς νά σκοτώνεις δίχως νά τιμωρηθεῖς. Νά στρώνεσαι μαζί μεῖς ἄλλους ὁλόγυρα στὸ τραπέζι καὶ νά ἀνοίγεις τὸ κρανίο ὁλοζώντανου πιθήκου, γιὰ νά γευθεῖς τὸ μυαλό του ζεστὸ καὶ ὀρεχτικό.

Ἡ θεία Ἀννέττα καταλαβαίνει, πὼς ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι εἴμαστε συνιδιοχτῆτες μ' αὐτὰ τὰ ἄλογα ζῶα, μ' αὐτὰ τὰ ἐμπύχα ποὺ ἐξολοθρεύουμε, συγκατόικοι αὐτοῦ τοῦ πλανήτη ποὺ λέγεται Γῆ. Ὡστόσο δὲν μπορεῖ νά φανταστεῖ, πὼς τὰ ζῶα εἶχαν ἐγκατασταθεῖ πρὶν ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο, δυόμισυ δισηκατομμύρια χρόνια πρὶν, σάν ἀποκλειστικοὶ νοικοκυραῖοι. Μ' αὐτὰ τὰ ζῶα πειραματίστηκε ὁ Θεός, δοκιμάστηκε ἡ πλάση, ἂν θὰ μπορούσε νά σηκώσει πάνω στὴ ράχη τῆς τῆ ζωῆ. Χρειάστηκαν τόσες χιλιετίες, γιὰ νά εὐδοκίμησουν τὰ ζῶα στὸ νερό, στὸ χῶμα, στὸν ἀέρα. Τὰ έντομα, τὰ ψάρια, τὰ πουλιά, τὰ τετράποδα, τὰ λογῆς λογῆς τετράποδα, τὰ ἄλογα...

Αὐτὸ τὸ ἄλογο, ποὺ πρόσφερε στὸν ἄνθρωπο τὸ μόχθο του ἐπὶ τόσους αἰῶνες, τὴ σάρκα του, ... τὸ πιὸ πολυφαγώμενο ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο ζῶο! Ποὺ τοῦ πρόσφερε τὴ μεγαλοπρέπειά του, ποὺ τοῦ στάθηκε τὸ πρῶτο μοντέλο γιὰ τὴ ζωγραφικὴ. Ποὺ τοῦ χάρισε ἀκόμη καὶ τὸ ἴδιο του σῶμα μετὰ τέσσερα πόδια του καὶ τὸν ἔκανε Κένταυρο. Μὲ κανένα ἄλλο ζῶο δὲν καταδέχτηκε νά ένσωματωθεῖ ὁ ἄνθρωπος... νά πάλλουνε δύο καρδιές σ' ἓνα κορμὶ... Καὶ τώρα, ὅταν γεράσουν, τὰ ὁδηγοῦνε σ' ἓναν ἔρημο τόπο, τ' ἀφήνουν ὁλομόναχα πάνω στὴν ξερὴ τῆ γῆς, ἔρμαια τῆς πείνας καὶ τῆς ἐγκατάλειψης, πολλὲς φορὲς δεμένα ἀπὸ τὸ ποδάρι, γιὰ νά ἔχουν τὴν ἱκανοποίηση, γιὰ νά εἶναι βέβαιοι πὼς θὰ ψοφήσουν μ' ἓνα θάνατον ὁδυνηρό.

Ἡ θεία Ἀννέττα θυμᾶται, πὼς ἔχει ἀκούσει γιὰ μιὰ μακρυνὴ χώρα, ποὺ οἱ κάτοικοί της φημίζονται γιὰ τὴν κακία καὶ τὴ βλα-

κεία τους. Καὶ ὅμως! Γυρνοῦνε τίς πόλεις καὶ τὰ συγκεντρώνουνε σὲ μιὰν ἀπόμερη πεδιάδα, γιὰ νά τὰ στείλουν στίς γειτονικὲς χώρες, σ' ἄνθρώπους ποὺ τρῶνε ἀλογίσιο κρέας. Ὡστόσο οἱ νόμοι τους δὲν τοὺς ἐπιτρέπουνε νά βγάλουν ἔξω ἀπὸ τὰ σύνορα ἔξῃ ἀπὸ ζῶα σακατεμένα καὶ ἀνήμπορα. Τοὺς νόμους βέβαια δὲν μποροῦνε νά τοὺς ἀλλάξουν. Δὲν μποροῦνε ν' ἀλλάξουν αὐτὸ ποὺ λένε οἱ νόμοι, ὅμως μποροῦν νά συμμορφωθοῦν μ' αὐτὸ ποὺ δὲ λένε. Καὶ παίρνουνε τὸ σουβλί καὶ τὸν μπαλτᾶ καὶ σπᾶνουνε πόδια, καὶ βγάζουνε μάτια, καὶ τὰ ζῶα τυφλώνονται, καὶ κουτσαίνουν, καὶ σέρνονται μέσα στὸ ἀμπάρι τοῦ βαποριοῦ. "Ὅλ' αὐτὰ τὰ αἵματα, τὰ σπασμένα κόκκαλα, οἱ ἀνοιχτὲς πληγὲς θὰ γίνουνε χρῆμα, θὰ γεμίσουνε πορτοφόλια...

Καὶ γύρω ἀπὸ τὸ πηγάδι οἱ ἄνθρωποι ἰδρώνουν, προσπαθοῦν, κουράζονται. Κ' ἡ Μοσχούλα ἀκούει φωνές, ἀκούει ὀμιλίες, ποὺ ἀπευθύνονται σ' αὐτήν, νά τὴν παρηγορήσουν, καὶ νομίζεις πὼς τοὺς καταλαβαίνει, οἱ ἄνθρωποι γύρω ἀπὸ τὸ πηγάδι νομίζουν πὼς τοὺς καταλαβαίνει. Ἡ θεία Ἀννέττα πρόβαλε στὸ πλαίσιο τοῦ παραθύρου, νά δεῖ ποῦ βρίσκεται ὁ ἥλιος, νά καταλάβει τὴν ὥρα. Τὸ δειλινὸ ἦτανε προχωρημένο, ἡ ἐπιχείρηση διάσωσης στὸ τελευταῖο στάδιο.

Μὲ μεγάλους κόπους εἶχε στερεωθεῖ τὸ αὐτοκίνητο σὲ μιὰ θέση σχεδὸν ὀριζόντια κοντὰ στὸ πηγάδι. Ἡ ἀτέλειωτη πυροσβεστικὴ σκάλα σχημάτιζε μιὰ τεθλασμένη προδοσχίδα μετὰ τρεῖς βραχίονες, ἡ ἄκρη τῆς ἔβλεπε ἀπὸ πάνω ἀκριβῶς τὸ βάθος τοῦ πηγαδιοῦ. Ἀπὸ τὸ ράμφος αὐτοῦ τοῦ σιδερένιου λαιμοῦ ὁ κύριος Διαμαντῆς, ὁ παλιὸς φίλος τοῦ θείου Ἀργύρη, δεμένος ἀπὸ τὴ μέση μ' ἓνα χοντρὸ καλῶδιο κατέβαινε ἀργὰ καὶ ἀποφασιστικὰ ἀκολουθώντας τὸν κατακόρυφον ἄξονα τοῦ πηγαδιοῦ, πλησίαζε τὸ ἀνοιχτὸ του στόμα, ποὺ τὸν περιέμενε μετὰ ἀγωνία. «Νά εἶχαμε καμιὰ μηχανὴ τοῦ σινεμά, μιὰ μηχανὴ λήψεως», συλλογίστηκε μετὰ συγκίνηση ὁ θεῖος Ἀργύρης, «ν' ἀπαθανατίσαμε αὐτὴ τὴ σκηνή...». Σὲ λίγο

θάδλεπαν ὅλοι τὸν πυροσβέστη ν' ἀνεβαίνει μουσκεμένος μετὰ τὴν Μοσχούλα στὴν ἀγκαλιά του καὶ νὰ στάζει νερὰ χαμογελαστός κ' εὐτυχισμένος.

Ἡ θεία Ἀννέττα αἰσθάνθηκε τὴν ἀνάγκη νὰ πᾶει νὰ ξαπλώσει, νὰ ἡσυχάσει. Τὸ δράμα ἔφθανε στὸ τέλος του. Τραβήχτηκε μέσα ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ ἔσυρε τὴν κουρτίνα, σὰν νὰ ἔκλεινε τὴν αὐλαία.

Τὸ πανηγύρι τελείωσε. Οἱ πυροσβέστες ἄρχισαν νὰ συμμαζεύονται, νὰ συμμαζεύουν τὰ σύνεργα, τὶς μηχανές τους. Πήγανε στὴν βρύση νὰ πλυθοῦν, νὰ καθαριστοῦν, νὰ στεγνώσουν.

«Πῶς θὰ τ' ἀφήσουμε ἔτσι κουρασμένα τὰ παλληκάρια νὰ φύγουν, δίχως νὰ τὰ φιλέψουμε», εἶπε ἡ μητέρα. «Ναί», εἶπε ὁ πατέρας, «νὰ στρώσουμε τραπέζι καὶ νὰ φάμε ὅλοι μαζί». «Ν' ἀνοίξουμε κ' ἓνα μπουκάλι κρασί», εἶπε ὁ θεῖος Ἀργύρης, «νὰ πιοῦμε

στὴν ὑγεία τῆς Μοσχούλας».

Τοὺς ἔβαλαν μέσα, στὸ καθιστικό, νὰ ξαποστάσουν. Ὡστόσο ἦταν πολὺ ἀμφίβολο, ἂν θὰ μπορούσαν νὰ χορτάσουν, μαζί με τὴν οἰκογένεια, τρεῖς κουρασμένοι ἄνθρωποι. Ὁ σκοπὸς ἦταν, νὰ μὴ ντροπιαστοῦνε. Ἔμεναν σὲ σπῆτι ἀπόμερο. Κοντὰ τους, γύρω τους δὲ θάδρισκαν κάτι ἔτοιμο, κάτι ποὺ νὰ γεμίσει τὸ τραπέζι τους, κάτι ποὺ θὰ τοὺς ἔκανε νὰ δγοῦνε ἀσπροπρόσωποι.

Καὶ τότε κάποιος θυμήθηκε τὸ κατσίκι. Δυὸ τρεῖς ἔφεραν ξύλα κ' ἀναψαν ἀμέσως φωτιά, οἱ ἄλλοι φρόντισαν γιὰ τὰ ὑπόλοιπα, τὰ παιδιὰ ρίχτηκαν στὸ στρώσιμο τῆς τράπεζας. Ἦταν, μιὰ συνεστίαση μετὰ τὴν εὐκαιρία ἐνὸς ἐξαιρετικοῦ γεγονότος. Τὸ κατσίκι ἔπρεπε νὰ συμμετάσχει κι αὐτὸ — μετὰ τὸν τρόπο του — στὴν αἰσιοδοξία τῆς χαρμόσυνης μέρας.

ΓΙΑΝΝΟΣ ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΣ

Κοπρῶν

Ἄδρὰ ἐδωροδόκησαν οἱ ἀπελθόντες
ταγοὶ δημόσιο ὑμνητῆ των,
ποὺ ἔπαινε νὰ τοὺς ὑμνεῖ καὶ ὄχι μόνο,
ἀλλὰ κατήγορος καὶ ὑβριστῆς των
μετὰ τὴν πτώση των, ἀμέσως.
Τώρα ὑμνεῖ πάλι δωροδοκούμενος
τοὺς ἀντικαταστάτες των στὸν δῆμο,
ἀλλὰ μετὰ τὴν σειρὰ των, ὅταν
καὶ αὐτοὶ ἀναχωρήσουν κι ἔλθουν νέοι,
καὶ αὐτῶν κατήγορος, τῶν νέων ὑμνητῆς.
Ὅμως οἱ ὑμνοδέκτες ἐξαντλοῦνται
καὶ ὁ μίσθαρονός των πρωκτοσφογγιστῆς κονδυλοφόρος,
ἐνδεής, γιὰ νὰ προδίδει ἐκάστην χθεσινὴν ἡμέραν.

Ἡ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΩΝ ἸΔΕΩΝ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΑΡΧΑΙΟΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΚΕΙΜΕΝΩΝ

Κανένας λαός δὲν ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ἔστω καὶ ἓν χιλιοστὸν τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς πνευματικῆς δημιουργίας καὶ τῶν δημιουργῶν, πνευματικῶν ταγῶν τῆς ἀνθρωπότητος. Κανένας λαός δὲν ἀνέπτυξε τὸν πολιτισμὸν καὶ τὴν διανόησιν, τὶς ἰδέες καὶ θεσμοὺς ὡς οἱ πρόγονοί μας. Ἀλλὰ τὰ προγράμματα τοῦ Ὑπουργείου «Ἑθνικῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων», τὰ κρατικά ἱδρύματα ὡς καὶ τὸ «κουλτουριάρικο» κατεστημένο ἐπιμελῶς τ' ἀποκρύπτουν, καὶ μᾶς ἐδίδαξαν καὶ διδάσκουν, ὅτι δῆθεν προερχόμεθα ἀπὸ κάποιους Ἰνδοευρωπαίους, Χανανναίους, Ἀφρικανούς ἢ Ἀσιάτες, ἀπὸ τὴν στέππα ἢ τοὺς πάγους, τὴν ζούγκλα ἢ τὴν ἔρημο καὶ ὄχι ἀπὸ τὸ εὐκρατο κλίμα τῆς Ἑλλάδος, Μεγάλης Ἑλλάδος καὶ Ἰωνίας τῶν αὐτοχθόνων Ἑλλήνων.

Τὸ ἐπίσημον «Ἑλληνικόν» Κράτος ὄχι μόνον δὲν ἀποστομώνει αὐτοὺς τοὺς διαστρεβλωτὰς καὶ παραχαράκτας τῆς ἀληθοῦς ἱστορίας τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλ' ἀντιθέτως εἶναι ὁ κύριος φορεὺς αὐτῶν τῶν ψευδοθεωριῶν, ἀντὶ δὲ νὰ βελτιοῦται, ὁσημέραι καθίσταται ἐπιθετικώτερον καὶ ἀνθελληνικώτερον. Ἐτσι στὰ σχολεῖα καὶ τὰ ἀνώτατα ἱδρύματα διδάσκουν τὰ παιδιά μας, ὅτι ὁ Ὅμηρος λέγει παραμύθια, παρ' ὅτι παρῆλθεν σχεδὸν ἑκατονταετία ἀπὸ τῆς ἀποκαλύψεως τῆς Τροίας, τῶν Μυκηνηῶν, τῆς Τίρυνθος, τῆς Πύλου καὶ συνεχῶς ἔκτοτε ἐπαληθεύεται ἀπὸ τὴν ἀρχαιολογικὴν σκαπάνη, πού ἀψευδῶς ἐπιβεβαίει τὰ λεγόμενα τοῦ Ὁμήρου.

Στοιχειῶδες καθήκον, ὑποχρέωσις καὶ ὀφειλὴ πρὸς τοὺς λαοὺς γενικῶς καὶ τοὺς Ἕλληνας εἰδικώτερον αὐτῆς τῆς «Ἑλληνικῆς» Πολιτείας ἦτο καὶ εἶναι ἡ ἔκδοσις τῶν διασωθέντων ἀρχαιοελληνικῶν κειμένων μὲ ἐπεξεργασίαν καὶ με-

Ἀπέσβετο λάλον ὕδωρ

Ὁ τερατώδης Λεβιάθαν τῆς πληροφορικῆς (κατὰ τὸν Γάλλον διάσημον ἐθνολόγον Πιερ Μπουρντιέ εἶναι ἡ μεγαλυτέρα ἱστορικὴ δύναμις) διὰ τῶν πειθηνίων του Μέσων Μαζικῆς Ἐνημερώσεως μᾶς βομβαρδίζει νυχθημερὸν μὲ τὸ ἀπαίσιον περιεχόμενον μιᾶς ἐπιγείου κολάσεως. Τὸ παρανοϊκὸν τοῦτο περιεχόμενον εἶναι δημιούργημα —μὲ κίνητρον τὸν μαμωνᾶν τοῦ συμφέροντος— διεστραμμένον ποσοστοῦ σατανικῶν ἀνθρώπων, καὶ ἔχει παθητικὸν δέκτην τὸν μέσον ταλαίπωρον ἄνθρωπον —δηλ. τὸ συντριπτικὸν ποσοστὸν τῆς ἀνθρωπότητος—, στωικῶς ἀθῶον ἀπὸ τὰ τεκταινόμενα. Πράγματι ὁ σύγχρονος μέσος αὐτὸς ἄνθρωπος εὐρίσκεται ὡς ἀγωνιῶν ναυαγὸς ἐν μέσῳ ἐξηγριωμένων ὠκεανοῦ καὶ ἐρεβώδους σκότους, ἐνῶ ὑετὸς συμφορῶν τὸν κατακλύζει σφοδρῶς καὶ ἀδιακόπως... Οὐδόλως γνωρίζει τὸν τρόπον καὶ τὸν χρόνον τῆς σωτηρίας του. Τὸ φῶς τῶν ἀστραπῶν τοῦ φωτίζει μὲ ἀναλαμπὰς τὴν ἀγωνιώδη πλεῦσιν του ἄνεν ὁδηγοῦ πυξίδος (ὄρα

→

τάφρασιν των εἰς ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ πλανήτου, πρᾶγμα ποῦ θ' ἀπετέλει ἐκτὸς τῶν ἄλλων καὶ πηγὴν πλούτου διὰ τὴν χώραν καὶ τὸ κύριον ἐξαγωγικὸν προϊόν, μὴ ἀναλώσιμον. Παραλλήλως θ' ἀπετέλει τὴν μεγίστην δυνατὴν ἐνημέρωσιν περὶ τῆς Ἑλληνικῆς συμβολῆς εἰς τὸν πολιτισμὸν καὶ θὰ ἐφρονημάτιζε πολλοὺς ἐμφανεῖς ἐχθρούς μας. Τὸ κυριώτερον ὅμως, θὰ ἐξώπλιζε τὰ τέκνα μας μὲ τὸ ἰσχυρότερον ὄπλον τοῦ κόσμου, τὴν γνῶσιν, καὶ θὰ τὰ συνέδεε μὲ τὶς ρίζες τους, ὥστε νὰ γίνουν τὰ ἰσχυρότερα αἰωνόβια δένδρα. Ἡ ἐπαφὴ μὲ τὶς ἀληθεῖς ρίζες καὶ τὴ γνῶσιν θὰ μετέλλασσε τοὺς Ἕλληνες ἀπὸ καταναλωτὰς καὶ πιθήκους τῶν συγχρόνων προτύπων, εἰς ταγούς καὶ σωτῆρας, ποῦ θὰ ἔδιναν διέξοδο εἰς τὰ πολιτικά, ἠθικά καὶ κοινωνικά ἀδιέξοδα, στὰ ὁποῖα ἔφερε ἡ δισχιλιετής ἐπίδρασις τῶν συστηματικῶν γνωστῶν ὀλετήρων τοῦ ἐλληνικοῦ θαύματος.

Μικρὸν δεῖγμα τοῦ ἀφθάστου πνευματικοῦ μας μεγαλείου δίδεται εἰς τὸ ὁλοκληρωθὲν ἤδη ὑπὸ ἔκδοσιν σύγγραμμά μας, ὑπὸ τὸν τίτλον «*Ρίζες Ἐλευθερίας*», ὅπου οἱ ἐκ τῶν στερεοτύπων περιληφθέντων ἔργων ἀρχαίων συγγραφέων στὴν εἰσαγωγὴν [ὁδηγίων του] ἀναδυθέντες καὶ καταγραφέντες πνευματικοὶ ἄνδρες καὶ γυναῖκες τῆς Ἑλλάδος, ποῦ ἤκμασαν μέχρι καὶ τῆς Ἀλεξανδρινῆς ἐποχῆς, ὑπερβαίνουν τοὺς δύο χιλιάδες τριακοσίους (2.300). Ἐκ τῶν ἔργων, συγγραμμάτων καὶ ἀποφθεγμάτων τῶν ὑπὲρ τὰς 2.300 περιληφθέντων πνευματικῶν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν τῆς Ἑλλάδος, ποῦ ἀσφαλῶς δὲν εἶναι τὸ σύνολον τῶν ὑπαρξάντων, διότι δὲν ἦτο ἀνθρωπίνως δυνατόν νὰ ἐρευνηθῇ ὁλόκληρη ἡ διασωθεῖσα Ἑλληνικὴ Γραμματεία διὰ νὰ ἀρυσθῶ καὶ τῶν λοιπῶν τὰ ὀνόματα, ἐλάχιστα διεσώθησαν καὶ εἶναι γνωστά. Ἐκ τῶν διασωθέντων ἔργων ἢ ἀποσπασμάτων ἐλάχιστα ἔχουν ἐκδοθῇ στὴν χώρα μας ἔστω καὶ ὡς στερεότυπα, ἐν ἀντιπαράβολῃ πρὸς τὶς Γαλλικὰς, Ἀγγλικὰς, Γερμανικὰς ἢ ἄλλας ἐκδόσεις.

Ἐκ τῶν Ἑλληνικῶν ἐκδόσεων μία (!) μόνη εἶναι τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν, τοῦ

→

“*The First Global Revolution*”) καὶ ἀσφαλοῦς προορισμοῦ. Αὕτη εἶναι ἡ θλιβερὰ εἰκὼν, ἀνάλογος δαντικῆς κολάσεως, τοῦ τάλανος ἀνθρώπου τῆς ἐποχῆς μας, τῆς ληγούσης 2ας μ.Χ. χιλιετίας.

Ὁ πολιτισμὸς του, τὸν ὁποῖον ἐσμίλευσεν ἀόκνως ἀπὸ τῆς καταβολῆς του ἀλλὰ χωρὶς σκοπὸν συγκεκριμένον, ἀπεδείχθη ἀποτυχὼν λόγῳ τῆς συνεχοῦς νοθεύσεώς του. Ἀπόδειξις τῆς ἀποτυχίας αὐτῆς ἰδίως κατὰ τὸν λήγοντα 20ὸν αἰῶνα εἶναι ἡ ἀπειρία δεινῶν, ἡ ὁποία τὸν μαστιίζει, μὲ πλησμονὴν ἀγρῶν πολέμων, μὲ ἐσχάτην πενίαν καὶ ἀτέρμονα λιμὸν τῶν πλείστων ἐκ τῶν κατοίκων τῆς Γῆς, μὲ ἄκρως ἄνισον κατανομήν τῶν πόρων της, οἱ ὁποῖοι ἀλματωδῶς μειοῦνται ὡς χρησιμοποιοῦμενοι παραφρόνως, μὲ ὀριακὴν μόλυνσιν τῶν πάντων, μὲ ἀνθησιν τῆς τρομοκρατίας, παντοειδῶν ἐγκλημάτων, ἀφρόνων ἐξοπλισμῶν, ἐμπορίας καὶ χρήσεως ναρκωτικῶν, ὀργιώδους πανερωτισμοῦ, ἐξωφρενικοῦ ρατσισμοῦ, πειρατειῶν, ἀναρχίας, σκανδάλων κ.ἄ.

Συνεπεία τῶν ἄνω ἐπῆλθεν ὁ ὡς ἄνω συντελειακὸς κατακλυσμὸς ἄνευ ἐλπίδος νηνεμίας. Αἱ τεχνολογικαὶ κατακτήσεις οὐδὲν συνεισέφεραν εἰς

→

μόνου κρατικοῦ φορέως πού προέβη στήν μοναδική αὐτὴν ἔκδοσι, συγκεκριμένως τοῦ «Συμποσίου» τοῦ Πλάτωνος ὑπὸ Συκουτρῆ (τὸν ὁποῖον ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἔσπευσε νὰ ἀφορίσῃ). Ἀντιθέτως πάμπολλες εἶναι οἱ ἀτομικὲς προσπάθειες Ἑλλήνων πρωτοπόρων, οἱ ὁποῖοι μὲ μεγίστους κόπους καὶ στερούμενοι πόρων ἐξέδωσαν καὶ μὲ θυσίες ἐκδίδουν μεμονωμένα ἔργα ἀρχαίων Ἑλλήνων. Σοβαρὲς προσπάθειες ἔγιναν παλαιότερα καὶ γίνονται καὶ σήμερα ἀπὸ τὴν ἰδιωτικὴ πρωτοβουλία. Ἀναφέρουμε ἐνδεικτικῶς τὶς ἐκδόσεις σὲ μετάφρασι μόνον τῶν κειμένων «Ἡ Παγκόσμιος Φιλολογικὴ Ἑγκυκλοπαίδεια» μὲ τὸν «Ἀνεξάρτητον» (Λεωφ. Πανεπιστημίου 36) ἐκδῶσαντα μεταξὺ τῶν ἄλλων τὰ ἔργα τοῦ Σοφοκλέους καὶ ἄλλων, ὁ «Μηνιαῖος Νέος Κόσμος» μὲ μεταφραστὴν τὸν Δημ. Σάρρον ἐκδῶσας μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ τραγωδίας τοῦ Εὐριπίδου, ὁ ἐκδοτικὸς οἶκος Σιδέρη προπολεμικῶς καὶ ἀρκετοὶ ἄλλοι.

Σοβαρωτέραν ἐργασίαν ἔκαμεν ὁ ἐκδοτικὸς οἶκος «Πάπυρος», ὁ ὁποῖος σὲ 452 τεύχη ἐξέδωσε μὲ εἰσαγωγὴν καὶ σχόλια ἀρχαιοελληνικά κείμενα μὲ σύγχρονον μετάφρασιν εἰς τὴν ἑναντι σελίδα, ἀτυχῶς ὅμως καὶ αὐτὸς κατέλειπεν ἡμιτελῆ πολλὰ τῶν ἔργων πού ἐπεξεργάσθη. Μικροτέρας ἀξίας εἶναι οἱ ἐκδόσεις «Ζαχαροπούλου», πού ὑπῆρξαν ἀνταγωνιστικαὶ τοῦ «Παπύρου», δὲν ὑπερέβησαν τὸ 1/3 τῶν τευχῶν τοῦ «Παπύρου», εἶναι πολὺ προχειρότεροι καὶ τὸ μέγιστον μέρος τούτων ἦσαν τὰ ἤδη ἐκδοθέντα ὑπὸ τοῦ «Παπύρου» ἔργα.

Ἄλλος οἶκος, πού σοβαρώτατα ἀσχολεῖται καὶ μὲ ἐλάχιστα μέσα, ἐπέτυχε τὴν ἐκδοσὶν πολλῶν ἀρχαίων συγγραφέων καὶ μάλιστα ἀνεκδότων καὶ συνεχίζει μέχρι σήμερον τὶς ἐκδόσεις, εἶναι «Ἡ Βιβλιοθήκη τῶν Ἑλλήνων» τοῦ ἀειμνήστου καὶ προῶρως ἀπελθόντος Σάκη Γεωργιάδη, μὲ εἰσαγωγὴν, κείμενον καὶ μετάφρασιν κεχωρισμένως.

Τέλος εὐχάριστον ἐκκληξιν ἀποτελοῦν οἱ σύγχρονοι πρόσφατες «Ἐκδόσεις

→
τὸν ἠθικοπνευματικὸν πολιτισμόν, παραμείναντα ὡς τὸ χωλὸν καὶ ἀτροφικὸν σκέλος κατὰ τὸν Μπέρξον τοῦ καθόλου πολιτισμοῦ. Αἱ ὑπερθευ κατακτήσεις οὐδένα συγκινοῦν πλέον, ὅσον ἐντυπωσιακαὶ καὶ ἂν εἶναι αὗται, καθόσον τὸ θλιβερόν ἀντίτιμόν των εἶναι ἡ ὀδυνηρὰ πτώσις τοῦ ἀνθρώπου, πτώσις πρωτοφανὴς καὶ ἀδυσσαλέα...

Διὰ τὴν πτώσιν τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὴν παταγώδη ἀποτυχίαν τοῦ πολιτισμοῦ του οἱ κορυφαῖοι σοφοὶ ἐπισημαίνουν: Ὁ Ζὰν Ροσσάν: «Ἀνήκομεν εἰς ἓνα ἄγονον κόσμον λόγῳ τῆς ἀνερματίστου πολιτιστικῆς ἐξελιξέως, στείρον καὶ καθηλωμένον ὡς πρὸς τὴν ὑγιὰ ἀνανέωσίν του. Ἀδυνατεῖ νὰ ἀνυψώσῃ τὸν ἄνευ οὐδεμιᾶς ἐνδοσκοπήσεως ἀνθρώπου, τὸν μεγάλον αὐτὸν τραγῶδον τοῦ γηίνου προσκηνίου». Ὁ Πῶλ Σάρτρ: «Ὁ ἄνθρωπος μετουσιώθη εἰς ἓν "θαῦμα" λόγῳ τῆς τεχνολογίας του, ἀλλὰ ἄνευ ἐνδιαφέροντος, ὡς ἄνευ σημασίας. Εἶναι πράγματι οὗτος ἓν ἀνωφελὲς πάθος». Ὁ Πῶλ Κλωντέλ: «Ὁ ἄνθρωπος καὶ ὁ πολιτισμός του συνεχίζονται κακῶς, ὅπως κακῶς ἤρχισαν καὶ ἐπορεύθησαν μέχρι σήμερον». Ὁ Ἄρθουρ Καϊτλερ: «Ὁ ἄνθρωπος ἐπιτυγχάνει εἰς τὴν καταστροφικὴν κυριαρχίαν του ἐπὶ τῆς φύσεως, ἐνῶ εἶναι ἀνίδεος σμιλευτής

→

Κάκτος» ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πανεπιστημίου παρὰ τὸ ξενοδοχεῖον «Τιτάνια», ποὺ πραγματοποιοῦν κολοσσιαῖον ἔργον, ἐκδίδουσαι τὴν Ἀρχαίων Ἑλληνικὴν Γραμματεῖαν μετὰ συνεχῇ ἐπεξεργασίᾳ ὧν τῶν κειμένων τῶν ἀρχαιοελλήνων συγγραφέων, ποὺ περιῆλθον εἰς χεῖρας τοῦ ἐμπνευστοῦ καὶ διευθυντοῦ των Ὀδυσσεὺς Χατζοπούλου, ποὺ διέρχεται τὴν νέαν ὁδύσσειαν. Τὰ ἐκδιδόμενα φροντισμένα ἔργα περιλαμβάνουν τὸ ἀρχαῖο κείμενο, μετάφρασιν, εἰσαγωγὴν καὶ σχόλια σὲ φροντισμένη λευκὴ ἐμφάνισι μετὰ παραστάσεων ἀρχαίων γλυπτῶν, ἀναγλύφων καὶ ἀγγειογραφῶν καὶ μαύρη ράχη μὲ λευκὰ στοιχεῖα. Ἐξεδόθησαν ἤδη ὑπὸ τοῦ «Κάκτου» καὶ εἶναι ὑπὸ ἔκδοσιν ἄνω τῶν 130 ἔργων ἐντὸς ἐλαχίστου χρόνου, ποὺ δίδει τὸ μέτρον τῶν δυνατοτήτων τοῦ ἐκδοτικοῦ αὐτοῦ οἴκου. Ἡδη κυκλοφοροῦν ἔργα τῶν Πλάτωνος, Εὐριπίδου, Αἰσχύλου, Σοφοκλέους, Ἀριστοφάνους, Θουκυδίδου, Ἡροδότου, Πλουτάρχου, Μενάνδρου, Πανσανίου, Ὀμήρου, Ἱπποκράτους, Ἡσιόδου, Ἰσοκράτους, Ξενοφώντος κ.λπ., ἐλπίζομεν δὲ καὶ εὐχόμεθα τὴν ὁλοκλήρωσιν τοῦ δυσχεροῦς τούτου ἔργου.

Ἡ κίνησις τῆς γνώσεως καὶ ἐρεῦνης τῶν βαθυτάτων ριζῶν μας καὶ τῆς αὐξανομένης κατὰ γεωμετρικὴν πρόοδον ἐπαφῆς μας πρὸς αὐτὰς κατέστησαν ἀναγκαῖες τὶς προσπάθειες τῶν ἀναφερθέντων καὶ ἄλλων ἀφανῶν καλῶν Ἑλλήνων ἐκδοτῶν, ποὺ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ γνωρίζωμεν ὅλοι. Τὸ κοινὸν τῶν Ἑλλήνων, ποὺ ἀναζητεῖ τὰ κείμενα τῶν εὐκλεῶν προγόνων, ποὺ φρονηματίζουν καὶ δίδουν ἰδέες ἔνθεες, πολλαπλασιάζεται καὶ στίς τάξεις τοῦ ἐντάσσονται νέα παιδιά, ποὺ ἀποτελοῦν τὴν ἐλπίδα μιᾶς πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς ρωμαλέας Ἑλλάδος, ἀπὸ τὴν μοῖρα τεταγμένης νὰ ἄρῃ τὴν παγκόσμια ἀθλιότητα, σῆψι καὶ ἀδιέξοδα.

Τὰ μέσα ἐνημερώσεως, ραδιόφωνα, ἐφημερίδες, τηλεόρασις, εἶναι πλουσιώτατα σὲ χρώματα, ἤλεκτρονικά, ἐνδυμασίαις ἀλλὰ καὶ κενότητα καὶ ἀνοησίαις τῶν μετρίων τουλάχιστον σὲ ἦθος ἐμφανιζομένων καὶ πτωχῶν σὲ ἰδέες, ὡς καὶ τῶν κα-

→

τῶν κακῶς κατεργαζομένων ὑπ' αὐτοῦ συνιστωσῶν τοῦ πολιτισμοῦ του. Σοφαὶ διάνοιαι, ὅπως ὁ Πασκάλ, ὁ Σαρντέν, ὁ Ντοστογιέφσκυ κ.ἄ., ἐστράφησαν πρὸς τὴν θρησκευτικὴν πίστιν, δι' ἁμβλυνσιν τῆς ὀλισθήσεως τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ πολιτισμοῦ τον πρὸν τὴν ἄδυsson, ἐνῶ ἄλλοι, ὅπως ὁ Ντάρβιν, ὁ Χαϊκελ καὶ ὁ Λεντέκ, προσεπάθησαν νὰ ἐξυγιάνουν τὸν πολιτισμὸν διὰ τῆς θεοποιήσεως τῆς ὕλης. Ἀπαντες ὁμως ἀπέτυχον διὰ τῆς δημιουργίας συγχύσεως εἰς τοὺς ὑπὸ θεραπείαν ἀσθενεῖς. Ὁ Τζ. Βίκο: «Ἡ κοινωνία καὶ ὁ πολιτισμὸς τῆς ἔχουν ὑποστῇ, ἐκβαρβαρισμὸν λόγῳ τοῦ ἐν ἀφηνιασμῷ ἐγωισμοῦ, τοῦ ἀμειλίκτου καὶ ἀκορέστου συμφέροντος, τοῦ ὕλισμοῦ καὶ τῆς κοινωνικῆς δυσαρμονίας, τὰ ὅποια ὁδηγοῦν πρὸς τὴν πνευματικὴν φθορὰν καὶ ἐξαγρίωσιν». Ὁ Τζὼν Οὐὼλ: «Διανύομεν τὴν χειρίστην ἱστορικὴν διαδρομὴν, τὴν πλέον ἀπειλητικὴν διὰ μείζονας συμφορὰς ἀπὸ καταβολῆς τῆς ἀνθρωπότητος». Οἱ Ρ. Φόξ καὶ Α. Ταϊγκερ: «Ἡ ἀνθρωπότης ὑφίσταται θανάσιμον κίνδυνον ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν πολιτισμὸν τῆς». Ὁ Οὐίλ Ντάγκλας: «Μία θλιβερά συνέπεια τοῦ πολιτισμοῦ εἶναι ἡ ἀνταρσία τῶν νέων, οἱ ὅποιοι εἶναι ἀνευ ἰδανικῶν καὶ κατακλύζονται ἀπὸ ἔντονον συναίσθημα ματαιότητος, ἀρνούμε-

→

ταστρεπτικῶν τῆς διανοήσεως γελοίων θεαμάτων τύπου «σαπουνόπερας» ἢ θεατρικῶν ἢ περιπετειωδῶν ἢ ἄλλων τερατουργημάτων, ἐξωπραγματικῶν καὶ ἐξαθλιωτικῶν τῶν σκέψεων, πτωχότατα εἰς καλλιέργειαν καὶ στερούμενα ἥθους, πνεύματος καὶ οἰουδήποτε ἐλαχίστου μηνύματος μορφώσεως τῶν ἀνθρώπων ἢ διδάγματος ὑψιπετοῦς πρὸς αὐτούς. Τὸ ἔγκλημα ὑπὸ τὰς ἀπεχθεστέρας αὐτοῦ μορφᾶς προβάλλεται ὡς ἐπίτευγμα, ἡ ἱστορία διαστρέφεται πλήρως καὶ ἀποκρύπτεται ἡ ἀλήθεια, ἡ ἔννοια Ἑλλάς συρρικνοῦται διεθνῶς, ἰδιαίτερα ὁμως στὴν κοιτίδα τῆς καὶ προβάλλονται τὰ ἀποδράσματα καὶ κατακάθια τῶν παρελθόντων καὶ τοῦ παρόντος αἰῶνος. Κουλτουριάρηδες ἀμφιβόλου ἥθους, φύλου καὶ ἐθνικότητος ἀναγορεύονται ἐθνικοὶ μας ἥρωες καὶ προβάλλονται ὡς πρότυπα, καὶ ἀνδριάντες (:) ἀνωμάλων κιναιδῶν τύπου Κουν στήνονται ὑπὸ τὴν σκιὰν τοῦ ἱεροῦ βράχου τῆς Ἀκροπόλεως.

Ἀντιθέτως οὐδὲ λέξις προφέρεται διὰ τοὺς ἀπερχομένους ἀθορύβως γίγαντες τῆς παγκοσμίου διανοήσεως Ἕλληνες: παράδειγμα ὁ συγγραφεὺς, καθηγητὴς, ἀκαδημαϊκὸς Εὐάγγελος Σταμάτης, πὺν ἐπέτυχε τὸν ἄθλον τῆς ἐκδόσεως τῶν Ἀπάντων τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων μαθηματικῶν καὶ γεωμετρῶν Εὐκλείδου, Ἀρχιμήδους, Ἀπολλωνίου Περγαίου κ.λπ. με εἰσαγωγὴν, ἀρχαῖο κείμενο καὶ μετάφρασίν του. Σημειωτέον, ὅτι οἱ ἐκδόσεις του εἶναι οἱ πληρέστερες μέχρι σήμερον. Ἀναγνωρισθεῖς διεθνῶς ὑπῆρξεν ὁ μεταφραστὴς καὶ ἐπεξεργαστὴς τῶν ἐκδόσεων τῆς Λειψίας ἐν Γερμανίᾳ τῶν ἀρχαίων ἐλληνικῶν μαθηματικῶν κειμένων. Ὁ θάνατός του ἐκαλύφθη ὑπὸ αἰδήμονος σιγῆς τῶν μέσων ἐνημερώσεως καὶ τοῦ «Ἑλληνικοῦ» Κράτους, μόνος δὲ ὁ «Δαυλὸς» ἐθρήνησε τὸν μεγάλον ἄνδρα καὶ ἔγραψε δι' ἐμοῦ νεκρολογίαν του. Τὸ σκῆνωμα ὁμως τοῦ καταστροφῆως τοῦ ἀρχαίου δράματος, ὄζοντος μισελληνισμοῦ ἁλλοεθνοῦς, βατάλου καὶ ἁλλοθρήσκου Κουν ἐξετέθη εἰς προσκύνημα εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν Ναὸν

→

νοι τὰς ἀξίας καὶ τὸ καθῆκον καὶ στρεφόμενοι πρὸς τὸν πρωτογονισμόν, τὴν ἡδονολατρείαν καὶ τὴν θίαν». Ὁ Μπ. Ντὲ Ζουβενέλ: «Μία σοβαρὰ ἀσθένεια τῶν κοινωνιῶν εἶναι ἡ σχεσιακὴ ἀντιδικία κράτους καὶ πολιτῶν λόγω ἀσυνεννοησίας των, με συνέπειαν δημιουργίαν φαύλου κύκλου δράσεων καὶ ἀντιδράσεων εἰς βάρος τοῦ πολιτισμοῦ». Ὁ Κ. Γιάσπερς: «Ἡ ἐποχὴ μας θὰ ὀδηγήσῃ εἰς καθολικὴν καταστροφὴν, ἐὰν δὲν μεταβληθῇ εἰς ἀξονικὴν πρὸς δημιουργίαν νέου πολιτισμοῦ, ἀντικαθιστῶντος τὸν οἰκτρῶς ἀποτυχόντα καταστροφικὸν σημερινόν». Ἀκολουθοῦν οἱ Ζὰν Φρ. Ρεδέλ, Ἑμ. Μεστὲν κ.ἄ., ἐκφραζόμενοι διὰ τὴν παραποίησιν τῶν ἀξιῶν κ.ο.κ.

Τὸ γεγονός εἶναι, ὅτι ὁ ἀποπνικτικὸς σύγχρονος πολιτιστικὸς κατακλισμὸς ἔχει ἀνορθοδόξως δημιουργηθῇ καὶ εἶναι ἀνθρωπογενὲς, τροφοδοτούμενος ἀπὸ βαρβαρῶδεις ὑετοὺς ἀνιάτον καὶ τερατώδους ἐγωισμοῦ καὶ ἀγριότητος, προϊόντων τῶν ταπεινῶν ἐνστίκτων τοῦ ἐκβαρβαρισθέντος ἀνθρώπου καὶ τῶν παρανοικῶν δημιουργημάτων του.

Ἀγωνιώσα ἡ ἀνθρωπότης στρέφεται πρὸς τοὺς κορυφαίους σοφοὺς τῆς πρὸς σωτηρίαν τῆς διὰ μιᾶς νέας πεφωτισμένης ἀναγεννήσεως με ὑγιᾶς

→

Ἀθηνῶν καὶ ἐκηδεύθη δημοσίᾳ δαπάνῃ, ἐπὶ δύο δὲ ἑβδομάδες ἐβοηθαρήσθη ὁ ἀνύποπτος Ἑλλήν ἀπὸ τὰ μέσα ἐνημερώσεως διὰ τὸν «θεατράνθρωπον», ποὺ ἐσκεμμένως προξένησε, κατὰ τὴν ἄποψιν πλείστων ἀνθρώπων τοῦ πνεύματος καὶ θεάτρου, τὴν μεγίστην καταστροφὴν εἰς τὸ ἀρχαῖο δράμα ἀπὸ καταβολῆς του καὶ ἐλπιδοφόρα ἐλληνόπουλα τοῦ θεάτρου μετέτρεψε εἰς γελοίους κιναίδους, ποὺ προεκάλεσαν ἔμετον καὶ οἶκτον εἰς τοὺς παρακολουθήσαντας τὴν ἐκφορὰν του.

Ὁ μέγας διανοητὴς Ἰωάννης Πασσᾶς, πνευματικὸς ταγὸς διὰ τῆς μεγάλης πολλαπλῆς πνευματικῆς προσφορᾶς καὶ συγγραφῶν, ποὺ ἤρχισαν τὸ 1972 καὶ συνεχίσθησαν μέχρι τοῦ θανάτου του, ὡς τὸ περιοδικὸν «Ἥλιος» καὶ ἡ Ἑγκυκλοπαίδεια «Ἥλιου» σὲ δύο ἢ τρεῖς ἐκδόσεις, καὶ τὰ ἔργα «*Μὲ τὸν Στρατόν μας στὴ Νίκη*» (1922), «*Ἀνὰ τὴν Ἑλληνικὴν Μικρασίαν*» (1922), «*Τὸ ἔγκλημα τῆς Ἐπιστήμης*», «*Μετὰ τὴν Θύελλαν*» (1945), «*Ὁ ἄνθρωπος, αὐτὸ τὸ κτῆνος*», καὶ ἐκδόσεις ποὺ ὑπερῆφανεύετο, μὲ κύκνειον ἄσμα του «*Τὰ Ὁρφικά*» τὸ πρῶτον ἐν Ἑλλάδι ἐκδοθέντα, μὲ εἰσαγωγὴν, κείμενον, ἐπεξεργασίαν καὶ μετάφρασιν, καὶ ἡ «*Προϊστορία*», προσέφερε δύο φορὲς τὸ λαμπρὸ τοῦ Μουσείου, ποὺ σὲ πλοῦτον καὶ σπάνιν ἐκθεμάτων εἶναι ἐκ τῶν πρώτων παγκοσμίως· καὶ ἐνῶ ὡς «Ἰδρυμα Πασσᾶ» ἐψηφίσθη εἰς τὴν Βουλὴν, ἐματαιώθη ἡ ὑπαρξίς του ὑπὸ τῶν ἐξ-ουσιαστών, διὰ τὰ καταλήξει αὐτὸς ὁ ἀσύλληπτος πλοῦτος τῶν καλλιτεχνημάτων ἐξ ὅλης τῆς Γῆς εἰς Ἑλβετίαν σὲ ὁμώνυμο Μουσεῖο!! Οὐδὲν ἀνεφέρθη ζώντος τοῦ Ἰ. Πασσᾶ ὑπὸ τῶν «ἐλληνικῶν» μέσων ἐνημερώσεως περὶ τοῦ κολοσσίου πνευματικοῦ ἔργου καὶ τῶν ἀξιοθαυμάστων σπανίων καλλιτεχνικῶν συλλογῶν του, ἔστω καὶ μετὰ θάνατον, ποὺ τὸν ἀπέκρυψαν καὶ ὡς εἶδισιν ἀκόμῃ.

Ὅμοίως καὶ διὰ τοὺς Θεοφάνη Μανιάν, μέγαν ἐρευνητὴν καὶ συγγραφέα, τὸν καθηγητὴν συγγραφέα Ἐλευθέριον Πρόκον, τὸν ἐρευνητὴν καὶ συγγραφέα

→

πρότυπον τὸν Ἀρχαιο-Ελληνικὸν Πολιτισμόν. Ἀλλὰ αὐτοί, ἀπογοητευμένοι ἀπὸ τὴν ἀνεπανόρθωτον πολιτιστικὴν καταστροφὴν, ἀπαντοῦν εἰς τὰς ἐκκλήσεις τῶν σωφρόνων ταγῶν τῆς μὲ τὸ περίφημον ὕστατον Δελφικὸν φθέγμα, τὸ δοθέν ὡς ἀπάντησις εἰς τοὺς ἀπεσταλμένους τοῦ Βυζαντινοῦ αὐτοκράτορος Ἰουλιανοῦ, τοῦ προσπαθήσαντος καὶ αὐτοῦ νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἀναγέννησιν τοῦ ἀρχαιο-ελληνικοῦ θαύματος:

**«Εἶπατε αὐτῇ, χαμαὶ πέσε δαίδαλος αὐλά,
οὐκέτι Φοῖβος ἔχει καλύβην,
οὐ μάντιδα δάφνην, οὐ παγὰν λαλέουσιν·
ἀπέσβετο καὶ λάλον ὕδωρ...».**

Στρατηγὸς Ἀχιλλεὺς Τάγαρης
Ἀκαδημαϊκὸς (Τ.Α.Ρ.)

καὶ ἰδρυτὴν τῆς «Ἐταιρίας Θρακικῶν Μελετῶν» Ἀντώνιον Καψῆν, τὸν δημοσιογράφον, συγγραφέα, ἐκδότην, ἐμπνευστὴν-ἰδρυτὴν τῆς «Βιβλιοθήκης τῶν Ἑλλήνων» Σάκην Γεωργιάδην καὶ τὸν πρωτότυπον ἐρευνητὴν τῆς ἐλληνικῆς μας γλώσσης καὶ προῖστορίας Ἡλίαν Τσατσόμοιρον, οὐδὲ λέξιν ἀνέφεραν τὰ μέσα ἐνημερώσεως καὶ ἀπουσίασε τὸ ἐπίσημον κράτος ἀπὸ τοῦ γεγονότος τῆς μεταστάσεώς των. Μόνοι πάλιν ἀπέτισαν τὸν ὀφειλόμενον φόρον τιμῆς ὁ «Δαυλός» μὲ ἐμπνευσμένα δημοσιεύματα εἰς μνήμην τῶν Ἀντωνίου Καψῆ, Σάκη Γεωργιάδη, Ἡλία Τσατσόμοιρου καὶ ἡ ἐβδομαδιαία ἐκπομπὴ τοῦ ραδιοσταθμοῦ SKY ὑπὸ τὸν τίτλον «Ὁ νοῦν νοεῖται», μὲ σειρὰν ἐκπομπῶν διὰ τὸ πρωτοποριακὸν ἐρευνητικὸν ἔργον τοῦ Θεοφάνη Μανιᾶ, ποὺ κατέστησε γνωστὸν σὲ χιλιάδες Ἑλλήνων.

Ὁριμάζουν οἱ καιροί. Ὑπὸ τὴν ὀγκουμένην κατακραυγὴν τῶν Ἑλλήνων, ποὺ ξυπνοῦν καὶ ἐξεγείρονται, τὸ «Ἑλληνικὸν» Κράτος θὰ πειθαναγκασθῇ νὰ ἐπουλώσῃ αὐτὲς τίς πνευματικὲς πληγὲς καὶ νὰ ἐξαλείψῃ τὰ ὑπ' αὐτοῦ ἐγκατασταθέντα ἀποστήματα, σύμφωνα μὲ τὴν παλαιὰν ρῆσιν «ὁ τρώσας καὶ ἰάσεται».

Κωνσταντῖνος Γ. Γεωργανᾶς

ΒΑΣΙΛΗΣ Γ. ΧΑΡΩΝΙΤΗΣ, *Ἡ Κρήτη τῶν Θρύλων*

Ἡ ἄριστοτεχνικὴ γραφὴ τοῦ συγγραφέα καὶ ἡ ἀγάπη του γιὰ τὸ νησί του, τὴ Μεγαλόνησο, μᾶς χαρίζουν ἕνα ὥραϊο καὶ ἐνδιαφέρον ταξίδι στὴν Κρήτη. Μᾶς ξεναγοῦν σὲ κάθε γωνιά της, μᾶς ταξιδεύουν μέσα στὸ χρόνο, στὴν ἱστορία, στοὺς θρύλους καὶ στὶς παραδόσεις της. Τὸ ἔργο ἀποτελεῖται ἀπὸ δύο τόμους, ἐκδόσεως 1985 ὁ πρῶτος καὶ 1988 ὁ δεύτερος. Ποιητικότατη ἡ γραφή, ἄριστες οἱ περιγραφὲς τόπων καὶ ἀνθρώπων, ἀφθονο τὸ λαογραφικὸ ὕλικό, θαυμάσια ἡ λογοτεχνικὴ καὶ ἀφηγηματικὴ μαεστρία τοῦ Β.Γ.Χ.

Διαβάζοντας τὸ βιβλίον ὁ ἀναγνώστης ξεφεύγει ἀπὸ τὴν τεχνοκρατούμενη καὶ στεγνὴ ζωογόνων χυμῶν ἐποχὴ μας, μεταφέρεται στὸ χρόνο καὶ ζεῖ μέσα ἀπὸ τοὺς θρύλους τοῦ νησιοῦ. Ἄλλοτε ζεῖ στὴν Κρήτη τῆς πρωτοῖστορίας καὶ τῶν Μινωϊκῶν χρόνων, ἄλλοτε στὴν Κρήτη τῶν Βυζαντινῶν χρόνων, τῆς Ἑνετοκρατίας, τῆς Τουρκοκρατίας, τῶν Ἐπанаστάσεων, στὴν Κρήτη τῆς ἀένης πάλης τῶν ἀνθρώπων της γιὰ λευτεριά. Εἶναι μιὰ πραγματικὴ προσφορὰ στὴ Μεγαλόνησο καὶ στὴ λογοτεχνία μας τὸ βιβλίον τοῦ Β.Γ.Χ. καὶ τοῦ ἀξίζουσιν τὰ θερμότερα συγχαρητήρια.

Ε. Ε. Μαρματσούρης

ΑΝΑΣΤΟΛΗ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΤΗΣ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑΣ

Ἀνακοινώνεται, ὅτι λόγω ἐπικεντρώσεως τῆς γενικώτερης προσπάθειας τοῦ «Δαυλοῦ» σὲ καίρια καὶ σπουδαῖα ἀντικείμενα ἐρευνας καὶ ἐκδοτικῆς δραστηριότητος ἡ ἐκδοσις τῆς Θ' «ΕΤΗΣΙΑΣ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑΣ ΤΩΝ ΕΚΑΤΟ» τοῦ 1993 ἀναστέλλεται.